

Giới thiệu Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác

Thời điểm xuyên không, Đường Đường chỉ mới tám tuổi, thân mang tuyệt kỹ võ công phi phàm. Trở thành một thái hậu tôn quý, bên người nam sủng hàng ngàn hàng vạn người. Trong trôn thâm cũng đáng sợ, với thân thể mười tám tuổi nhưng linh hồn thực chất chỉ mới 8 tuổi mà thôi. Nhi tử của hoàng đế muốn giết nàng, nhi tử của vương gia thì muốn câu dẫn nàng. Trong mắt dân chúng, nàng là yêu nữ. Trong mắt triều thần, nàng là dâm phụ. Nhưng chỉ có duy nhất trong lòng hắn, nàng trong sáng như tinh linh. Hắn giết người vô số nhưng lại luôn mỉm cười hiền hòa với nàng, sẵn lòng vì nàng làm mọi chuyện. Nàng chán ghét trôn cung đình hiểm ác, chán ghét quyền lực, hắn nhìn nàng nói: “Đường Đường làm hoàng hậu của ta đi, vị trí thái hậu này không tốt”. Nàng mờ to đôi mắt xinh đẹp, khờ dại nhìn hắn nói: “Nhưng ... Nhưng ... Ai gia chỉ mới tám tuổi”. Cùng tiếp tục đón đọc truyện ngôn tình sắc mang tên Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác để tiếp tục tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Chương 1

“Cha ơi, giết hắn đi, chúng ta coi như là báo thù thay cho mẹ”. Trong một nhà xưởng hoang phế có hai người, một cô bé tóc tết thành bím khoảng bảy tuổi đôi tay cầm khẩu súng tự động XM177E2 đã được cải tiến. Lúc này cô bé đang đứng cạnh giới ngoài cửa đôi mắt chăm chú nhìn mục tiêu giọng nói non nớt hướng vào điện thoại thuyết phục cha mình hãy mau chóng hành động.

“Đường Đường không được phân tâm, mục tiêu sẽ lập tức tiến hành giao dịch ngay bây giờ”. Ông điện thoại truyền đến giọng nói của người cha.

Lúc này bên trong xưởng, một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi trên một chiếc xe lăn vẫn luôn giám sát mọi hoạt động của kẻ địch thông qua máy vi tính, quay sang nhắc điện thoại trả lời đứa con gái nhỏ của mình, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình.

Hắn đã chờ ngày này bảy năm nay.

Bảy năm trước, hắn là cảnh sát nổi danh trong giới điều tra của Y quốc, lần đó hắn nhận nhiệm vụ phải phá tan kế hoạch buôn lậu súng ống, nhưng chỉ vì nhân viên trong nội bộ để lộ thông tin bí mật dẫn đến hành động thất bại, hắn bị mất hai chân.

Vợ của hắn là Nhã Quỳnh, trong khi đang mang thai lại bị tai nạn xe cộ, dù đã đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng không kịp nên tử vong, để lại đứa nhỏ vừa ra đời là Đường Đường. Sau khi cùng người bạn thân bí mật điều tra, hắn phát hiện tai nạn xe cộ ngày đó là do bọn phạm tội gây ra để trả thù.

Hai chân đau nhức tàn phế, hắn không thể tiếp tục công tác tại sở cảnh sát, nên đành ôm Đường Đường vẫn còn non nớt về nông thôn sống nhằm tránh né bọn tội phạm hãm hại.

Đường Đường hai tuổi bắt đầu tiếp xúc với các loại súng ống, ba tuổi tập võ, lúc năm tuổi trong thôn nơi hai cha con sinh sống đã không còn ai xứng làm đối thủ.

Đường Đường tuy ít tuổi nhưng suy nghĩ già dặn, trong thế giới của nó chỉ có duy nhất một việc, đó chính là báo thù cho mẹ, nhất định phải giết chết cái kẻ đã hãm hại người mẹ đáng thương của nó.

Thực sự thì trong lòng Đường Đường luôn có một tâm nguyện nhỏ nhoi, cha cũng đã đáp ứng rồi, chờ sau khi hai cha con báo thù xong, nó có thể đi đến trường đi học như một đứa con gái bình thường.

Đường Đường chỉ phân tâm đúng một giây, trên mặt không lộ ra một chút khấn trương, đôi bàn tay nhỏ bé kiên trì nắm chặt vũ khí không hề run rẩy.

Đột nhiên cánh cửa lớn của nhà kho bật mở, một luồng ánh sáng mạnh mẽ chiếu thẳng vào bên trong, tiếp theo đó một chiếc xe việt dã màu đen phi như bay vào nhà kho.

“Nhắm thẳng vào đầu của tên đầu trọc lái chiếc xe thứ hai”. Trong tai vang lên giọng nói của cha mình là Chung Đức Long. Mang theo tất cả cảm phẫn lẫn phần hận tích tụ nhiều năm, giọng nói của Chung Đức Long rõ ràng là muốn xé kẻ thù thành mảnh nhỏ.

Toàn thân toát ra hàn quang lạnh bức người, đôi tay của Đường Đường nắm chặt cây súng nhanh lẹ mở khóa an toàn, trong nháy mắt cửa xe kẻ địch vừa mở, nó nhảy dựng lên, ngón trỏ bóp chặt cò súng, thanh âm của tiếng súng nổ vang lên ‘lạch tách, lạch tách, lạch tách...’ nghe rất tai, thân thể Đường Đường đứng vững như núi Thái Sơn không hề bị phân lực của khẩu súng đẩy lùi, nó vừa bắn vừa xẹt qua xẹt lại nhanh như chớp.

Người đàn ông vừa chui ra khỏi cửa xe đã bị biến thành tổ ong vò vẽ, máu từ thân thể phun ra như suối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 2

Cây súng nóng phỏng tay, Đường Đường chạy nép mình vào chỗ tập trung một đồng những chiếc thùng lớn, cuộn người lại, vừa tránh né luồng đạn của kẻ địch vừa phản kích.

Kẻ địch không hề cho đũa nhỏ cơ hội để thở, làn đạn dày đặc liên tục bắn về phía Đường Đường, đối phương kéo tới mỗi lúc một đồng với tốc độ di chuyển cực nhanh.

Trên người Đường Đường mặc chiếc áo giáp chống đạn do Chung Đức Long đặc chế, nên không hề sợ hãi, liều lĩnh cầm cây súng tự động tinh xảo lao ra ngoài.

Thân thể của Đường Đường tuy nhỏ nhưng tốc độ rất nhanh liên tục né tránh luồng đạn của đối phương, thỉnh thoảng cũng có những viên đạn trúng người nhưng không cách nào vượt qua được chiếc áo giáp chống đạn đặc biệt. Khẩu súng tự động phun ra tia lửa lập lòe cướp đi từng mạng người một.

“Giết nó”. Bị giết quá nhiều người nên đối phương mất đồ vẩn, một người đàn ông cao lớn mặc đồ tây màu đen lên lút ghim súng nhắm thẳng vào Đường Đường.

Thân thể cuộn người sau những cái thùng lớn để tránh đạn, mắt sáng như ngọn đuốc rừng rực cháy, khoe miệng nhếch lên hình thành nụ cười nhạt nhìn chăm chăm vào người đàn ông vừa bắn mình, lập tức hướng về phía hắn nổ súng, hắn không tưởng nổi luồng đạn lại tới nhanh thế nên cũng nhanh lẹ xuống địa ngục.

Những người đàn ông mặc tây phục màu đen phát hiện cây súng trên tay Đường Đường đã hết đạn, khuôn mặt dữ tợn hiện lên nụ cười gian tà, nhắm họng súng bắn thẳng vô đầu Đường Đường, họ mừng rỡ chuẩn bị chứng kiến con nhóc toi đời.

Về tui cười trên khuôn mặt của Đường Đường vẫn không hề giảm, đôi tay nhỏ rút khẩu súng lục đeo nơi thắt lưng chuẩn bị chiến đấu tiếp. Một tiếng “rầm” vang lên, một tên áo đen nữa bị trúng đạn ngay giữa trán, thân thể to lớn gục xuống, trong mắt hắn hiện lên sự không cam lòng lẫn kinh hãi.

Những người còn lại không tránh được sự hốt hoảng, lần thứ hai làn đạn điên cuồng phóng về phía đũa nhỏ.

“Cha ơi, còn bao nhiêu người nữa?”. Đường Đường lộn người ra phía sau tránh né, đồng thời cũng quay đầu la lớn hỏi cha mình.

“Phía trên.” Giọng nói của Chung Đức Long vang vọng, Đường Đường kinh hãi, theo bản năng hướng tay cầm súng lên trên, bóp cò một cái, một người từ lầu hai ngã xuống cái rầm, rơi ngay trước mặt nàng, đầu nát bét, chất lỏng màu trắng trong óc bắn ra ngoài.

Bé Đường Đường không dám nhìn nữa, đứng dậy, quay người nã đạn vào ba người gần nhất, cả ba đều né không kịp, trúng đạn ngã xuống.

Hít sâu một hơi, Đường Đường nhảy hóc lên trên nắp thùng, nhưng bất chợt đúng lúc này tiếng hét kinh hoàng của cha truyền đến “Phía sau”.

Bản năng của Đường Đường là số một, thân thể bay vọt lên, khẩu súng hướng tới mục tiêu, lộn một vòng vũng vàng rơi xuống đất, đang định nhắm bắn tiếp thì phát hiện khẩu súng lục đã hết đạn.

Lùi lại nép vào giữa hai chiếc thùng lớn, lông mày nhăn lại, bên tai truyền đến giọng nói của Chung Đức Long, “Có bốn người đang tới gần”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 3

Bốn người ư? Đường Đường cúi người luồn tay vào trong giày rồi đứng dậy, cố sức đẩy chiếc thùng dầu trước mặt, nhắm thẳng về bốn người áo đen, khiến bọn họ bị kinh hoàng trong giây lát, Đường Đường phóng ra những ngọn phi đao bén nhọn. ...

“Phập phập phập phập”. Thanh âm đồng loạt vang lên, bốn luồng sáng trắng bắn ra như chớp, ghim chuẩn xác vào ngực của bốn người. ...

Máu tươi phun trào, thân thể của bốn người chậm rãi ngã xuống, trong con mắt tràn ngập sự kinh ngạc không tài nào tin nổi. ...

Khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, Đường Đường bước nhanh về phía một hắc y nhân nằm gục trên mặt đất, nhặt khẩu súng trong tay hắn lên, sau đó lại nhắm bắn vào mục tiêu.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám. ...

Đường Đường kiên định tiến lên từng bước, sau đó lặc mình xuất hiện trước mặt mục tiêu.

“Đi tìm chết đi”. Đường Đường chưa kịp giờ súng lên, một tên đàn ông hói đầu điên cuồng lao ra, thét lên điếc tai, bàn tay to nhanh lẹ dè Đường Đường xuống đất.

Nhất thời đầu óc Đường Đường mê muội, khẩu súng vẫn nắm chặt trong tay, hung hăng nhắm ngay mặt của mục tiêu để bóp cò. Một tiếng ‘cách’ vang lên, khẩu súng không còn đạn. tên đàn ông đầu hói nhẹ nhàng cười, giờ một chân đạp mạnh vào thân thể bé nhỏ của Đường Đường.

Đường Đường lăn sang một bên tránh khỏi cái đạp của tên đó, rồi cố đứng dậy nhưng đầu gối lại khụy xuống mặt đất, hơi cúi đầu, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, Đường Đường thở hổn hển.

Tên đàn ông hói đầu thấy con nhóc tránh được một đạp của mình, rất không cam lòng, điên cuồng đuổi theo, phi thân tung tiếp một cú đá nữa vào người đứa nhỏ.

Đường Đường rùng mình, gương mặt nhỏ nhăn nhó, cắn răng chịu đựng, lấy đà nhảy bật lên tung một quyền vào mặt tên hói.

Đôi tay nhỏ nện vào mặt hắn, rồi lòn một vòng qua đầu hắn, thân thể vững vàng rơi xuống đất, thừa dịp tên hói lơ là chưa kịp phản ứng, Đường Đường nhanh lẹ như một con rắn nhỏ, bàn tay rút ra khỏi thắt lưng một lưỡi dao mỏng, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên bám chặt vào lưng hắn, tay trái bám chặt vào cổ, còn tay phải kề con dao vào yết hầu.

“Hừ, con nhóc thói tha...” Lúc Đường Đường chuẩn bị đâm, thì một giọng đàn ông thô lỗ truyền vào tai nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 4

Ánh mắt hướng theo âm thanh tìm xem giọng nói đang ở đâu, lập tức nhìn thấy ở lâu hai, một tên đàn ông cao lớn đang kề khẩu súng vào đầu ba nó.

“Không muốn tên này mất mạng, hãy nhanh chóng buông người trong tay mày ra”. Tên đàn ông nhìn Đường Đường cao giọng uy hiếp.

“Đường Đường, giết hắn đi, thay mẹ báo thù, bọn họ không phải đối thủ của con, con không cần lo cho cha”. Chung Đức Long đòi nài để người khác uy hiếp con gái của mình, hất ngời trên xe lăn, hai mắt đỏ bừng bừng, nhìn Đường Đường la hét.

Trên khuôn mặt nhỏ lộ ra một nụ cười quỷ dị, Đường Đường hướng về phía kẻ đang uy hiếp cha mình nói “Giết ông ấy xong, bọn mày đều phải chết, chỉ cần thả ông ấy ra, tao sẽ buông tha cho chúng mày”. Nói xong Đường Đường dí con dao cửa thật mạnh vào cổ tên hói, làm trên cổ hắn phun ra một đường máu chảy dài.

Con mắt tên hói mở trừng trừng, không thể tin nổi quay đầu cổ nhìn vào mắt con nhóc con, nhưng đã không còn kịp, thân thể nhanh chóng gục xuống.

Đường Đường tung chân đạp vào cái xác chết của tên hói, khoe miệng hiện rõ nụ cười tự mãn: “Ta đếm ba tiếng, nếu người không thả cha ta ra, ta sẽ cho người đi theo bồi đại ca của mình”.

Tay Đường Đường chỉ thẳng vào người đàn ông ở tầng trên, giọng điệu bá đạo không cho hắn quyền chống cự.

“Mày...” Người đàn ông không ngờ Đường Đường không thêm đề ý tới lời đe dọa của hắn một chút nào, nhanh chóng giết chết đại ca của hắn. Đối mặt với thái độ kiên quyết của con nhóc, trong nháy mắt, trái tim hắn đã có chút dao động.

“Ba”. Đường Đường bắt đầu đếm ngược thời gian.

“Con nhóc thói tha”. Người đàn ông hiển nhiên đã bị Đường Đường bức đến phát điên rồi. Trong lúc nhất thời thực sự không biết nên nói như thế nào.

“Hai”. Đường Đường đương nhiên không thêm đề ý tới phản ứng của hắn, tiếp tục đếm.

“Đi tìm chết đi”. Người đàn ông hiển nhiên không chịu để một đứa trẻ bức bách, hắn giờ khẩu súng bắn thẳng vào Đường Đường.

Mục đích đạt được, khuôn mặt Đường Đường tươi cười, sau đó điên cuồng chạy như bay về phía người đàn ông, phóng qua một đám thùng, rồi tóm lấy một sợi dây thừng đu người trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Trò chơi kết thúc.” Đường Đường tuyên án lạnh lùng, rút một cây đao sắc bén trong giày phóng thẳng vào ngực người đàn ông.

Người đàn ông đến tận lúc chết cũng không hiểu nổi sao mình lại bị một đứa bé tiêu diệt được. Hắn nhớ kỹ toàn bộ loạt đạn trong khẩu súng lục của

mình đều trúng ngực trái của con nhóc, thế nhưng tuyệt nhiên nó không phản ứng một chút nào.

Giáp chống đạn của Đường Đường thật sự là quá đỉnh cao.

“Cha, cha không sao chứ?” Thấy tất cả kẻ thù đều ngã xuống, khuôn mặt nhỏ của Đường Đường mới hơi trầm tĩnh lại, chạy tới trước mặt Chung Đức Long, cầm tay cha lên hỏi.

“Không... Ba không có việc gì... Đường Đường con thực sự đã giết hết bọn chúng rồi chứ? Cha không phải đang nằm mơ đấy chứ?”. Chung Đức Long nhìn tên hói đã mất hết sinh khí nằm dưới lầu nghi ngờ hỏi lại con gái.

“Hắn đã chết rồi”. Đường Đường khẳng định chắc chắn, sau đó đi tới sau lưng Chung Đức Long, đỡ cha đứng lên chuẩn bị rời khỏi kho hàng.

“Các người chết đi”. Lúc bọn họ vừa xoay người, thì dưới lầu vang lên giọng nói của một người. Đường Đường quay đầu lại, thấy một làn đạn liên tục bay về phía hai cha con.

Đường Đường nhớ kỹ, người đàn ông đó đã bị trọng thương tưởng sẽ chết chắc, hóa ra, hắn vẫn còn sống.

“Ầm”, một tiếng nổ vang lên, đại não của Đường Đường trong nháy mắt trở nên trống rỗng, bị trúng đạn nên nhanh chóng mất đi tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 5

Tĩnh quốc, lão hoàng đế băng hà được khoảng ba năm, triều chính nhanh chóng bị Thanh Nhân công chúa đến từ Vũ quốc chi phối. Hiện tại do lão hoàng đế đã băng hà nên nàng nghiễm nhiên trở thành thái hậu Tĩnh quốc, một mình lũng đoạn triều cương. Hoàng đế mới lên ngôi tuổi còn quá trẻ nên không thể làm gì khác ngoài tuân phục.

Trên chiếc giường lộng lẫy, mền trướng giăng mờ ảo, hương rượu thơm lan tỏa.

Thâm cung đại nội, thời gian thoáng qua nhanh như bóng câu ngoài cửa sổ, tường yên tĩnh nhưng thực chất chỉ cần một cơn gió nhỏ thổi qua mặt hồ khiến mặt nước lăn tăn gợn sóng, cũng đủ khiến khích gây ra một rung động mạnh mẽ.

Cung điện của Tĩnh quốc nổi tiếng xa hoa, một tiếng “Ưm” vang lên, đôi mắt tuyệt đẹp khẽ mở, nàng không có rời khỏi giường ngay lập tức mà nằm im quan sát, đầu óc quay cuồng đôi mắt mờ mịt càng nhìn quang cảnh xung quanh càng thấy xa lạ. Nàng không hiểu gì hết.

“Đây là... Đây?” Giọng nói dịu dàng nhưng nhạt nhẽo vang lên đã đánh thức mấy vị mỹ nam giật mình tỉnh giấc.

“Thái hậu, người đã tỉnh, hãy để nô tì hầu hạ người thay y phục”. Một nam tử tướng mạo xinh đẹp trần trướng nhích thân tới trước mặt nàng, đôi bàn tay mềm mại trơn tuột như rắn nhẹ nhàng va chạm vào thân thể nàng, khiến cơ thể nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo, đồng thời nó cũng gọi dậy trong lòng nàng một cảm giác kỳ diệu.

Thái hậu ư?

Nàng nhìn mấy mỹ nam tử dung mạo tuyệt sắc trước mặt mình, rồi lại cúi đầu nhìn thân thể của mình, thiếu chút nữa nàng đã buột miệng phát ra tiếng thét chói tai.

Tại sao có thể như vậy chứ? Nàng... Nàng nhớ là mình đã cùng cha ở trong một kho hàng, rồi một tiếng nổ vang lên, nàng bị trúng đạn, lúc tỉnh lại thân thể không phải là thân thể của mình như lúc trước.

Bộ ngực của nàng từ khi nào lại lớn như vậy? Còn mái tóc từ khi nào lại trở nên dài quá thế này, thân thể cũng là lạ... y như một người trưởng thành. Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng càng nghĩ càng không hiểu, kinh ngạc nhất chính là... những nam nhân này họ là ai? Bọn họ vì sao lại ở một chỗ cùng với nàng chứ?

Những vấn đề liên tiếp không có lời giải. Đang muốn đứng dậy, lại cảm thấy đầu óc choáng váng mê muội, nàng ngã nhào từ trên giường xuống dưới.

Trong một nơi khác của hoàng cung, hoàng đế trẻ đang ngồi trên chiếc bàn dài phê duyệt một vài tấu chương râu ria không quan trọng. Hắn tuy là vua một nước, nhưng lại không được nắm giữ thực quyền, tuổi còn trẻ khó kiềm chế trong lòng không tránh khỏi sự hăm hực. Nếu không có thái hậu, với quyền uy tột đỉnh của hoàng đế, hắn có thể an tâm kê cao gối ngủ yên trong hậu cung của mình.

Bỗng nhiên cửa lớn của đại điện bị đẩy ra, tổng quản thái giám Lý Hải hồi hải bước vào, chiếc phát trần trong tay lão phát phơ theo từng nhịp bước chân.

“Hoàng thượng, Phụng Loan điện Hà công công cầu kiến”. Lặng lẽ liếc mắt nhìn hoàng đế bộ dáng cao cao tại thượng, hần thấp giọng bẩm báo.

Đôi lông mày nheo lại, gương mặt trắng nõn ngẩng lên, trên đó hiện lên một vẻ âm trầm cực kỳ không thích hợp với cái tuổi hai mươi hai của mình.

“Cho vào”. Ra mệnh lệnh ngắn gọn đơn giản, cánh tay vung lên, hần thản nhiên ra về bình tĩnh.

Hà Thủ Nghĩa chính là tổng quản thái giám của Phụng Loan cung, hàng ngày phụ trách nhiệm vụ quản lý sổ y phục được nhập cung dâng lên thái hậu, bề ngoài là tâm phúc của thái hậu, thực chất chính là bộ hạ của tiên đế.

“Nô tài Hà Thủ Nghĩa tham kiến hoàng thượng”. Mặc bộ y phục màu đen, hần đi như chạy vào trong điện, cánh cửa phía sau nhanh chóng khép lại, hần quỳ xuống hành lễ trước mặt hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 6

“Mau đứng lên đi, sự tình thế nào rồi?” Mới rồi còn ra vẻ bình tĩnh như vậy, nhưng người này vừa tiến vào, hần đã vội rời khỏi ngai vàng đi tới trước mặt đưa tay tự mình đỡ Hà Thủ Nghĩa dậy.

Lắc đầu, Hà công công thờ dài nói: “Lý Duyệt nói rằng thái hậu nương nương thực sự đã uống hết thang thuốc, thế nhưng, không biết chuyện gì xảy ra, một người canh giờ trước, thái hậu cư nhiên tỉnh lại, nhưng lập tức lại ngất xỉu, hiện tại thái y đang toàn lực cứu chữa.

“Hừm, yêu hậu quả nhiên mạng lớn, uống phải túy tâm tán mà không chết. Xem ra, Lý Duyệt đã không thể dùng được nữa, người hãy lặng lẽ xử lý đi, không nên lưu lại nhược điểm. Xảy ra chuyện lần này, ta đảm bảo, bà ta sẽ vô cùng cẩn thận, chúng ta muốn hạ thủ cũng trở nên khó khăn hơn”.

Khuôn mặt trắng nõn tràn ngập sự tức giận lẫn không cam lòng, hàm răng cắn chặt lại, hai tay cũng đồng dạng nắm chặt.

“Hoàng thượng, theo thiên ý của lão nô, dùng độc nếu vô dụng, hay chúng ta hãy thẳng tay...” Hà Thủ Nghĩa nói không hết câu, tay lão đưa lên cổ gạt một đường, gương mặt tràn ngập sát khí rất đáng sợ.

“Lời người nói không phải trảm không nghĩ tới, thế nhưng bên người yêu hậu cao thủ như mây, nếu muốn ra tay hạ thủ cũng không phải là dễ. Huống chi, nếu như lão già ở Vũ quốc biết được nữ nhi của lão bị chúng ta giết chết, Tinh quốc chúng ta sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn”. Khoát khoát tay, mình hoàng chậm rãi đi tới chỗ ngai vàng, lần thứ hai đôi lông mày nhíu chặt lại.

“Lời hoàng thượng nói không sai, thế nhưng, nếu như chuyện thái hậu phát sinh ở một nơi nào đó là một chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì sao? Giả dụ như... Vân quốc chẳng hạn”. Trên mặt Hà Thủ Nghĩa đầy nếp nhăn, lúc này toàn bộ suy nghĩ đều nhắm mục đích tạo ra một cái chết hoàn hảo nhất cho thái hậu.

“Phụ hoàng quả nhiên không nhìn lầm người, người rất có mưu lược. Nếu như yêu hậu chết ở Vân quốc, như vậy chúng ta có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Vân quốc, đến lúc đó lão già hoàng đế của Vũ quốc sẽ giận dữ động binh với Vân quốc, còn chúng ta ngư ông đắc lợi”. Ánh mắt sáng ngời nhìn Hà Thủ Nghĩa, trên mặt Mộ Dung Kiên hiện rõ sự hung ác.

Từ lúc nhà Mộ Dung của hần đoạt được thiên hạ cho tới bây giờ, chưa từng bao giờ lại để triều chính rơi vào tay nữ nhân thế này, nếu không phải tại phụ hoàng hần chiến bại để cho Vũ quốc chiếm được tiện nghi, thuận tiện đưa một đứa con gái có tâm tư độc ác như rắn rết qua Tinh quốc nắm giữ quyền lực thì hần làm sao đến nông nỗi này.

Vũ Văn Giai Vinh, một cái tên thật dịu dàng, rất tương xứng với mỹ nhân như hoa như ngọc như nàng.

Nàng là công chúa tiếng tăm lừng lẫy, thế mà ngày hôm nay trong mắt bách tính nàng chỉ là một dân phụ mà người đàn ông nào cũng có thể làm chồng.

Nàng bị giết bất quá chỉ là tuân theo thiên ý mà thôi, nữ nhân yêu nghiệt như vậy, căn bản không nên sống trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 7

Lần thứ hai tỉnh lại, Đường Đường nhìn quang cảnh lạ lẫm xung quanh, chỉ cảm thấy đầu mình tê nhức.

“Đây là nơi nào vậy?”. Nàng giương mắt nhìn một nữ tử mặc trường bào đứng bên cạnh giường hỏi.

“Thái hậu nương nương, người tỉnh rồi, hãy để nô tì mang thuốc đến cho người uống”. Nữ tử mặc trường bào nhìn thấy Đường Đường tỉnh lại, trên mặt lộ ra biểu tình không hiểu là đang cười hay đang khóc, xoay đó sau người lùi ra bên ngoài cửa.

“Ta hỏi người đây là nơi nào?” Đối với nghi vấn trong lòng, Đường Đường đã mất kiên nhẫn, cao giọng lặp lại câu hỏi.

“Thái hậu bớt giận, nô tỳ có lỗi”. Ai biết nàng kia nghe giọng nói của Đường Đường lại tưởng thái hậu đang khó chịu, nên sợ hãi quỳ gối run rẩy trước mặt nàng.

“Người đi ra ngoài, rồi kêu một người hiểu chuyện đến đây nói chuyện với ta”. Đối với cử chỉ kỳ quái của nàng ta, Đường Đường có chút khó hiểu, nàng nhìn không nổi phát tay áo ra lệnh đuổi người.

Nhìn bộ dạng của nàng hình như rất sợ mình thì phải, Đường Đường lần nữa đưa mắt liếc nhìn bộ ngực to lớn bất thường của mình, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc thì đây là nơi nào. Hơn nữa tại sao thân thể mình lại xảy ra biến hóa kịch liệt như thế này? Không phải là linh hồn của nàng đã lọt vào thân thể của người khác đây chứ?

Không có khả năng này được, cha đã dạy nàng rất nhiều về súng ống đạn dược, võ công, nhưng chưa từng bao giờ nói cho nàng nghe trên thế giới lại phát sinh một chuyện huyền diệu như thế này. Có thể là nàng đang nằm mơ, nhất định là như vậy.

Sau khi có kết luận cho tình huống hiện tại của bản thân, nàng chậm rãi đứng dậy, thấy chiếc giường mình đang nằm được chạm khắc vô cùng tinh xảo, còn chiếc gương đồng trong phòng được khắc những hoa văn trang trí rất rườm rà phức tạp.

Thân thể mình thay đổi như thế nào, không biết có cái biến gì không? Nàng chậm rãi nhìn vào bên trong chiếc gương đồng, trong gương hiện lên một gương mặt và một thân hình hoàn toàn không giống như của nàng trước đây, nàng sợ hãi muốn la lên.

Người ... người đang ở trong gương, ít nhiều cũng phải 16, 17 tuổi. Mà trên thực tế nàng chỉ mới tám tuổi thôi.

Quả nhiên, thân thể này chắc chắn không phải của nàng rồi, chính xác phải nói, không thể có chuyện nàng đột nhiên lớn lên được, vì gương mặt chả có một chút nét quen thuộc nào hết, chắc chắn nàng đã vô tình lọt vào thân thể người khác. Ngày hôm nay, Đường Đường nàng thực sự trở thành một cô gái rồi.

Bị cái chuyện xảy ra đột ngột này khiến hoảng sợ, nàng liên tục xoa mặt mình, muốn nhìn kỹ xem, biết đâu đây là mơ? Nàng véo mạnh một cái vào mặt, cảm giác đau đớn nói cho nàng biết đây là thế giới thực sự, nàng không hề mơ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Chương 8

Một tiếng “két” vang lên, cửa phòng bị đẩy ra, một thái giám mặc bộ đồ màu hồng, chính là Hà Thủ Nghĩa xuất hiện trước mặt nàng.

Cung kính hành lễ trước mặt nàng, Hà Thủ Nghĩa khiêm tốn nói “Nô tài tham kiến thái hậu nương nương, nương nương thiên tuế”.

Thái hậu, bọn họ đều gọi nàng là thái hậu, nàng nhớ kỹ trước đây cha nàng có nói cho nàng nghe chuyện lịch sử, thái hậu chính là mẫu thân của hoàng đế, lẽ nào, nàng đã từ hiện đại rơi tuột về cổ đại rồi sao?

Nếu thật là như vậy, hiện tại nàng nên làm thế nào đây? Nếu để những người này phát hiện, nàng thực chất chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, họ sẽ đối xử với nàng như thế nào đây?

Xem thái độ hiện tại của bọn họ đối với nàng, bọn họ có vẻ rất sợ nàng. Không biết thái hậu này trước đây là một người như thế nào.

Nàng nhìn thấy Hà Thủ Nghĩa đang len lén nhìn mình, khẽ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở miệng nói “Người đi ra ngoài”.

Không nghĩ Đường Đường lại đuổi mình đi ra ngoài, biểu tình trên mặt Hà Thủ Nghĩa rõ ràng có sự biến đổi, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, lão vội hỏi trả lời “nô tài xin cáo lui”.

Nhìn lão lui ra ngoài, Đường Đường mới thả lỏng toàn thân.

Nếu như nàng là thái hậu, vậy nói này chắc chắn chính là hoàng cung.

Hoàng cung à? Trong TV nàng đã từng nhìn thấy qua nơi này. Nơi mà nàng sinh ra và lớn lên chỉ là một cái thôn quê hẻo lánh nhỏ bé, đối với thế giới bên ngoài toàn bộ đều phải trông cậy vào ti vi hay máy vi tính để tìm hiểu.

Tuy rằng nàng mới tám tuổi, thể nhưng Chung Đức Long đã luôn huấn luyện đặc biệt cho nàng, mỗi ngày ngoài trừ thời gian tập võ và huấn luyện bắn súng, ông dùng thời gian trong năm năm liên tục dạy nàng học, từ chương trình tiểu học năm thứ nhất cho tới năm thứ ba trung học phổ thông, ông liên tục ép nàng phải học, học không ngừng nghỉ, không có thời gian thờ ỉu hưởng chỉ là thời gian để ngủ.

Chính xác mà nói, đường đường ba tuổi đã bắt đầu học chữ, tuy rằng tuổi chỉ mới tám tuổi, thể nhưng thực chất nàng đã tốt nghiệp cấp ba.

Mấy năm nay, Chung Đức Long đã hao tâm tốn sức không ít vì muốn giáo dục nàng thật tốt.

Nếu thực việc nàng trở về thế giới cổ đại là ý trời, thì những tri thức mà cha dạy nàng thực sự hữu ích, nó chính là bảo bối may mắn giúp nàng sinh tồn trong một thế giới xa lạ, tự nhiên nàng lại thầm cảm ơn cha.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 9

CHƯƠNG 9

Hà Thủ Nghĩa lui ra ngoài, gian phòng chỉ còn lại duy nhất một mình Đường Đường.

Nhìn cách bài biện và trang trí vừa hoa lệ lại cổ điển này, trong lòng Đường Đường có chút cô đơn.

Không biết cha hiện giờ thế nào? Liệu cha có rơi vào tình cảnh như mình hay không, cũng xuyên không rồi rơi vào thân thể người khác? Lúc đó đạn bắn rát lại bất ngờ như thế, sợ rằng cha sẽ rơi vào hiểm cảnh dữ nhiều lành ít.

Nhìn bốn phía quanh gian phòng, nàng kéo cao chiếc váy dài đang mặc trên người, sau đó bước về phía giường.

"Hoàng thượng giá lâm." Vừa định nằm xuống nghỉ một chút, lại nghe thấy thanh âm lạnh lạnh từ bên ngoài vang lên.

Hoàng thượng? Con trai của nàng

hoàng thượng: Con trai của nàng đang ở bên ngoài kia sao?

Đường Đường ngồi ngay ngắn trên giường, đôi chân gác chéo để lộ cả đoạn chân dài ra khỏi làn váy.

Cửa phòng được đẩy ra, hoàng đế xuất hiện ngay trước mặt nàng.

"**Tham kiến thái hậu**". Mộ Dung Kiền Dụ gương mặt lạnh tanh không chút biểu cảm, cũng chẳng buồn liếc nhìn Đường Đường đang ngồi trên giường.

Gương mặt người này rạng ngời ... Nhưng, ít nhất hắc cũng phải hơn ba mươi.

Đường Đường thực chất chỉ mới tám tuổi, đối với một người đáng tuổi thúc thúc (= chú) của mình nên không tránh khỏi cảm giác hoảng sợ. Nhưng cũng thật kỳ lạ, thân thể này của nàng cùng lắm chỉ khoảng mười bảy tuổi, thì làm sao lại sinh ra một người con trai hơn nàng nhiều tuổi như thế kia. Có điều gì đó rất quý dị, vô cùng quý dị.

"**Có chuyện gì sao?**" Đôi mắt mỹ lệ của nàng mở to nhìn nam nhân thân mặc long bào trước mặt, trong lòng liên tục suy ngẫm. Thật kinh ngạc, hắc liệu có đúng là con trai của nàng hay không?

Đối với vấn đề mà Đường Đường vừa hỏi, gương mặt Mộ Dung Kiền Dụ rõ ràng rất sửng sốt, từ trước tới nay **tu** quan hệ hai người

không được tốt, thế nhưng chưa bao giờ biểu lộ ra mặt. Vũ Văn Giai Vinh tuy rằng luôn tùy tiện, nhưng trong cách cư xử với hắc cũng vẫn có chút khách khí.

Lúc này khi hắc xuất hiện trước mặt nàng, nàng lại hỏi thẳng hắc có chuyện gì, lẽ nào nàng đã biết người đứng sau sai khiến kẻ khác hạ độc nàng là hắc.

"Nghe nói bữa trước thái hậu không cẩn thận bị trúng độc, nên trầm đặc biệt đến thăm thái hậu, mong rằng thân thể người khỏe mạnh". Tuy rằng trong lòng bồn loạn với bao suy nghĩ, thế nhưng với công phu kiềm nén cao thâm của hắc, vẻ ngoài không một ai phát hiện ra, hắc tỏ ra rất bình tĩnh nhìn Đường Đường nói câu hỏi thăm khách sáo.

Trúng độc ư? Thảm nào sau khi tỉnh lại nàng dậy nàng lại té xỉu, hóa ra là do trúng độc.

Không nghĩ ra ai có thể hạ độc mình, xem ra trốn hoàng cung này không hề bình an. Ai là người muốn giết nàng nhỉ? Nàng là thái hậu của quốc gia này cơ mà.

"Cảm tạ bệ hạ đã có lòng quan tâm, ta không có việc gì nữa rồi".

Nàng thuận miệng trả lời, thấy nét mặt Mộ Dung Kiên Dụ khẽ nhăn lại, nàng nói tiếp luôn: "Bệ hạ còn việc gì nữa không? Nếu không có

việc gì xin mời trở về đi”.

Thấy nàng nhanh chóng hạ lệnh trục khách, Mộ Dung Kiên Dụ càng cho rằng có lẽ nàng đã biết chắc hẳn đã sai người hạ độc nàng.

Nhưng nếu như biết rõ rồi thì tại sao nàng không vạch trần tất cả? Trong lòng của nàng có tính toán âm mưu khác chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Chương 10

CHƯƠNG 10

“Nếu thái hậu đã khỏe thì tốt rồi, trẫm cũng an tâm hơn. Vài ngày trước hoàng thượng của Vân quốc phái sứ giả tới ngỏ lời mời trẫm tham gia tiệc thưởng hoa của Vân quốc, trẫm thiết nghĩ thái hậu từ lúc tới Tĩnh quốc chưa được đi đâu, nên không biết thái hậu có hứng thú đi Vân quốc thưởng hoa không?”.

Do dự một chút, cuối cùng Mộ Dung Kiên Dụ vẫn quyết thực hiện kế hoạch theo ý Hà Thủ Nghĩa, mặc kệ thế nào, hiện tại dù nàng có phát hiện ra cái gì đó, hẳn lại càng phải nhanh chóng ra tay hạ thủ.

“Tiệc thưởng hoa?” Tuy rằng đây chẳng phải là một hoạt động có ý nghĩa cu

phải là một hoạt động cơ y nghĩa cụ thể rõ ràng gì, nhưng nghe cũng thấy có chút thú vị, hơn nữa, nàng đã lớn từng này tuổi nhưng đối với rất nhiều sự việc lại mơ hồ, hôm nay có cơ hội, nàng cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

"Hoàng thượng, thái hậu nương nương thân thể mới khỏi, trong cơ thể dư độc chưa thanh trừ hết, không thích hợp xuất hành đi xa". Đường Đường còn chưa tới kịp nói lời đồng ý đề nghị của hoàng đế, thì một người mặc trường bào máu tím nhạt, cách trang điểm y hệt như những nữ nhân cổ xưa tay bưng bát thuốc đen như mực tiến vào phòng đáp lời.

Nhìn nữ nhân này, độ tuổi có lẽ cũng khoảng ba mươi, cả người đều tỏa ra khí chất điềm tĩnh và bình ổn. Khiến người ta nhìn là biết ngay đây là một người phụ nữ hết sức chững chạc, từng trải.

Không biết người này là ai, nhưng với khí chất lẫn giọng điệu vừa rồi có thể thấy rõ vị trí của người này trong hoàng cung không hề nhỏ. Dám can dự vào cuộc nói chuyện giữa thái hậu và hoàng thượng, nếu không phải là nhân vật có chỗ dựa cực kỳ vững chắc thì không dám tùy tiện cư xử như vậy, trừ phi nàng không còn muốn sống nữa.

Mô Dung Kiên Du nghe nữ nhân mặc

y phục màu tím nhạt nói vậy, biểu tình trên mặt hiện rõ sự thất vọng, ánh mắt lộ ra sự oán hận nhìn nữ nhân áo tím, sau đó cúi đầu nhìn Đường Đường nói: “Nếu dư độc trong người thái hậu chưa tiêu hết, vậy trẫm không quấy rầy thái hậu tĩnh dưỡng nữa”.

"Cung tiễn hoàng thượng." Đường Đường vẫn chưa kịp nói gì, nữ nhân mặc áo tím đã cúi người hành lễ, hướng về phía Mộ Dung Kiên Dụ nói lời tiễn khách.

Mộ Dung Kiên Dụ không chút hờn giận nữ nhân áo tím, chỉ liếc mắt một cái rồi xoay người đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Chương 11

CHƯƠNG 11

Đợi Mộ Dung Kiên Dụ đi xa rồi, nữ nhân áo tím mới bưng bát thuốc lên gần miệng thổi thật nhẹ nhằm giảm nhiệt, sau đó nhìn Đường Đường nói: “Công chúa, xin hãy uống bát thuốc này trước đi, cần phải nhanh chóng giải trừ hết chất độc”.

Công chúa? Nàng không phải thái hậu sao? Tại sao đột nhiên lại trở thành công chúa?

Công chúa!

Đường Đường bị cách xưng hô loạn xạ của người cổ đại làm nhức đầu, liếc nhìn bát thuốc nàng không khỏi nhú mày: “Ta không muốn uống, thuốc đắng lắm”.

Mặc dù Chung Đức Long huấn luyện Đường Đường rất nghiêm khắc, nàng không sợ chết, thế nhưng chẳng biết bát thuốc này có vấn đề gì không. Hơn nữa thuốc Đông y thường rất đắng, bắt nàng uống thì thà giết nàng đi còn hơn.

“Công chúa đang tức giận vì nô tỳ đã tự chủ trương đưa ra quyết định phải không? Nô tỳ phụng mệnh bệ hạ của Tĩnh quốc đến đây bảo hộ công chúa, nếu như để xảy ra bất cứ chuyện gì cho công chúa, nô tỳ chết muôn lần cũng không đủ đền tội. Lần này công chúa trúng độc sợ rằng có liên quan tới hoàng thượng, việc hoàng thượng để công chúa sang Vân quốc tham gia đại yến thưởng hoa có thể có âm mưu. Nô tỳ thực sự trung thành với công chúa, làm mọi việc cũng là vì công chúa, nên xin người đừng nổi giận, mau uống hết bát thuốc này đi”.

Nữ nhân áo tím nói xong, quỳ phục xuống trước mặt nàng, hai tay nâng bát dược quá đầu.

“Ta nói rồi, ta không thích uống”. Không buồn để ý tới lời nữ nhân áo tím nói. Đường Đường tức giận vung

tay lên, chén thuốc bị đổ ụp xuống đất, một số giọt thuốc nóng hồi bắn về phía nữ nhân áo tím, còn lại toàn bộ đều lênh láng trên mặt đất,

“Công chúa”. Không nghĩ công chúa lại phản ứng gay gắt như vậy, nữ nhân áo tím ngẩng đầu lên, nhăn lông mày, mặt trầm trọng, im lặng suy nghĩ tại sao công chúa lại tức giận như vậy.

"Đi ra ngoài." Đường Đường không thèm để ý sự kinh ngạc của nàng, hướng khuôn mặt sang một bên, thở phì phì không khách sáo đuổi thẳng ra ngoài.

Cho dù thế nào có đánh chết nàng cũng không uống thuốc.

"Nô tỳ xin cáo lui..." Vốn còn muốn nói một vài lời với Đường Đường, nhưng nữ nhân áo tím thấy Đường Đường nhất quyết quay mặt sang một bên không muốn nhìn mình, nên nàng chỉ còn cách chậm rãi đứng dậy xin cáo lui.

Khi đến trước cửa, nàng đột nhiên dừng chân, không hề quay đầu lại thấp giọng nói: **“Bên người công chúa có ba nghìn nam sủng, hoàn toàn có thể so sánh với hậu cung của hoàng thượng, dù thiếu mất đi một người vẫn có thể bù đắp lại ba người khác”.**

"Người nói cái gì?" Những lời khiêu khích này của nàng khiến Đường Đường chú ý.

Nam sủng ư? Đó là cái gì vậy?

“Nô tỳ đáng chết, nhưng xin công chúa hãy công tư phân minh, xin hãy lấy lợi ích của Vũ quốc làm trọng”

Nói xong, nàng xoay người lại hành lễ với Đường Đường, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Lời nói đó có nghĩa gì vậy? Tại sao lại nói chuyện theo kiểu lấp lung như vậy?

Đường Đường có chút khó chịu đưa tay mân mê đôi môi, sau đó nặng nhọc nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Q.1 - Chương 12: Chương 12

CHƯƠNG 12

Nàng có cảm giác mình đã ngủ mê man rất lâu, cơ thể nặng trĩu, lúc mở mắt thấy bầu trời đã sập tối.

Bởi lẽ nàng đã đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, nên dù trời đã tối nhưng vẫn không có ai dám tiến vào quấy rầy.

Những lời mà nữ nhân áo tím nói với nàng ngày hôm nay, nàng âm thầm ghi nhớ kỹ trong lòng.

Dựa vào những lời nàng ta nói thì hình như lần này việc nàng trúng độc là do hoàng thượng phái người

độc là do hoàng thượng phải người làm. Hơn nữa, việc đi Vân quốc thường hoa có vẻ cũng lại là một âm mưu. Thế nhưng, hoàng thượng vì sao lại muốn giết nàng cơ chứ?

Hơn nữa, tại sao phải phái người lén lút ám sát?

Nữ nhân áo tím vừa nãy có nhắc gì đó tới Vũ quốc thì phải, trước khi đi nàng đã nói câu cuối cùng hình như là hãy lấy lợi ích của Vũ quốc làm trọng.

Vũ quốc là nơi nào? Nàng cùng Vũ quốc có quan hệ gì?

Mọi chuyện quá phức tạp, dù nàng có nghĩ nát nước vẫn không thể hiểu mọi chuyện một cách rõ ràng.

Ngủ không được, nàng xoay người qua lại trên giường, chiếc áo dài mỏng màu vàng nàng mặc trên người có lẽ chính là áo ngủ, trông cũng thường thôi không đẹp.

Chiếc áo choàng cũng quá dài tới tận mắt cá chân, đi lại rất bất tiện. Lập tức nàng kéo chiếc áo choàng lẫn cái váy tới tới bấp chân, chiếc áo dài biến thành chiếc váy ngắn.

Đi tới trước cửa, định mở cửa bước ra ngoài, đột nhiên lại phát hiện không nên, nên nàng chuyển hướng bước về phía cửa sổ, khẽ mở cửa, nhìn bên ngoài phát hiện có mấy thị vệ đang đứng gác.

Vậy người lén lút đó thân thủ hay vọt

Xoay người lay da, thân thể bay vọt ra ngoài của sổ, không phát ra một thanh âm nhỏ nào. Sau đó, nàng lấy chiếc đai lưng làm bằng gấm màu vàng quăng lên vị trí khá cao trên thân cây bên trái. Đu người một cái, nàng phóng vút lên cành cây. Khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, nàng túm một đầu đai lưng dùng lực kéo, phi thân bay vọt lên không trung qua nóc nhà gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 13

Đứng trên nóc cung điện cao vợi vợi, nàng đưa mắt, nhìn bao quát toàn bộ hoàng cung.

Quả nhiên là nơi ở của hoàng đế, ghê gớm thật, quá hoa lệ !

Theo nhận xét của nàng, toàn bộ hoàng cung giống như là một khối hình vuông thật to, bên trong có vô số hình vuông nhỏ nhỏ. Nhà nối nhà, đường nối đường, không thể tính nổi có biết bao nhiêu gian phòng, bao nhiêu con đường !

Cung điện của nàng cách đó không xa, nhưng có một nơi tựa hồ cao hơn chỗ nàng ở, thiết kế thật rộng lớn, nóc nhà cao chót vót khiến nàng có cảm giác tầm mắt của nàng bị chặn lại, khiến nàng không thể nhìn được xa hơn.

Đó là nơi ở của ai nhỉ? Tại sao gian phòng lại còn được xây cao hơn cả nơi ở của nàng được chứ?

Toàn bộ hoàng cung này, có thể so sánh lợi hại hơn cả thái hậu, thì chỉ có thể là hoàng thượng . Vì thế... . . . Cung điện kia, khẳng định chính là nơi ở của hoàng đế, nhi tử của nàng .

Nhìn trốn hoàng cung rộng lớn, Đường Đường chợt nhớ tới gian phòng thật nhỏ mà mình cùng ba chung sống.

Đột nhiên cảm thấy, hoàng cung lớn như vậy để làm cái gì ? Đến buổi tối, tuy rằng nhiều người nhưng còn không bằng căn nhà nhỏ của nàng, ấm áp hơn rất nhiều ah~ !

Nghĩ tới ba, Đường Đường cảm thấy trong lòng có điểm ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn run run, viền mắt có chút đỏ lên.

Ba nói, nàng chỉ cần giết tên xấu xa kia là sau này đã có thể cùng bạn bè đồng lứa tuổi vui vẻ đến trường.

Thế nhưng... Thế nhưng... Hiện tại nàng đã giết hết bọn người xấu xa rồi nhưng chính mình lại phải chạy đến cái nơi xa lạ này, còn... còn là thái hậu nữa chứ, tại sao có thể như vậy chứ? Ba đã lừa nàng sao?

Càng nghĩ càng khổ sở, lệ nóng ở hai mắt chậm rãi rơi, nàng ngồi ở trên nóc nhà khóc lớn.

Ngay lúc nàng đang khóc rất thương tâm, một đạo thân ảnh màu đen theo mí mắt nàng hiện lên, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nhìn thân ảnh kia di động, hình như là hướng cung điện cao đặc biệt kia mà đến , nàng lập tức tinh thần tỉnh táo, ở trên nóc nhà, rất nhanh bám theo bóng đen kia.

Bóng đen tốc độ rất nhanh, vừa nhìn là biết đó hẳn là người đã được huấn luyện rất kỹ càng.

Đường Đường chạy qua lại trên các nóc nhà nên không giống như hần, nàng so với bóng đen kia còn nhanh hơn nhiều.

Nhìn hần vào một gian có đèn đuốc sáng trưng, Đường Đường liếc nhìn cái bảng hiệu: “Ngự thư phòng” ba chữ in vàng đập vào tầm mắt của nàng.

Ở đây không phải là nơi hoàng thượng làm việc sao?

Đường Đường nhớ kỹ trong lịch sử, nơi hoàng đế làm việc chính là nơi này.

Mang theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt, nàng từ nóc nhà, rất nhanh đi vòng qua ngự thư phòng, khẽ lật một góc ngói mái nhà, mắt mở to nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy trong phòng có hai người, một là tên hắc y nhân mà nàng đang theo, còn một người nữa là cái tên xé chiều vừa gặp- hoàng đế nhi tử của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 14

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.” Người áo đen kia không phải ai xa lạ, chính là tổng quản thái giám của Phụng Loan điện Hà Thủ Nghĩa.

“Thế nào rồi?” Vừa nhìn thấy Hà Thủ Nghĩa, Mộ Dung Kiên Dụ lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hần.

“Thái hậu hình như có chút kỳ quái, buổi sáng đuổi ta đi, buổi chiều khi ngài đi ra, cả tâm phúc bên người nàng cũng bị đuổi. Toàn bộ Phụng Loan điện đều bàng hoàng, giờ không ai dám đến tẩm cung của thái hậu kể cả nam sủng của nàng”. Hà Thủ Nghĩa kín đáo bẩm báo với Mộ Dung Kiên Dụ về tình hình của Phụng Loan điện, gương mặt cúi gầm xuống đất.

“Tại sao có thể như vậy? Yêu hậu này đang có mưu tính gì đây?” siết chặt tay, chân mày của hần vì chăm chú mà chau lại một chỗ, gương mặt trắng nõn tràn đầy nghi hoặc. (Louis : trắng nõn cơ à ? sao nghe giống tả nữ nhân vội *cười lẫn lộn*)

Hà Thủ Nghĩa nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Kiên Dụ thì càng cúi đầu trầm ngâm, trong chốc lát mới mở miệng nói: “Nếu kẻ làm cho thái hậu đi Vân quốc thương hoa đã không thành, vậy hiện tại... những hành động thiếu suy nghĩ càng không nên.”

“Trẫm hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới nàng ở Tĩnh quốc làm mưa làm gió, dâm loạn hậu cung, đã thấy vô cùng căm ghét nàng”. Hai mắt hần lộ ra hận ý, nếu như Đường Đường lúc này mà đang đứng ở trước mặt hần, sợ là sẽ bị hần lột da lột xương.

“Hoàng thượng, xin người hãy ghi nhớ kỹ hãy nhẫn nhịn một thời gian, mọi tình huống tại Phụng Loan điện nô tài sẽ tận tâm bẩm báo. Hiện tại thái hậu đang dị thường như vậy, để tránh làm cho người ta sinh nghi, nô tài sau này khó có thể đích thân qua đây truyền lại tin tức... Có thể, làm cho thái hậu đi Vân quốc ngắm hoa, có lẽ chỉ còn một cách.” Hà Thủ Nghĩa nói xong nhăn châu xoay động, sau đó nhìn Mộ Dung Kiên Dụ, chờ đợi phản ứng của hần.

Mộ Dung Kiên Dụ đang thất vọng thế mà sau khi nghe hết câu nói này biểu tình lập tức trở nên có chút chờ mong: “Biện pháp gì?”

” Cái này...nô tài không dám nói.” Do dự một chút, Hà Thủ Nghĩa vẫn là khó nói ra miệng.

Nhìn thấy hần áp a áp ứng, Mộ Dung Kiên Dụ có chút không kiên nhẫn phát tay: “Mau nói ra, trẫm sẽ không trị tội ngươi.”

“Theo nô tài biết, thái hậu đối với lục vương gia thêm nhỏ dãi đã lâu, nếu như nói...”

“Nô tài to gan”. Hà Thủ Nghĩa còn chưa nói xong phân nửa đã bị Mộ Dung Kiên Dụ kiên quyết cự tuyệt, trong mắt hần lộ ra sự tức giận mà nhìn Hà Thủ Nghĩa.

“Hoàng thượng bớt giận.” Hà Thủ Nghĩa bị Mộ Dung Kiên Dụ quát sợ hãi quỳ xuống.

“Trẫm kiên quyết không thể để lục đệ thuần khiết phải hy sinh.” Hần không thể tưởng tượng được một堂堂 nam tử hần như hần thế mà hết lần này tới lần khác lại bị khuất nhục trong tay một người phụ nữ. Trong cái thời đại hỗn loạn đen tối này, nếu để Lục đệ bị yêu hậu kia thu nạp thì sẽ thành ra cái gì ? . Dựa theo tâm tính của hần, sợ rằng thà đi tìm chết còn hơn.

Kỳ thực, thái hậu thích lục vương gia chuyện này ở trong cung sớm đã không phải bí mật gì, cũng chính vì như vậy mà hần đưa lục vương gia Mộ Dung Hạo Minh rời khỏi kinh thành, đến đất phong của đệ đệ ở Sùng Châu.

Hiện tại, Hà Thủ Nghĩa cứ nhiên đưa ra ý định lấy Mộ Dung Hạo Minh làm mồi câu đi dụ thái hậu đến Vân quốc, hần sẽ trăm triệu lần không đáp ứng !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Chương 15

“Được rồi, trăm hiểu rõ là người trung thành... chỉ là, sau này kể sách như vậy đừng bao giờ nhắc lại trước mặt trăm, trăm sẽ không đẩy huynh đệ của mình rơi vào ma trảo”. Khoát khoát tay, hắn có chút mệt mỏi ra ý bảo Hà Thủ Nghĩa hãy ra ngoài.

“Kỳ thực, nô tài cho rằng chẳng qua là để lục vương gia hồi kinh một chuyến, sau đó hoàng thượng thiết yến mời thái hậu cùng lục vương gia... hơn nữa còn có các vương gia cùng công chúa khác tham gia, sau đó bàn việc đi Vân quốc. Nếu có thể thêm người trung gian ở bên cạnh lục vương gia, đến lúc đó thái hậu dĩ nhiên là... Hơn nữa, lục vương gia cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.” (Meo: con trai chứ có phải con gái đâu mà cần thủ thân như ngọc vậy trời?).

Mặc dù biết Mộ Dung Kiên Dụ đã nổi giận, thế nhưng Hà Thủ Nghĩa vẫn kiên trì đem kể sách nói cho xong.

Không có biện pháp, ai bảo đây là kẻ duy nhất làm cho thái hậu động tâm?

Nghe Hà Thủ Nghĩa đem toàn bộ kế hoạch nói xong, Mộ Dung Kiên Dụ tựa hồ không hề tức giận, trái lại tiếp tục lâm vào trầm tư.

“Chuyện này, ta còn phải hỏi ý kiến của lục đệ một chút. Nếu như hắn không muốn thì chuyện này đừng nhắc lại nữa.” Tựa hồ cũng hiểu được kể sách này không tệ, Mộ Dung Kiên Dụ nghĩ khi có chút buông lỏng, cũng đã không còn giận giữ.

“Tất cả toàn bộ đều do người định đoạt. Thời gian không còn sớm, nô tài xin được cáo lui trước.” Hà Thủ Nghĩa âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, thấp giọng nói.

“Lui ra đi.” Không ngẩng đầu liếc hắn một lần nào, Mộ Dung Kiên Dụ tựa hồ vẫn còn đang suy tư kế hoạch đối phó với nàng.

Trên nóc nhà, Đường Đường đã nghe kỹ cuộc đối thoại của hai người, tuy rằng còn nhiều điều chưa hiểu rõ nhưng những điều họ nói nàng đã nghe rất rõ ràng, việc đi dự dạ tiệc thưởng hoa ở Vân quốc chính là một cái bẫy, mà hai người kia căn bản là cá mè một lứa, đều là địch nhân của nàng.

Thở phào một cái.. xem ra, hôm nay nữ nhân mặc áo tím kia đã giúp nàng cản một tai họa.

Nàng nhớ mang máng nữ nhân kia kêu Mạc Ngôn.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, nếu đã rõ ràng ai địch ai ta thì đó đã là một thu hoạch lớn!

Lặng lẽ đem miếng gạch đóng kín sau đó lại thần không biết quỷ không hay theo đường cũ, nàng trở lại nóc nhà tắm cung của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 16

Cổ đại ban đêm thật im ắng, từ gian ngoài, Đường Đường trở về tắm cung.

Cả gian phòng to lớn như vậy mà chỉ có một mình nàng.

Âm thầm thở dài, nàng nằm lại trên giường đi tìm chu công đàm đạo.

Tia nắng ban mai lặng lẽ từ phía đông hiện lên, nhuộm đỏ một mảnh phía chân trời, không ngừng hướng bốn phía mà khuếch tán.

Buổi sớm sương mù lạnh lẽo nồng lung, lại nhàn nhạt như chỉ bạc cứ như muốn phủ kín vạn vật trong thế gian, một ngày mới đã bắt đầu.

Đường Đường hay có thói quen dậy rất sớm. Nàng mở mắt, phát hiện mình vẫn như trước, ở trong một không gian xa lạ. Nàng đuổi mình, sau đó rời giường, xuống đất, đẩy cửa ra, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Khi nàng mở cửa, chỉ trong nháy mắt, các cung nữ thái giám thấy nàng lập tức đồng loạt quỳ gối: “Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Mặc dù đối với lễ nghi phong kiến không hiểu lắm, nhưng thật may đều là những cảnh nàng từng thấy qua trên tivi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng ngăn cản,

nàng thuận miệng nói: “Đứng lên.”

Chúng thái giám cung nữ nghe vậy, lập tức đứng dậy, trong số đó có người nhìn qua hơi lớn tuổi chỉ điểm cho một cung nữ tiến lên đi đến trước mặt nàng: “Hương Thảo hầu hạ thái hậu nương nương rửa mặt chải đầu đi.”

Đường Đường giương mắt nhìn một chút vị cung nữ trước mắt đang rất bình tĩnh.

Nàng ta rất vâng lời, hơn nữa thanh âm cũng mềm nhũn rất êm tai, bất quá trên người của nàng ta tỏa ra một loại khí chất làm cho nàng cảm thấy có chút khó chịu, dường như người này trắng trong, thuần khiết chỉ là vỏ bọc bên ngoài.

Có lẽ là nhờ sự huấn luyện của ba đối với nàng mà giác quan thứ sáu của nàng rất nhạy bén, nàng cảm thấy vị cung nữ này không ổn. Hơi nhíu nhíu mày, nàng tiện tay chỉ vào một cung nữ khác đứng phía sau Hương Thảo, nói: “Người qua đây, giúp ta mặc quần áo.”

Mọi người đối với hành động của Đường Đường đều cảm thấy thật là kỳ quái, nhất là Hương Thảo, sắc mặt của nàng ta trong nháy mắt biến đổi, đầu cúi rũ xuống không dám giương mắt nhìn Đường Đường một cái.

Không để ý đến biểu tình vô cùng kinh ngạc của các nàng, Đường Đường xoay người lại bước vào bên trong. Cung nữ kia vội vàng đi theo, không dám ho he nửa tiếng.

“Người tên là gì?” Vừa vào phòng, Đường Đường rất biết điều mà đến trước bàn trang điểm, sau đó cầm lấy vài thứ vàng bạc châu sai lên tay ngắm nghía, một bên còn thuận miệng hỏi.

“Hồi thái hậu, nô tỳ tên là Từ Ngọc.” Tiểu cung nữ đi tới bên Đường Đường, bắt đầu cầm đồ trên bàn, thật chậm rãi chải vuốt mái tóc dài như thác nước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 17

“Từ Ngọc, bữa sáng nay ăn gì?”. Đã hai ngày trời ở cổ đại chưa được ăn gì nên cũng khó trách nàng thấy đói bụng.

“Khỏi bẩm thái hậu nương nương, bữa sáng nay có mười tám món điểm tâm, thái hậu nương nương có muốn dùng bữa luôn không ạ?”. Từ Ngọc nghe được câu hỏi của Đường Đường, mới nhớ ra từ hôm thái hậu trúng độc đến bây giờ vẫn chưa ăn gì, nên bây giờ có lẽ nàng rất đói.

Đường Đường thấy nàng hoàn toàn am hiểu tâm tư của mình, nên vô cùng vui vẻ nhìn nàng gật đầu, sau đó nói tiếp: “Ta vẫn chưa đánh răng rửa mặt”.

“Nô tỳ sẽ đi múc nước, xin thái hậu nương nương chờ đợi một chút”. Đối với ngữ khí lẫn thần thái vừa rồi của thái hậu, Từ Ngọc thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn không dám nghĩ nhiều, ra cửa phân phó cho mấy thái giám, sau đó lập tức quay về bên cạnh Đường Đường.

Nàng tiến cung lâu cũng chưa lâu, nhưng nói ngắn cũng không hề ngắn, mười lăm tuổi tiến cung, ban đầu là tham gia thi tuyển tú nữ, bởi lẽ phụ thân nàng chức quan quá thấp, nên nàng không thể tham gia vòng thi cao hơn, chỉ có thể ở tại cung làm cung nữ.

Bản thân nàng hiểu được ngôn ngữ biết quan sát sắc mặt chủ nhân, luôn sống rất thận trọng, trốn thâm cung sâu như biển âm mưu trùng trùng, thế nhưng nàng cũng coi như bình an mà sống.

Thời gian thái hậu tiến cung, quản lý sự vụ của Phụng Loan điện thấy hoàn cảnh nàng khó khăn, vào cung năm năm cho tới tận bây giờ chưa từng vi phạm bất cứ điều luật nào, chẳng chặc lại bình tĩnh, vì vậy đã chọn nàng đến đây làm người hầu.

Bởi lẽ nàng vốn là phi tần của hậu cung, cho nên người ta chỉ có thể an bài cho nàng hầu hạ bên ngoài điện, căn bản chưa từng bao giờ chiếm được sự tín nhiệm của thái hậu, cố gắng lắm cũng chỉ đến mức được phục vụ buồng ngủ. Nhưng đối với nàng mà nói, danh lợi như mây gió không can hệ gì tới nàng hết, chỉ cần qua năm năm, nàng sẽ xuất cung trở thành một người tự do.

Thế nhưng ngày hôm nay, nàng lại được thái hậu nương nương nhìn trúng tuyển vào điện hầu hạ, nói không khảm trương chính là nói dối. Những người khác có lẽ không hiểu rõ tính ý của thái hậu, thế nhưng nàng đã ở Phụng Loan điện tới tận ba năm, đối với bản tính của thái hậu nàng tự tin là mình hiểu rất rõ.

Mỗi khi thấy một mỹ nam ngọc thụ lâm phong bị người dùng khăn trải giường bọc, toàn thân dính đầy máu được đưa ra khỏi tẩm cung, nàng không khỏi kinh sợ.

Tin tức thái hậu tàn nhẫn thích máu huyết lan truyền khắp cung cấm.

Nhưng hiện tại, sau một thời gian tiếp xúc với thái hậu, nàng mới biết rằng thái hậu không kinh khủng như nàng nghĩ, thái hậu nói chuyện với nàng cũng rất

thoải mái.

Nhưng vừa rồi thấy ngửi khí lạnh như băng của thái hậu với Hương Thảo, nàng mới thực sự hoài nghi, thái hậu thực chất là một người như thế nào?

“Oái, người giặt tóc ta đau quá”. Do suy nghĩ quá nhập tâm, nên Từ Ngọc không cẩn thận dùng lực quá mạnh khiến Đường Đường lên tiếng kháng nghị.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 18

“Thái hậu nương nương bớt giận, nô tỳ tội đáng chết vạn lần”. Bị thanh âm của Đường Đường kéo về thực tại, Từ Ngọc lập tức quỳ gối trước mặt nàng, lên tiếng thỉnh tội.

“Quên đi, đứng lên đi, lần sau cẩn thận một chút. Nhanh giúp ta cột tóc lên đi. . . động tác chậm chạp quá đi”. Khoát khoát tay, Đường Đường thật sự là chịu không nổi động tác chậm rì rì của Từ Ngọc, chải từng lượt từng lượt một tốc độ chậm phát bực.

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh”. Thấy Đường Đường mặc dù có chút khó chịu, nhưng cũng không có dấu hiệu nổi giận, Từ Ngọc âm thầm thở hắt ra, nhanh nhẹn đứng lên, ngón tay linh hoạt, liên tục quấn tóc lên cao trông rất đẹp mắt và sang trọng, cuối cùng Từ Ngọc cài một cây trâm lên búi tóc nàng, chỉ sau 20’, đã tạo hình Đường Đường thành một người phụ nữ cao quý, trang nhã.

Đường Đường nhìn bóng dáng mình trong chiếc gương đồng, thiếu chút nữa cắn nhầm lưỡi mình bật máu.

Hóa ra, đây là hình ảnh thật sự của thái hậu.

Nàng yên lặng ngắm nhìn mình, trông nàng vẫn chỉ là một cô gái tuổi còn quá trẻ, thế mà lại khiến rất nhiều người sợ hãi, hóa ra, là do cách trang điểm và phục trang, càng nhìn càng khiến nàng cảm thấy rung động.

Với vẻ ngoài này hoàn toàn có thể uy trấn mọi người, bề ngoài uy nghiêm, phong thái hoa lệ, quả thực cao quý vô cùng.

Ngay lúc Đường Đường còn đang sợ hãi vì vẻ bề ngoài của mình thay đổi quá nhiều, thì đã có mấy cung nữ bê chậu nước vào phòng.

Từ Ngọc bê một bình nước dùng để súc miệng đến trước mặt Đường Đường, nhưng Đường Đường hoàn toàn không biết đó là bình súc miệng lại tưởng là nước uống nên uống ực một hơi hết bình nước, khiến Từ Ngọc và tất cả các cung nữ ở đó đều sững sờ.

Nhưng vẫn là Từ Ngọc phản ứng nhanh nhất, nàng lập tức cầm chiếc khăn ướt dùng để lau mặt đưa đến trước mặt Đường Đường, Đường Đường lau lung tung lên mặt một chút rồi vứt cái khăn lại cho Từ Ngọc.

Tiếp sau đó hai cung nữ mang đến trước mặt Đường Đường những chiếc trường bào dài tha thướt, và họ không chỉ mặc vào người nàng một cái mà chỉ ít cũng phải đến ba cái.

Nhưng một điều kỳ lạ nhất chính là, bộ y phục trông vẻ ngoài tưởng như rất nặng nề mà khi mặc trên người lại rất nhẹ, một chút cũng không có cảm giác gây áp lực nặng nề cho thân thể.

Chính bộ y phục này đã khiến vẻ ngoài của Đường Đường trông qua thực sự chính là một thái hậu nương nương cao cao tại thượng, khiến kẻ khác không dám lại gần.

Tuy rằng không thích màu sắc của bộ y phục cũng không thích bộ tóc dài nặng nề, nhưng nàng chỉ vừa mới tới đây cái gì cũng không biết, không hiểu, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chờ mấy cung nữ giúp nàng trang điểm xong xuôi, nàng mới chú ý thấy một cung nữ khác độ tuổi ngang bằng với Từ Ngọc từ bên ngoài cửa đi vào.

“Nô tỳ tham kiến thái hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an. Đồ ăn sáng đã bị chuẩn bị xong, thỉnh thái hậu nương nương dời bước tới Ngự Thiện Hiên. Hoàng thượng đợi người đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 19

Hóa ra bữa sáng nàng sẽ ăn cùng với nhi tử hoàng đế của mình, Đường Đường sau khi biết điều đó trong lòng có chút không vui. Thế nhưng do không có biện pháp tránh né mà nàng thì đã đói bụng lắm rồi.

Kỳ thực nàng không hề sợ hoàng đế hạ độc thủ vào đồ ăn, bởi lẽ trong hoàng cung thị vệ của nàng rất đông, hơn nữa hoàng đế bề ngoài luôn tỏ ra kính trọng nàng, nên có lẽ hẳn sẽ không dám làm gì nàng ở trong hoàng cung này đâu.

Chỉ là, ngồi ăn chung một bàn với hắn, cảm giác quả thật khó diễn tả.

Nếu như ba nàng bảo nàng phải ngồi ăn chung một bàn với tên đầu trọc đã giết mẹ nàng, sợ rằng nàng không kiềm chế nổi sẽ rút súng giết chết hắn tại chỗ mất.

Đáng tiếc, hiện tại trong tay nàng không có súng, nếu như chỉ đơn thuần đánh nhau bằng tay chân, nàng chưa chắc đã chiếm được ưu thế.

Nhăn nhó một chút, nàng có chút không tình nguyện đi theo cung nữ kia đến Ngự Thiện Hiên.

Đương nhiên, biểu tình trên nét mặt nàng không thoát được con mắt của Từ Ngọc. Từ Ngọc đối với thái hậu bây giờ, thật sự là có rất nhiều điểm không hiểu nên không tránh khỏi hoang mang.

Ngự Thiện Hiên nằm ở phía đông của Phụng Loan điện, Từ Phụng Loan điện đến Ngự Thiện Hiên đi bộ mất khoảng 15 phút đồng hồ.

Nếu như bình thường mà chạy nhanh, chắc nàng chỉ mất khoảng năm phút đồng hồ, đáng tiếc không thể làm được vì hiện tại nàng là thái hậu, đi một bước ra ngoài cũng có cả đoàn quân tháp tùng động đảo tới mười người, thật phô trương kinh người. Cho nên dù muốn đi nhanh nhưng đông người thế này cũng không thể đi nhanh được.

Vất vả mãi cũng tới được Ngự Thiện Hiên, giương mắt quan sát chung quanh thấy vắng tanh, hoàng đế nhi tử của nàng đang ngồi ngay ngắn tại vị trí chính giữa, vẻ mặt tỏ ra hết sức hiền hòa vô hại. Bên phải hắn là mấy nữ nhân xinh đẹp trẻ trung. Không cần nghĩ cũng biết, mấy nữ nhân kia chắc hẳn là lão bà của hắn.

Thấy Đường Đường tới rồi, mọi người đều đứng dậy đón chào: “Cung nghênh thái hậu, thái hậu nương nương kim an.”

Thanh âm đồng đều kính cẩn, khiến Đường Đường có chút kinh ngạc.

Không hề nói một lời miễn lễ cho các nàng, Đường Đường theo hướng dẫn của cung nữ ngồi vào vị trí bên trái bàn ăn bên cạnh Mộ Dung Kiên Dụ, nhìn một bàn toàn món ăn ngon lành, khiến bao tử của nàng kêu réo, nàng đói quá đi mất.

Nhưng mà, nàng không biết rằng lễ nghi dùng cơm của cung đình rườm rà tới mức nào.

Ngay lúc nàng cho rằng có thể bắt đầu ăn uống, thì có hai thái giám lập tức tiến về phía nàng.

Đầu tiên là một thái giám dùng ngân châm thử độc, thái giám còn lại ăn thử mỗi món một chút để xác nhận, sau khi xác nhận không có vấn đề, mới mời hoàng đế và thái hậu dụng bữa.

Đợi lâu như vậy, Đường Đường sớm đã đói chịu không được. Mấy người cung nữ bắt đầu gấp thức ăn cho nàng, một bữa ăn trong hoàng cung này nhìn thì có vẻ hoa lệ, nhưng thời gian trôi qua quá lâu khiến món ăn nhanh chóng nguội lạnh, các món lại nấu quá nhạt, ăn một chút là chán không muốn ăn nữa.

Có món bơ xộp mềm ăn rất ngon, nhưng mới chỉ ăn có hai miếng, các cung nữ đã chuyển món, gấp rau cho nàng.

Nàng có chút mất hứng giương mắt nhìn mọi người một chút trầm mặc không nói gì, phát hiện bọn họ đều bình tĩnh dùng bữa, ăn ngon lành, bộ dạng khi ăn rất ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Chương 20

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Đường Đường, Mộ Dung Kiên Dụ ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm đúng vào ánh mắt Đường Đường đang nhìn hắn, Đường Đường không kịp thu hồi ánh nhìn, dường như trúng ánh mắt của hắn lộ rõ sự căm ghét nàng.

Hắn quang trọng ánh mắt Mộ Dung Kiên Dụ khiến cả người nàng nổi da gà, nàng biết rõ hẳn hận nàng, thế nhưng không ngờ nổi hắn lại hận nàng ghê gớm như vậy.

Nhưng Đường Đường cũng không vì vậy mà tránh né, nhìn thẳng lại hắn, ánh mắt nàng cũng lạnh lẽo không thua kém hắn.

Đường Đường dùng ánh mắt trực diện đối đầu với địch nhân, chiếc đũa trong tay văng ra, buông một câu lạnh nhạt: “Mấy món ăn này thật khó nuốt”.

Thấy Đường Đường tự dung nổi giận, sắc mặt Mộ Dung Kiên Dụ ngay lập tức biến đổi, Lý Hải đang đứng hầu hạ bên cạnh lập tức tuyên bố: “Ý chỉ của thái hậu, lời chủ trì (bếp trưởng) của Ngự Thiện Phòng ra chém đầu”.

Cái gì cơ? Chém đầu ấy hả?

Chỉ vì một bữa ăn mà giết người hay sao?

Đường đường nhìn sang Lý Hải, khề cau mày hỏi: “Người vừa mới nói cái gì? Lập lại lần nữa xem”.

“Chuyện này...” Lý Hải không thể hiểu nổi thái hậu, hần chỉ hành xử theo phương pháp bình thường mà thái hậu hay làm, thế nhưng hôm nay có gì thái hậu lại lêu lắt lập lại, thái hậu có ý gì nhỉ? Hần không cách nào phỏng đoán ra nổi.

“Nếu thích giết người như thế, thì người hãy tự cầm đao giết mình trước đi”. Mắt Lý Hải tròn trắng, còn Đường Đường thần nhiên đứng dậy, sau đó đi ra cửa. Khi đến bên cạnh Từ Ngọc, nàng thầm nói nhỏ: “Người theo ta đi dạo một lát, kêu những người khác không được đi theo”.

Từ Ngọc nghe vậy, lập tức gật đầu. Lúc đầu đám cung nữ thấy Đường Đường bỏ đi lập tức vội vã chen nhau đuổi theo, Từ Ngọc đưa tay ngăn lại, nhỏ nhẹ nói: “Thái hậu muốn yên tĩnh một mình, không cần đi theo”.

Sau khi nói xong, nàng hời hả nhanh chân đuổi theo Đường Đường.

Đường Đường ra cửa, bên trong Mộ Dung Kiên Dụ và Lý Hải, cùng toàn bộ phi tần nhất loạt hóa đá.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu thái hậu làm sao vậy.

“Cung nữ kia là ai?”. Mộ Dung Kiên Dụ phản ứng đầu tiên, hần nghiêng đầu hỏi Lý Hải vẫn đang đứng đờ đẫn.

Trong ấn tượng của hần hình như bên cạnh thái hậu chưa thấy người này bao giờ.

Thế nhưng đối với tình huống vừa rồi có thể thấy rõ, thái hậu rất sủng ái nàng ta.

“Khởi bẩm hoàng thượng, đó là cung nữ của Phụng Loan điện, tên Từ Ngọc. Thế nhưng từ trước tới nay luôn hầu hạ bên ngoài điện không hiểu sao hôm nay lại được hầu hạ bên cạnh thái hậu”. Lý Hải đương nhiên biết rõ Từ Ngọc, việc đưa nàng sang Phụng Loan điện hầu hạ là do một tay hần sắp xếp. Bữa nay Từ Ngọc đột nhiên được sủng ái, trong lòng hần cũng thấy có gì đó rất kỳ quái.

“Từ Ngọc à? Mau điều tra toàn bộ bối cảnh lẫn thân thế của nàng ta cho trẫm”. Đột nhiên thấy rất có hứng thú với Từ Ngọc, Mộ Dung Kiên Dụ mày kiếm nhíu lên, sau đó bình thần ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Chương 21

“Nô tài tuân chỉ.” Sau khi gật đầu tỏ ý đã hiểu, Lý Hải do dự một chút mới dám mở miệng hỏi: “Muôn tâu hoàng thượng, vừa nãy thái hậu nương nương sai nô tài mang đao tới ngự thiện phòng tự thân xử tử chủ trì (bếp trưởng), người xem, việc này nên làm thế nào bây giờ”.

“Lời thái hậu đã nói ra thì đó là lẽ đương nhiên, chà nhẽ người muốn kháng chỉ?”. Mộ Dung Kiên Dụ nhìn bộ dạng tay chân xoắn xuýt của Lý Hải, cố ý hỏi ngược lại.

“Nô tài không dám” Kháng chỉ không phải tội nhỏ, đánh mất sinh mạng của mình đã đành còn bị tru di cửu tộc nữa. Lý Hải sợ đến run rẩy, đầu gục xuống.

“Được rồi, trẫm cũng no rồi. Bữa ăn hôm nay thật khó nuốt”. Đặt chiếc đũa trên tay xuống bàn, Mộ Dung Kiên Dụ đứng dậy. Các phi tần ngồi bên cạnh hần thấy thế cũng lập tức buông đũa, chậm rãi đứng dậy, đi theo phía sau hần, ra khỏi Ngự Thiện Hiên.

Còn Từ Ngọc lúc này đang hướng dẫn Đường Đường đi tới ngự hoa viên trong truyền thuyết.

Đường Đường mãi mê nhìn ngắm vườn hoa vô vàn màu sắc, gương mặt lộ ra nét tinh khiết thật đáng yêu.

Nàng chạy qua chạy lại giữa các bụi hoa, thân thể dính đầy bụi phấn hoa.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy những bông hoa tươi đẹp thế này, hầu hết đều là những loại trông hết sức lạ mắt mà nàng không biết tên.

Trong lúc Đường Đường vui vẻ chơi đùa ở ngự hoa viên, đột nhiên phát hiện hai nam tử quần áo điểm lễ đang ngồi trong chòi nghỉ mát vẽ tranh.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng quay sang Từ Ngọc hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”.

“Khải bẩm thái hậu nương nương, Vương công tử cùng Hứa công tử đang vẽ tranh, người có muốn qua đó xem không?”. Từ Ngọc dịu dàng đáp lời.

“Vẽ tranh hả? Hay lắm”. Đường Đường nghe vậy, chạy nhanh tới chòi nghỉ mát, Từ Ngọc chạy sau cũng hỏi há nhanh chân đuổi theo.

Chạy ào vào chòi nghỉ mát, Đường Đường đưa mắt nhìn hai vị ca ca đẹp trai cất tiếng hỏi: “các người đang vẽ cái gì vậy?”.

Nhìn thấy thái hậu đột nhiên giá lạnh nên hai người họ không tránh khỏi hoảng sợ, Vương Hải cùng Lý Dạng lập tức quỳ xuống hô lớn: “Cung nghênh thái hậu nương nương giá lâm”.

“Các người đang vẽ gì vậy?”. Đường Đường không để ý việc họ hành lễ với mình, nàng trực tiếp tiến tới gần bàn, sau đó nhấc bức tranh trên mặt bàn lên nhìn một chút, lập tức hiểu ra rằng họ đang vẽ cảnh xuân trong ngự hoa viên.

Nàng tỏ ra rất hứng thú với bức tranh, đặt lại bức tranh lên bàn, xoay người nhìn thấy bọn họ vẫn đang quỳ trên mặt đất, có chút không hiểu nên cất tiếng hỏi: “Các người quỳ đó làm gì vậy? Mau đứng lên đi”.

Nghe thấy lời Đường Đường nói, Vương Hải cùng Lý Dạng nhìn nhau tỏ rõ sự ngạc nhiên, mãi một lát sau, mới chậm rãi đứng lên nói: “Tạ ơn thái hậu”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Chương 22

“Bức tranh đẹp quá, các người vẽ tiếp đi, không cần chú ý tới ta. Từ Ngọc mau ngồi xuống đây nghỉ ngơi”. Chủ động ngồi xuống một chiếc ghế dài trong chòi nghỉ mát, rồi nàng nhìn về hướng Từ Ngọc, vô vô tay xuống vị trí bên cạnh mình, ra ý bảo Từ Ngọc mau ngồi xuống.

“Nô tỳ không dám.” Từ Ngọc tự nhiên thấy mình được sủng ái mà trở nên kính sợ cúi thấp đầu xuống, giọng nói rất nhỏ.

“Yên tâm, ta có giết người đâu, không cần hoảng sợ như vậy”. Đường Đường thấy bộ dạng nàng ta như ve sầu sợ mùa đông, không khỏi lắc đầu ngán ngẩm.

Kỳ thực bản thân nàng hiểu rất rõ, ở cái thế giới này, tất cả mọi người đều phải sợ nàng, tôn kính nàng, đối với nàng mà nói như vậy cũng chả có gì là không tốt hết. Dù sao trốn thâm cung hiểm ác đáng sợ, tuy nàng chỉ mới tám tuổi, thế nhưng đã từng đọc qua các tác phẩm như Tam Quốc Diễn Nghĩa, hay Hồng Lâu Mộng, nên đối với các âm mưu và sự tính toán nàng dù không tinh thông cũng hiểu được ít nhiều.

Sở dĩ hiện tại nàng để Từ Ngọc thân cận với mình không bởi vì Từ Ngọc có gì đó đặc biệt. Mà vì ở bên cạnh Từ Ngọc nàng thấy rất thoải mái. Từ Ngọc gây cho nàng cảm giác giống y như một người chị gái của nàng.

Lời Đường Đường vừa nói ra càng khiến cho Từ Ngọc sợ hãi hơn nữa, đầu cúi thấp, giọng nói run run: “Nô tỳ sợ”.

Vương Hải cùng Lý Dạng cũng phản ứng giống y Từ Ngọc, thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích.

Đường Đường kỳ thực không biết, hai nam nhân trước mắt nàng đây chính là bị nàng lừa gạt và ép buộc phải tiến cung làm nam sủng của nàng. Bọn họ là tài tử phong lưu nổi tiếng Tĩnh quốc. Nhưng cũng chính vì sự nổi danh đó, mà bị Vũ Văn Giai Vinh, tên của thân thể mà hiện thời Đường Đường đang trú ngụ, thêm muốn nhỏ giải, ép buộc vào cung.

Mọi người thường nói “văn nhân vốn thanh cao”. Tuy rằng Vương Hải cùng Lý Dạng bị ép vào cung, nhưng tuyệt đối không chịu uốn mình nghe theo lời Vũ Văn Giai Vinh, thái độ của họ với nàng trước nay vẫn luôn rất lãnh đạm.

Nếu như trước đây có kẻ dám đối xử thế này, e rằng đã bị Vũ Văn Giai Vinh ném vào sơn cốc cho lang sói ăn thịt rồi. Nhưng lúc này đây, khi đối diện với hai người họ, không biết ở họ có gì hấp dẫn, mà nàng không chỉ không đánh đập, còn cho bọn họ đi lại thoải mái ở trong hoàng cung.

Chỉ là dù Vũ Văn Giai Vinh có làm gì đi nữa thì Vương Hải cùng Lý Dạng cũng quyết không hiến thân cho nàng. Thật thà thì bọn họ chỉ như sùng vật được Vũ Văn Giai Vinh nuôi dưỡng mà thôi.

Hiện tại đột nhiên phải đối diện với thái hậu ở ngự hoa viên này, ngôn hành lẫn cử chỉ khi nói chuyện đều có gì đó rất khác lạ, khiến trong lòng hai người không khỏi nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 23

“Được rồi, người không ngồi thì thôi. Trong hoàng cung này còn chỗ nào chơi vui được nữa không?”. Nhìn bộ dạng kinh sợ của Từ Ngọc, Đường Đường cũng không miễn cưỡng nữa, mở miệng hỏi sang chuyện khác.

“Bẩm thái hậu...” Từ Ngọc chưa nói dứt lời, chợt phát hiện cách đó không xa truyền đến thanh âm cứu mạng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Đường nhíu mày, tiếng kêu cứu vang lên liên tục không dứt, nàng đưa mắt nhìn, phát hiện ra một nữ nhân mặc cung trang màu hồng nhạt đang ở bên hồ kêu to cứu mạng.

Không suy nghĩ nhiều, Đường Đường nhắc váy hỏi hã chạy về hướng nữ nhân áo hồng. Từ Ngọc thấy thế cũng nhanh nhẹn đuổi theo. Vương Hải cùng Lý Dạng cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, hai người liếc mắt nhìn nhau một chút, sau đó cũng bước theo.

Đường Đường đi tới bên hồ, thấy một thân ảnh màu vàng nhạt dần chìm xuống, sóng nước gợn lên liên tục, thân thể người đó trôi bồng bềnh hết chìm lại nổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Phát hiện có người bị chìm trong dòng nước, Đường Đường nhìn nữ nhân áo hồng cất tiếng hỏi.

“Nô tì tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế.” Nữ nhân áo hồng vừa thấy Đường Đường lập tức quỳ xuống hành lễ.

Mất thấy người ở trong hồ đang hết sức nguy kịch, Đường Đường nhìn quanh bốn phía, tất cả đều là nữ nhân, nàng xoay người phát hiện Vương Hải cùng Lý Dạng đang chạy tới.

“Các người mau nhảy xuống hồ cứu nàng ta lên đi”. Vừa thấy bọn họ tới gần, Đường Đường lập tức ra lệnh.

Mọi người nghe thấy lời nàng nói đều tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Nam sủng của thái hậu nương nương bất luận nữ nhân nào cũng không được phép đụng vào, ngay cả nếu vô tình chạm vào một góc áo cũng bị tử hình.

Nhưng hiện tại, thái hậu cư nhiên để hai nam sủng mà nàng coi trọng nhất nhảy xuống hồ cứu một nữ tử bình thường, việc này thật không hợp với lễ thường.

“Còn đứng ngẩn ngơ cái gì nữa đó, nhanh lên đi”. Thấy hai người bọn họ vẫn kinh ngạc đứng im nhìn mình, Đường Đường hỏi hã vòng ra sau lưng bọn họ, tung một cước đá vào hông họ, để bọn họ nhảy xuống nước mau chóng cứu người.

“Tuân mệnh.” Cuối cùng cũng có phản ứng, Vương Hải chưa nói dứt lời đã bơi nhanh nhẹ về phía trước, Lý Dạng cũng hỏi hã theo sau không dám chậm trễ, hai người một trước một sau bơi trong làn nước nửa ngày mới cứu được nữ nhân đó lên bờ.

Lúc này nàng ta đã bị uống quá nhiều nước, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Đường Đường nhắc váy, ngồi xổm xuống, trước tiên nàng hít thở một hơi thật sâu, rồi đặt tay lên động mạch cổ của nàng, phát hiện hơi thở yếu ớt.

Giương mắt nhìn đám người đang tụ tập ở đó, nàng cất tiếng nói: “Tất cả tránh ra cho ta”.

Mọi người nghe vậy, lập tức đứng sang bên cạnh.

Đường Đường từ từ cúi xuống, sau đó chậm rãi banh miệng của nàng ta ra, tiến hành hô hấp nhân tạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 24

Tất cả mọi người bị hành động của Đường Đường làm kinh sợ, bọn họ không tài nào hiểu nổi thái hậu đang làm cái gì nữa.

Nữ nhân đang hôn mê một lúc sau bắt đầu ho khan, phun một bụng nước từ trong miệng ra, mọi người lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, và mơ hồ hiểu được hành động vừa rồi của Đường Đường là nhằm mục đích người.

Nữ nhân đó vừa tỉnh lại đã bị gương mặt của Đường Đường ở quá gần làm hoảng sợ, sợ tới nỗi con mắt mở to như chuẩn bị rớt ra ngoài.

Nàng cuống quýt bật đứng lên quỳ gối trước mặt Đường Đường, cả người run rẩy nói rằng: “Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương.”

Thần thiếp ư? Người này có lẽ là lão bà của hoàng đế rồi.

Đường Đường chậm rãi nâng người đang quỳ trên mặt đất dậy, phát hiện toàn thân nàng đang run lạnh, vì vậy quay sang nói với nữ nhân mặc áo hồng rằng: “Đưa nàng ta trở về thay đồ đi, không cảm mất”.

Nữ nhân áo hồng nghe vậy, liên tục gật đầu, nâng nữ nhân áo vàng đứng dậy, sau đó bái biệt Đường Đường.

Từ Ngọc lúc này mới đến bên Đường Đường nhỏ nhẹ nói: “Thái hậu không điều tra vì sao Lý quý phi bị ngã xuống hồ sao?”

Đúng vậy nhỉ, nàng đã quên mất chuyện cần điều tra nguyên nhân rồi.

Được Từ Ngọc nhắc nhở, Đường Đường mau chóng hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn Từ Ngọc nói: “Ngươi đi điều tra chuyện đó cho ta”.

Xoay người Nhìn Vương Hải và Lý Dạng thấy hai người bọn họ đang ngượng ngùng đứng một bên, thân thể cứng ngắc, biểu tình có chút ngượng ngập, nàng đột nhiên nở nụ cười: “Còn không mau trở về thay quần áo, các ngươi cũng muốn bị cảm mạo hả?”

Tuy không hiểu từ cảm mạo mà nàng nói có ý là gì, nhưng nửa caau đầu nàng nói họ nghe rất rõ. Hoi khom lưng thi lễ với Đường Đường, sau đó hai người động loạt lui ra.

Lúc này đám cung nữ đứng im hóng chuyện lúc nãy cũng dần tản đi hết, không một ai muốn mạo phạm tới tôn nghiêm của thái hậu nương nương.

Đường Đường quay đầu, nhìn Từ Ngọc, phát hiện bộ dạng muốn nói lại thôi của nàng, nhúu nhúu mày đầu, Đường Đường mở miệng hỏi trước: “Ngươi có vấn đề gì muốn nói sao?”

“Thái hậu, người tựa như có gì đó ... không giống với trước đây”. Từ Ngọc hít một hơi thật sâu, rồi cuộc nàng cũng nói ra được thắc mắc đã nằm im trong lòng cả nửa ngày nay. Nói xong, nàng lại cúi đầu xuống thấp, chuẩn bị nghênh đón việc bị Đường Đường trách phạt.

“Vậy sao?”. Cuối cùng đã bị phát hiện bản thân không giống với trước đây, vùng lông mày của Đường Đường khẽ nhúu lại.

Kỳ thực, nàng tương đối mong muốn có người mau chóng phát hiện ra bản thân nàng khác với con người trước đây của mình. Nàng thực sự cần một người trợ giúp. Chính xác mà nói, thì nàng cần một người hiểu lòng người và biết lo chu toàn mọi việc như Từ Ngọc ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chương 25

“Thái hậu thứ tội, nô tỳ đáng chết.” Đường Đường chỉ hỏi lại hai từ, những cũng đủ làm tâm tư của Tiểu Ngọc thối tháo không yên, đầu cúi thấp xuống không dám ngẩng lên.

“Có biết lần trước vì sao ta lại bị trúng độc không?”. Trước hết, nàng phải thử xem rốt cuộc thì Từ Ngọc đứng về phía ai rồi mới đem lai lịch của nàng nói rõ ràng.

Chính bản thân nàng cũng hiểu được, nếu không có ai giúp đỡ mình, thì trong chốn thâm cung này, không chừng ngày nào đó thân thể của nàng sẽ bị người ta phát hiện ra. Đến lúc đó tình cảnh của nàng mới thật sự khó khăn, nếu làm không tốt thì ngay cả cái mệnh nhỏ của nàng cũng không còn.

Trong binh pháp Tôn Tử có một chiêu, gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Hiện tại nàng vừa không có tri kỷ lại không có bạn bè, nếu buộc phải đánh một trận, sợ rằng nàng sẽ chết mà không có đất chôn thân.

Sở dĩ nàng muốn hỏi Từ Ngọc vấn đề này, chính là vì muốn tìm hiểu tâm tư của Từ Ngọc.

Nếu Từ Ngọc là người của Mộ Dung Kiên Dụ, nàng sẽ cố gắng hướng sự chú ý của Từ Ngọc đến vấn đề khác, tuyệt đối không để nàng nói sự hoài nghi của nàng cho Mộ Dung Kiên Dụ biết.

Còn nếu nàng cũng giống như Mạc Ngôn là tâm phúc của chủ nhân thân thể mà hiện giờ Đường Đường đang trú ngụ đây, chỉ sợ nàng sẽ móc nối với Mộ

Dung Kiền Dụ.

Mà mặc kệ nàng là người của Mộ Dung Kiền Dụ hay tâm phúc của chủ nhân thân thể của Đường Đường. Có lẽ nàng vẫn không nên đem thân thể của mình nói ra. Bởi một khi bại lộ, Mộ Dung Kiền Dụ nhất định sẽ gán cho nàng tội danh gian tế, rồi danh chính ngôn thuận giết chết nàng, thậm chí có khi hắn còn quy cho nàng tội danh mưu sát thái hậu rồi thay thế vị trí. Còn nếu để Mạc Ngôn biết nàng không phải chủ nhân chân chính của thân thể này, nàng ta nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Cho nên, người mà nàng muốn tìm, tuyệt đối không có bất cứ mối liên hệ nào tới Mộ Dung Kiền Dụ hay chủ nhân trước kia của thân thể này.

“Khởi bẩm thái hậu, nô tỳ không biết rõ lắm”. Từ Ngọc cẩn thận liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, sau đó nói thật khẽ.

“Mạc Ngôn nói cho ta biết, người hạ độc ta chính là hoàng thượng, người nghĩ như thế nào?”. Nhìn thấy Từ Ngọc trực tiếp cự tuyệt trả lời vấn đề này, Đường Đường liền lên tiếng gợi ý cho nàng nói tiếp. Nếu nàng còn thoái thác, như vậy mặc dù nàng không phải tâm phúc của Mộ Dung Kiền Dụ hay chủ nhân thân thể trước đây của Đường Đường, thì nàng cũng sẽ không đem bí mật thân phận của Đường Đường tiết lộ ra ngoài.

Nàng dám lên tiếng nói thái hậu bây giờ không giống với thái hậu trước đây, rồi lại kiên quyết không thể hiện rõ lập trường của mình, bản thân nàng quả là người có tâm tư quá mức cẩn thận, chỉ muốn giữ vị trí trung lập, không chịu để ai đó lợi dụng.

Không biết có phải do hiểu được ý tứ của Đường Đường hay không, Từ Ngọc cúi đầu tự hỏi bản thân mình một lúc, sau đó mới hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Nô tỳ xem ra, chuyện đó cũng có khả năng là do hoàng thượng gây nên. Nhưng cũng không loại trừ khả năng có người muốn vu oan cho hoàng thượng. Trong hoàng cung mọi người đều biết, hoàng thượng và thái hậu không hợp nhau, nếu có người muốn lợi dụng điểm này chọc giận thái hậu, mong thái hậu đối phó với hoàng thượng, cũng không phải không có khả năng. Cho nên, chẳng có căn cứ chính xác nào, nô tỳ thật sự không dám kết luận. Xin thái hậu thứ cho nô tỳ ngu dốt”.

“Tốt lắm, người đã có thể đem sự tình phân tích một cách thấu đáo như vậy ta cũng phải thành thật nói cho người biết. Ta bây giờ quả thực không giống với ta trước đây, nhưng thật sự thì ta vẫn là thái hậu. Chỉ là linh hồn của ta bây giờ không phải của người trước đây. Người nghe có hiểu lời ta nói không?”. Sau khi đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Từ Ngọc, Đường Đường nhẹ nhàng thở ra, rốt cục quyết định đem lai lịch của mình nói cho Từ Ngọc nghe.

Đương nhiên, nàng cơ hồ cũng đoán được phản ứng của Từ Ngọc sau khi nghe hết lời nàng nói.

“Ý của thái hậu có phải là...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Chương 26

“Nói một cách đơn giản thì, hồn phách của ta lạc vào trong thân thể của thái hậu các người”. Nhìn miệng Từ Ngọc há to đến độ có thể nhét vừa một trái trứng, Đường Đường dùng phương pháp đơn giản nhất giải thích một lần nữa cho nàng hiểu.

“Điều này. . . . . Như thế nào có thể. . . . .” Từ ngọc kinh hãi lắp bắp nói không nên lời, gương mặt hiện rõ sự không thể tin tưởng được, chăm chú nhìn Đường Đường.

“Được rồi, ta đã đem lai lịch của mình nói cho người biết, chính là hy vọng sau này ở trong hoàng cung, người có thể giúp đỡ ta. Về phương diện này, hiện tại ta không thể tin tưởng một ai, chỉ có thể tin nhiệm người. Người có thể trở thành thân tín của ta không? Người có nguyện ý giúp ta không?”. Đường Đường mặc kệ Từ Ngọc có tin vào chuyện nàng đã kể hay không, nàng chỉ cần Từ Ngọc trả lời khẳng định.

Nếu nàng trả lời YES, sau này các nàng cùng hợp tác nhất định sẽ rất vui vẻ.

Nếu nàng trả lời NO, Đường Đường sẽ khiến nàng không thể nhìn thấy mặt trời buổi sớm mai.

Cố gắng gạt bỏ tất cả mọi sự uy hiếp có thể đối với bản thân mình, chính là điều trọng yếu mà Chung đức Long đã khuyên răn nàng.

“Nô tỳ sẽ sống chết đi theo thái hậu.” Từ ngọc cúi đầu tự hỏi bản thân một chút, sau đó ngẩng đầu, biểu tình trên mặt hiện rõ sự trung thành nhìn về phía Đường Đường, về mặt nghiêm túc trả lời.

“Tốt lắm, Từ Ngọc tỷ tỷ, cảm ơn người.” Được một lời khẳng định của Từ Ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trầm tĩnh lại, nhìn Từ Ngọc mỉm cười rạng rỡ.

Nghe thấy thái hậu nương nương bình thường luôn có vẻ cao cao tại thượng gọi mình là Từ Ngọc tỷ tỷ, trong lòng Từ Ngọc nhất thời không biết cảm giác vừa này sinh đó là gì. Nhìn đôi mắt trong sáng hồn nhiên của Đường Đường, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn, vì đã không trả lời No.

Tuy rằng thời gian mà nàng ở bên cạnh Đường Đường chưa được bao lâu, nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ, thái hậu hiện thời so với thái hậu trước kia lợi hại hơn rất nhiều. Khi nàng cười rất hồn nhiên đáng yêu, nhưng có đôi khi nàng lại có biểu tình lạnh lẽo đến độ có thể giết người, khiến người ta không đoán nổi nàng rốt cuộc là kiểu người gì.

Nhưng có thể khẳng định một điều là nàng rất mạnh mẽ không hề yếu đuối như thái hậu trước kia.

“Thái hậu nương nương sau này chớ xưng hô với nô tỳ như vậy nữa. Người là thái hậu, nên phải nhớ ngôn hành lẫn cử chỉ của mình phải giống với thái hậu trước kia, mới không bị người ta nghi ngờ. Nô tỳ sẽ chỉ cho thái hậu một ít lễ nghi trong cung, để thái hậu không dễ dàng bị người ta nhìn thấu”. Từ Ngọc nhìn quanh bốn phía một chút, phát hiện không có nhân vật khả nghi nào xuất hiện, mới yên tâm nói tiếp.

“Ta biết rồi”. Gật gật đầu, lúc này Đường Đường đã không còn bộ dáng kiêu ngạo lẩn tránh và bệ vệ trước kia, gương mặt tỏ ra rất ngoan y như lúc trước mỗi lần Chung Đức Long dạy dỗ nàng.

“Thái hậu, người không nên dùng cách tự xưng ‘ta’, mà người nên tự xưng là ‘ai gia’ “. Từ Ngọc bắt đầu sửa chữa những điều không chính xác trong cách nói chuyện của Đường Đường.

“Ai gia ư?” Đối với cách xưng hô này, Đường Đường cảm thấy rất thú vị.

“Đúng vậy. Người là thái hậu Tĩnh quốc, tất nhiên phải tự xưng là ‘ai gia’ . Mặt khác, người còn có một thân phận khác, chính là Vũ quốc Thanh Nhân công chúa. Tên họ của người là Vũ Văn Giai Vinh. Đường kim hoàng đế của Vũ quốc ít nữ nhi, nên người rất được sủng ái”. Nhìn Đường Đường gật gật đầu, Từ Ngọc đem các chuyện của nàng nói cho nàng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Chương 27

Công chúa của Vũ quốc ư? Hình như nhi tử hoàng đế của nàng cũng từng nói qua, hóa ra nàng còn có một thân phận hoa lệ như vậy, thảo nào mọi người trong cung lại sợ nàng như vậy.

“Vũ quốc có phải là một quốc gia rất hùng mạnh đúng không?”. Nếu như nàng nhớ không lầm, nhi tử hoàng đế của nàng rất sợ quốc gia này.

“Thái hậu nương nương sở dĩ người tới Tĩnh quốc, đó là bởi vì ba năm trước đây, tiên đế tuyên bố đại chiến giữa Tĩnh quốc và Vũ quốc, nhưng Tĩnh quốc lại chiến bại buộc phải cầu hòa, phụ hoàng của công chúa nhân cơ hội đó đưa công chúa sang Tĩnh quốc làm hoàng hậu, không chỉ vậy, Tĩnh quốc còn phải đưa một hoàng tử tới Vũ quốc ở rể làm phò mã”.

Từ Ngọc nói đến đây, ngó thấy Đường Đường có vẻ không hiểu lắm, nên hơi dừng lại một chút.

“Cứ nói tiếp đi”. Đường Đường thấy nàng không nói gì, chậm rãi ngừng đầu giương mắt lên hỏi.

“Vào đúng đêm đại hôn của người và tiên đế, tiên đế bất ngờ bạo bệnh qua đời, hoàng đế mới lên ngôi, người nghiễm nhiên từ hoàng hậu thành thái hậu. Từ Ngọc nói đến đây, đột nhiên im lặng, nhỏ nhẹ nói với Đường Đường: “Thái hậu nương nương, Mạc Ngôn tới”.

Đường Đường nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Mạc Ngôn cùng mấy tiểu cung nữ đi về phía mình, y phục màu tím của Mạc Ngôn theo cước bộ của nàng nhẹ nhàng nhấc lên.

Đường Đường luôn thấy rất kỳ lạ ở chỗ vì sao Mạc Ngôn lại thích mặc y phục màu tím đến như vậy, trong ấn tượng của nàng, Từ Ngọc mới nên mặc y phục màu tím.

“Công chúa, hóa ra người ở chỗ này.” Đi tới trước mặt Đường Đường, Mạc Ngôn liếc nhìn Từ Ngọc đang quỳ bên cạnh Đường Đường, rồi mới hướng Đường Đường quỳ gối hành lễ.

Đường Đường nhận ra ánh mắt Mạc Ngôn nhìn Từ Ngọc không có thiện cảm, quay đầu nhìn lại Từ Ngọc, lúc này đầu đã cúi thấp xuống.

“Bữa sáng nay, ta ăn hơi nhiều nên đi tản bộ một chút. Có chuyện gì vậy? Gặp ai gia có chuyện gì sao?”. Đường Đường nhớ kỹ rằng, Từ Ngọc dặn nàng phải xưng hô là ai gia, tuy cách xưng hô này có vẻ không được tự nhiên thể nhưng nàng vẫn tuân theo.

“Nô tỳ nghe nói Lý quý nhân rơi xuống nước được người cứu tỉnh, nên nô tỳ mới qua đây xem có đúng hay không”.

Mạc Ngôn nói xong, phát hiện biểu tình của Đường Đường không có bất cứ một biến hóa nào, mới nói tiếp: “Không biết công chúa có biết nguyên nhân vì sao Lý quý nhân lại rơi xuống nước không”.

“Không biết, ai gia đã dặn Từ Ngọc đi tìm hiểu việc này, chắc hẳn sẽ nhanh chóng có kết quả. Được rồi, hồi cung thôi, ở đây không còn gì hay để chơi

đũa nữa”.

Vỗ vỗ tay, bộ dạng của Đường Đường giống như trên đời này không có gì vui hết, sau đó xoay người bỏ đi thẳng.

Còn Mạc Ngôn vẫn nhìn chăm chú vào Tử Ngọc như muốn nhìn thấu cả con người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Chương 28

Trở lại tâm cung, nàng không giữ Tử Ngọc ở bên người nữa.

Bởi vì tạm thời nàng không muốn để Tử Ngọc thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Trong khoảng thời gian ở ngự hoa viên, nàng đã nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Mạc Ngôn đối với Tử Ngọc, nàng cần phải cho Mạc Ngôn hiểu rằng, sở dĩ ngày hôm nay nàng để Tử Ngọc hầu hạ nàng, hoàn toàn chỉ do hưng phấn nhất thời.

Mạc Ngôn sau khi giúp nàng thay y phục, lại giúp nàng pha một chén trà Long Tỉnh, Đường Đường nhìn những lá trà màu xanh nhạt, bất giác nhớ lại cái cây nhỏ mà bố trồng trước cửa nhà.

Lúc đó, Chung Đức Long đã nói với nàng, ‘cái cây này cũng được một tuổi giống con, mỗi năm qua đi con sẽ cứng cáp lớn mạnh như cái cây này’, khi nàng rời xa thế giới đó, cái cây ấy cũng được bảy năm tuổi.

Chưa từng uống trà bao giờ, Đường Đường mạo hiểm búng chén trà nóng lên, miệng khê thổi, sau đó uống một ngụm nhỏ, kết quả do nước trà quá nóng, không cẩn thận lưỡi rất bỏng, nàng sợ hãi hô lên một tiếng.

“Công chúa, người không có việc gì chứ?”. Mạc Ngôn thấy thế, lập tức đỡ lấy chén trà trong tay nàng, thân thiết hỏi thăm.

“Người không nhìn thấy sao còn hỏi, chén trà nóng như vậy làm sao uống được, mau mang cho ai gia nước trái cây, có thêm chút đá vào”. Phùng má lên, vẻ mặt Đường Đường hiện rõ sự phiền muộn. Lấy tay phẩy phẩy đầu lưỡi vẫn còn bị tê rần vì nóng, nàng trầm nghĩ, lúc này mà có nước trái cây uống thì tuyệt hảo.

“Nước trái cây là cái gì?” Mạc Ngôn hoàn toàn không rõ Đường Đường thứ nước trái cây mà Đường Đường nói đó là nước gì, quan trọng nhất là, lại muốn thêm cả đá ...

“Thôi, không có việc gì nữa, người đi làm việc của người đi. Không cần ở bên cạnh ai gia nữa”. Biết có nói nhiều cũng vô ích, Đường Đường nằm xuống giường, bộ dạng làm ra vẻ rất buồn ngủ.

“Công chúa, nô tỳ vừa mới được tin thái tử điện hạ sai người truyền đến nói, hoàng thượng bị bệnh nặng, Duyệt vương điện hạ nhân cơ hội đó nắm binh quyền ép vua thoái vị, tranh đoạt ngôi hoàng đế. Thái tử điện hạ mong người có thể dùng binh lính của Tĩnh quốc giúp thái tử một tay”.

Mạc ngôn không lui ra, ngược lại, vẻ mặt nàng hết sức nghiêm trọng hướng về phía Đường Đường bẩm báo một tin tức quan trọng, nói xong, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, như là đang chờ đợi ý kiến của Đường Đường.

Những lời nàng nói có ý gì nhỉ? Lẽ nào, do hoàng đế Vũ quốc, hiện tại chính là cha nàng đang bị bệnh, hai đứa con trai đều muốn có ngôi vị nên tận dụng cơ hội này cùng diễn một màn tạp kỹ.

“Người nghĩ ai gia nên làm thế nào?”. Không hiểu rõ ràng lắm tình huống trước mắt, Đường Đường chỉ còn cách hỏi ý kiến Mạc Ngôn, chỉ ít hiện tại, Mạc Ngôn vẫn tuyệt đối trung thành với nàng, nên ý kiến của nàng ta rất đáng tham khảo.

“Theo thiên ý của nô tỳ, lúc này thái hậu không nên hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao, hoàng thượng chỉ là bị bệnh, có thể không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ”.

Mạc Ngôn cúi đầu do dự một chút, mới nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Chương 29

“Người cho rằng, chúng ta nên chờ đợi xem bệnh tình của phụ hoàng phát triển tới mức nào mới quyết định hành động, nhưng đến lúc đó mới chuẩn bị liệu còn kịp không?”.

Tuy hiện tại không hiểu rõ lập trường bản thân, nhưng nếu quả thực Vũ quốc xảy ra nội chiến, khẳng định đó không phải chuyện tốt đẹp, nên nhân lúc trai cò tranh chấp, ta làm ngư ông đắc lợi.

Nếu như nàng không có khả năng ngăn cản cuộc chiến này, sợ rằng sau khi chiến tranh kết thúc, thực lực Vũ quốc sẽ yếu kém so với Tĩnh quốc. Lúc đó, Mộ dung Kiên Dự sẽ là nông nô khởi nghĩa vùng lên đánh lại địa chủ, hẳn không cần đối với nàng phải có kỳ hay sợ hãi điều gì nữa, người chết đầu tiên sẽ là nàng.

“Nô tỳ ngu dốt, xin công chúa cho biết ý kiến”. Bị Đường Đường hỏi ngược lại một câu, Mạc Ngôn có thể hiểu được chủ ý bản thân đưa ra không ổn, nên không dám lên tiếng nữa.

Khỏe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười nhạt, đôi mắt to của Đường Đường xoay chuyển, nhìn về phía Mạc Ngôn nói: “Chả bằng, chúng ta hãy mau khởi hành trở về Vũ quốc, xem xét nếu khả năng nội chiến phát sinh, thì ta sẽ bóp chết ngay từ khi còn trong trứng nước.

“Quay về Vũ quốc?”

“Lấy lý do quay về Vũ quốc thăm bệnh, sau đó ngầm xử lý chuyện này. Đây chẳng phải cách tốt nhất sao?”. Đường Đường hết sức thỏa mãn với kế hoạch vĩ đại của mình, nâng cằm chú nhìn Mạc Ngôn, đợi một câu khẳng định của nàng ta.

“Thế, người có nắm chắc không?”. Đây mới là vấn đề then chốt.

Mạc Ngôn tuy vẫn hiểu rằng công chúa trước nay dám làm dám chịu, cũng bởi vì... luôn được hoàng thượng vô cùng sủng ái, và quan trọng nữa, công chúa rất giỏi chỉ phối và khống chế Tĩnh quốc, sự thực chứng minh rằng công chúa là thiên tài trong việc đưa ra các âm mưu kế sách chính trị.

Thế nhưng, tình hình tại Vũ quốc hiện nay không giống như Tĩnh quốc, quan trọng hơn là, Duyệt vương là kẻ lạnh lùng bạc tình, không thể để ý có cơ hội lên nắm quyền được.

“Không đi thì cảm chắc thất bại, còn nếu đi ít nhất vẫn có cơ hội thành công, không phải sao? Dù thế nào chúng ta cũng chẳng tổn thất gì cả”. Đường Đường cười nhạt trước sự lo lắng của Mạc Ngôn, kỳ thực trong lòng nàng thầm cân nhắc, muốn đi xem tình hình Vũ quốc thế nào, rồi mới tiện tính toán tương lai sau này của nàng trong thế giới này.

“Nếu công chúa đã quyết định, như vậy nô tỳ xin đi chuẩn bị.” Mạc Ngôn nhận thấy thái hậu ngày hôm nay có gì đó thật lạ, thế nhưng lạ ở chỗ nào, thì nàng không cách nào nói ra được.

“Đi chuẩn bị đi”. Gật đầu ra hiệu cho Mạc Ngôn, Đường Đường trở mình một cái, lại nằm xuống chiếc giường lớn.

Trước đây ngày nào cũng phải tập sứng, còn giờ đây lười nhác nhàn nhả nên tứ chi cứ nhũn cả ra. Nàng lại bắt đầu thấy nhớ cha, trong lòng tràn ngập phiền muộn, nhắm mắt, tiến vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 30

Bởi vì đêm hôm qua ra ngoài nghe ngóng, nên nàng không ngủ được, ăn cũng không thấy ngon.

Lúc này, nằm trên chiếc giường ấm áp, nàng ngủ rất say.

Không biết từ lúc nào, trên mặt bỗng xuất hiện cảm giác ấm áp như có ai đang nhẹ nhàng sờ qua sờ lại, rất muốn cái cảm giác kỳ quái này nhanh chóng mất đi, thế nhưng chẳng những nó không mất đi, còn liên tục lặp đi lặp lại.

Có chút khó chịu mở mắt ra, đang chuẩn bị nổi giận, chợt thấy một gương mặt nam tử ở rất gần.

“Đã lâu không được diện kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế”. Người này thấy Đường Đường đã tỉnh, không hề kinh sợ, ngược lại, còn sáp lại gần nàng một chút, thanh âm cũng hết sức mê hoặc.

Vừa định mở miệng hỏi hắn là ai? nhưng bỗng nhiên nhớ tới thân phận thái hậu hiện tại, nàng không thể bị bại lộ, đành khéo léo tránh né sự tiếp xúc gần gũi với người vừa đến.

“Vết thương trên người Thanh Mặc đã liền hết rồi, thái hậu có muốn nhìn một chút không?”. Nam tử nhận thấy biểu tình trên gương mặt Đường Đường biến hoá, hần đứng dậy rời khỏi giường, nhẹ nhàng cởi từng chiếc áo trên người thả rơi xuống đất, lộ ra một thân thể với những vết roi màu hồng nhạt”.

Thấy nam nhân đột nhiên cởi đồ, miệng Đường Đường há ra to tròn, rồi khẽ nuốt một ngụm nước bọt

Nhất là, khi thấy dấu ấn nam tính hết sức đặc thù trên người hần, biểu tình hết sức kinh ngạc.

“Cái này... Cái này... Là vật gì vậy?” Nàng chỉ vào dấu ấn nam tính đặc thù của đàn ông, nhảy xuống giường lại gần nhìn kỹ rồi hỏi.

Nàng lúc này giống y một người của thế kỷ 21 lần đầu tiên nhìn thấy khủng long.

Thanh Mặc thấy biểu tình của Đường Đường, cho rằng nàng đối với vóc người hần rất thoả mãn và hài lòng, khẽ cười một tiếng, hần chậm rãi đi tới trước mặt Đường Đường, thanh âm nhẹ nhàng trầm ấm lan toả trong không gian: “Đề Thanh Mặc hầu hạ thái hậu”.

“Chờ một chút, ngươi... Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ngươi định chơi trò gì vậy?”. Đường Đường nhìn thân thể phần phía dưới của hần không giống nàng nên rất hứng thú.

Kỳ thực cũng khó trách nàng ngạc nhiên như thế.

Từ nhỏ đến lớn, đàn ông duy nhất mà nàng biết chính là cha, nàng dĩ nhiên không thể nào nhìn thấy cấu tạo thân thể của cha, nên giờ mới tò mò như vậy.

“Thái hậu rất thích đúng không? Có muốn ném thử vị của nó một chút hay không?”. Thanh Mặc cười quyến rũ, dùng lối nói và thân thể không ngừng khiêu cầu dẫn Đường Đường.

Đáng tiếc, Đường Đường mới tám tuổi, nàng đâu có hứng thú với mấy chuyện thế này, khẽ giơ chân lên tung một cước đập cho hần ngã nhào xuống mặt đất.

“Mặc quần áo vào, không thấy lạnh sao?”. Nàng thực sự không tài nào hiểu nổi hành động của nam nhân này, thật kỳ quái, vì sao mọi người đều sợ nàng, còn hần lại thân cận với nàng như vậy? Lẽ nào quan hệ giữa hai người bọn họ có gì đó không giống với những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Chương 31

Thanh Mặc bị Đường Đường đập một cước toàn thân đau nhức, vội vàng quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Cho tới nay hần luôn được Vũ Văn Giai Vinh được sủng ái nhất, chỉ có hần tiến vào tâm cung của nàng mà không cần thông báo, hần luôn rất vui vì được nàng sủng ái như vậy.

Gần đây, hần biết Vũ Văn Giai Vinh mê luyện thân thể có vết roi, thế là hần vội tìm người quát lên thật lực lên thân thể hần, còn ngâm nước muối, đau đến hần thiếu chút nữa mất nửa cái mạng.

Vì thế, đoạn thời gian gần đây, hần luôn nằm đường thương.

Đáng tiếc, đợi được đến lúc hần vất vả chờ thân thể cùng với những vết roi hoàn mỹ được xuất hiện trước mặt thái hậu thì lại bị nàng không một chút lưu tình đập cho một cước.

Có chút nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, hần hiện giờ mới cảm giác được, thái hậu này thật khác so với trước kia. Nói các nàng là hai người khác nhau hần cũng tin.

Đường Đường nhìn hần bị mình dọa cho sợ hãi cũng không buồn để ý đến nữa.

Đem y phục trên người mặc lại thật cẩn thận, nàng nhảy xuống giường tiến đến cửa.

Mới ra cửa, nàng liền nhìn thấy vài nữ nhân quần áo tiền diễm đi về phía mình. Nhìn thấy nàng, mọi người đều quỳ xuống hành lễ nói: “Nô tì tham kiến thái hậu, thái hậu kim an.”

“Các ngươi đến tìm ai gia sao?” Đường Đường nhìn những nữ nhân xinh đẹp trước mắt, có chút kì quái hỏi.

“Bẩm thái hậu, nô tì là tới là muốn bẩm báo với thái hậu nguyên nhân Lý quý nhân bị roi xuống nước.” Một nữ nhân mặc y phục hồng sắc diễm lệ dẫn đầu đám nô tì khẽ ngẩng đầu nhìn về phía nàng cất tiếng nói, về mặt đây nịnh nọt.

Lý quý nhân? Chính là nữ nhân rơi xuống hồ thiếu chút nữa chết đuối sao ?

Đường Đường khẽ nhủ thầm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mấy nữ nhân trước mắt.

Nữ tử mặc cung trang màu hồng dẫn đầu kia nhận ra ánh mắt của Đường Đường, lập tức run sợ mà cúi gầm mặt, không dám nói nhiều.

“Nói đi.” Phát hiện ra mấy nữ nhân này đối với mình có chút sợ hãi, Đường Đường không tự chủ được lộ ra một bộ dáng tươi cười, nhưng cũng rất nhanh liền đổi lại bộ dáng uy nghiêm.

Nữ nhân kia nhận ra Đường Đường với chuyện này có điểm hứng thú, nàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn chung quanh rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Thái hậu nương nương đứng ở chỗ này hơi mệt, để thần thiếp đỡ người tiến vào điện nghỉ ngơi, đem sự tình chậm rãi nói thật cận kề cho người.”

Cảm thấy nàng nói có đạo lý, Đường Đường gật gù đầu, sau đó nói: “Đi thôi.”

Nữ nhân kia nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó quay đầu nhìn mấy nữ nhân đằng sau khẽ mỉm cười, các nàng vội vây quanh Đường Đường sôi nổi tiến về Phụng Loan chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 32: Chương 32

Đi vào Phụng Loan điện, Đường Đường ngồi vị trí thủ tọa ở chính điện còn mấy nữ nhân kia cũng ngồi vây quanh.

Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn họ, một lát sau mới mở miệng nói: “Hiện tại có thể nói rồi chứ.”

“Bẩm thái hậu, sự tình là như vậy.” Vẫn là nữ nhân vận cung trang màu hồng giương mắt nhìn chung quanh, những nữ nhân kia đều làm bộ ra hiệu bằng ánh mắt bảo nàng nói mau, lúc đó nàng ta mới chịu giả bộ nói.

“Theo như thần thiếp biết, Lý quý nhân lần này rơi xuống nước hoàn toàn không phải là người khác gây nên, mà là chính nàng chuẩn bị đâm đầu xuống hồ tự sát.”

“Cái gì? Tự sát? Tại sao muốn tự sát?” Ngoài dự liệu của Đường Đường, ánh mắt của nàng mở thật to nhìn về phía mấy nữ nhân trước mặt mà hỏi.

“Thái hậu nương nương, Dương phi tỷ tỷ nói không sai, thần thiếp có chứng cứ chứng minh lý quý nhân muốn tự sát.” Một người mặc cung trang màu xanh lục, trang sức trên đầu cũng không nhiều lắm đứng lên tiếp lời.

Nguyên lai nữ nhân mặc cung trang màu hồng kia gọi là Dương phi. Trong lòng Đường Đường thầm yên lặng ghi nhớ tên cùng diện mạo của các nàng, sau đó quay đầu nhìn về phía phi tần vừa đứng ra này, yên lặng lắng nghe mọi chuyện.

“Sau khi thần thiếp nói ra, mong thái hậu nương nương không trách tội.” Nữ tử vận cung trang màu xanh lục nói xong, lặng lẽ giương mắt nhìn sắc mặt Đường Đường.

“Người rót cuộc nói hay không? Không nói liền trở về đi.” Đường Đường bị các nàng cố làm ra vẻ huyền bí nên có chút phiền, cái miệng nhỏ nhắn không kiên nhẫn cong lên lộ ý không hài lòng.

Không nghĩ tới Đường Đường thoáng cái liền biến sắc mặt, Dương phi lập tức làm ra bộ lấy lòng, tươi cười nói: “Thái hậu bớt giận, kỳ thực Chu mỹ nhân cũng là bởi vì thái hậu sau khi nghe qua sẽ nổi giận, cho nên mới do dự mà có chút không muốn nói.” Nói xong, nàng lập tức xoay mặt nhìn về phía Chu mỹ nhân nói tiếp: “Thái hậu đã cho người nói, người chỉ đề cập cần nhớ cho kỹ là phải sự thật, thái hậu tự nhiên sẽ không trách tội người.”

Chu mỹ nhân nghe Dương phi nói như thế, lập tức ngẩng đầu lên. Tựa hồ lấy hết dũng khí, nàng hướng Đường Đường mà nói: “Trước đó vài ngày, nô tì phát hiện Lý quý nhân tựa hồ cùng Lý Duyệt Lý công tử đi lại với nhau. Trong thâm cung ai lại không biết Lý công tử nhận được sự sủng ái của thái hậu nương nương, thế nhưng Lý quý nhân nàng... Lúc này, Lý công tử uống thuốc độc tự vẫn, vì thế Lý quý nhân cũng là...”

Lý Duyệt? Người nào?

Chu mỹ nhân vừa dứt lời, Đường Đường liền có điểm không sáng tỏ.

Nàng không hiểu gì hết, trong lòng thầm suy nghĩ, đành đợi Tử Ngọc tới rồi hỏi nàng vậy. Sau đó nhìn Chu mỹ nhân nói: “Được rồi, ai gia đã biết, các người đều trở về đi.”

“Ách... Đây... Thái hậu, xin thứ cho nô tì lăm miệng hỏi một câu, người tính xử trí như thế nào chuyện này?” Dương phi nghe vậy, đối với thái độ yên

lạnh băng của Đường Đường thì trong lòng nảy sinh chút nghi hoặc. Các nàng đều nghĩ, Đường Đường hẳn nên tức giận mới phải.

“Người cảm thấy ai gia muốn xử trí như thế nào mới tốt?” Đường Đường tung ra một chiêu. Sở dĩ nếu nàng hỏi ngược lại các nàng một vấn đề, các nàng sẽ không dám nói ra đáp án, cho dù có cũng là để cho nàng tham khảo một chút biện pháp thích đáng.

“Nô tì không dám vọng ngôn, tất cả do thái hậu nương nương định đoạt, nô tì xin được cáo lui trước, không dám quấy rầy thái hậu nương nương nữa”. Tựa hồ nhận thấy được chính mình lỡ lời, Dương phi lập tức cúi đầu, sau đó nhìn sang mấy phi tần khác, mọi người đều hành lễ vái chào, sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Chương 33

Bên trong cung điện rộng lớn, nhất thời chỉ còn lại có một mình nàng. Phát hiện đã đến trưa rồi, Đường Đường đứng lên sau đó đi ra ngoài cửa.

Nàng hiện tại cần phải tìm Từ Ngọc nói chuyện thật rõ ràng. Kết quả, nàng mới đi tới cửa, đã thấy Từ Ngọc đã đi về hướng này.

“Nô tì tham kiến thái hậu.” Nhìn thấy thân ảnh của Đường Đường, Từ Ngọc lập tức khom lưng hành lễ.

“Mau vào.” Gương mặt Đường Đường lộ vẻ vui mừng, vẫy tay gọi Từ Ngọc tới.

Trên mặt Từ Ngọc thoáng lộ nụ cười nhạt, sau đó đi nhanh vào trong điện.

“Ta đang muốn đi tìm người, người cư nhiên chính mình đã chạy tới.” Đường Đường đóng kỹ cửa, lôi kéo tay của Từ Ngọc lại gần.

Từ Ngọc rút tay lại, sau đó mở cửa ra, dùng ánh mắt ý bảo Đường Đường đi về phía trước ngồi vào vị trí đầu nào.

Toàn bộ diện tích của đại điện sợ hơn hai trăm thước vuông, ngồi ở chủ vị, chỉ cần giọng nói không lớn, người ở cửa sẽ không nghe được điều gì.

Từ Ngọc sở dĩ mở cửa ra, đó là do không muốn làm cho người khác nghi ngờ.

Đường Đường nhìn biểu tình của Từ Ngọc một chút, có chút suy nghĩ. Nàng trở lại vị trí đầu nào, sau đó thấp giọng nói: “Vừa, có một người gọi là Dương phi cùng Chu mỹ nhân mang theo mấy người đều là tần phi đến chỗ ta cáo trạng, nói là biết nguyên do Lý quý nhân rơi xuống hồ không phải là bị người đẩy xuống mà là nàng tự sát.”

“Nô tì cũng đang muốn bẩm báo với người việc này. Nô tì ngầm đi điều tra một chút, hỏi vài tiểu cung nữ, Lý quý nhân bình thường ở trong cung hành sự rất cẩn trọng, cũng không có đắc tội bất luận kẻ nào, theo đạo lý, không nên có người sẽ đối với nàng hạ thủ. Huống hồ, ngày đó trùng hợp nhìn thấy nàng rơi vào trong hồ, Vương quý nhân cũng nói, không có thấy người nào khả nghi đi qua.” Từ Ngọc nghe xong Đường Đường nói, nhỏ giọng đem toàn bộ những gì mình điều tra nói ra.

“Vậy Lý Duyệt là ai? Chu mỹ nhân nói với ta, Lý quý nhân tự sát. Nàng nói trước đó đã nhìn thấy Lý quý nhân cùng Lý Duyệt gặp gỡ, hiện tại Lý Duyệt đã chết, cho nên nàng ta liền lựa chọn tự sát. Ta nghe không được mình bạch cho lắm, vì sao Lý Duyệt chết, Lý quý nhân lại muốn tự sát?” Đường Đường đem toàn bộ lời Chu mỹ nhân nói với nàng mà nói lại cho Từ Ngọc nghe, Nàng đối với Lý Duyệt này có chút hứng thú.

“Lý Duyệt là nam sủng mà người rất sủng ái.” Từ Ngọc chậm rãi giải thích.

“Nam sủng? Là vật gì?” Cái từ này đối với nàng mà nói, quá mức xa lạ.

“Nam sủng đó là...chuyên hầu hạ cho thái hậu người.” Do dự một chút, Từ Ngọc cũng hiểu được đây không phải chuyện quá tốt để giải thích.

“Đó không phải là thái giám sao? Các người ở đây gọi là nam sủng sao?” Đường Đường trực tiếp đem nam sủng lý giải thành thái giám, sau đó về mặt còn biểu lộ rõ suy nghĩ “thái giám thì gọi thẳng là thái giám còn gọi là nam sủng chỉ cho nó phức tạp”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Chương 34

“Chuyện này... Thái hậu ! Nam sủng cùng thái giám không giống với nhau, thái giám là hoạn quan, mà nam sủng là nam nhân bình thường ! Nam sủng hầu hạ thái hậu cũng giống như... các phi tần hầu hạ cho hoàng thượng. Chỉ bất quá hoàng thượng nạp phi là lẽ dĩ nhiên, còn thái hậu tự ý nuôi nam sủng là thiên lý bất dung. Nếu không có bối cảnh cường đại chống đỡ thì chuyện người nuôi nam sủng trong hậu cung đã bị ban cho tội chết rồi.” Từ Ngọc biết dù sao Đường Đường của hiện tại không giống với trước đây, quan hệ hiện tại của các nàng là hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, nếu quá mức hàm súc giải thích cho nàng chỉ bằng dứt khoát nói với nàng, làm cho nàng có thể minh bạch tất cả.

Lúc này Đường Đường, ở trước mặt nàng đối với mọi việc trong cung bao gồm mọi chuyện tình thế giới này đều hoàn toàn không hiểu. Cũng may nàng rất bình tĩnh, hơn nữa rất giỏi nhẫn nại, vì thế, người bình thường rất khó phát hiện.

Điểm quan trọng chính là trên người Đường Đường mang một khí chất lạnh lùng lãnh ngạo, làm cho người ta không dám nghi vấn về quyền uy của nàng. Nếu không phải nàng ở trước mặt mình có ý lộ ra kẻ hồ, nàng nhất định là vô pháp phát hiện Đường Đường cùng thái hậu trước kia là khác biệt.

“Thì ra là thế, này thái hậu thật đúng là...” Mặc dù đối với chuyện nam nữ Đường Đường hoàn toàn không rõ, nhưng nhờ các sách lịch sử, thỉnh thoảng vẫn đọc lướt qua một ít sử bí truyền các chuyện về hậu cung nên cũng có hiểu sơ qua. Hoàng thượng nạp phi chính là vì sinh sôi nảy nở con cháu, về phần thái hậu nuôi nam sủng thôi, nàng thật đúng là chưa nghe nói qua, dù sao cũng nhất định là không được phép.

“Cái người tên Thanh Mặc, chính là nam sủng của ta đúng không?” Đột nhiên nhớ tới nam nhân bị nàng đập một cước kia, nàng vội hỏi lại Từ Ngọc.

“Người đã gặp Thanh Mặc? Không sai, hẳn là nam sủng được người sủng ái trước kia.” Từ Ngọc thấy Đường Đường nhắc đến Thanh Mặc liền đem vài người nam sủng trước kia của nàng nói qua.

Khi nàng nói đến Vương Hải cùng Lý Dạng, Đường Đường từ trên ghế nhảy dựng lên: “Nguyên lai hai người bọn họ là bị bắt đưa vào cung à? Sao thái hậu có thể quân phiệt như vậy? Chỉ nghe nói qua quân phiệt cướp nữ nhân, nhưng thật chưa nghe người ta nói thái hậu cướp nam nhân. Xem ra, nàng so với Từ Hi thái hậu còn lợi hại hơn.”

” Quân phiệt là gì? Từ Hi thái hậu là ai?” Đường Đường đột nhiên nêu ra những từ lạ khiến Từ Ngọc phải nhíu mày.

“Ừ, ta quên mất, ngươi không có học qua lịch sử. Được rồi, chúng ta không phải đang nói về Lý quý nhân sao? Còn cái tên Lý Duyệt nữa, ngươi nói tiếp đi.” Khoát khoát tay thẳng thắn lựa chọn chuyển hướng về nội dung trọng tâm của câu chuyện.

Từ Ngọc thấy nàng không muốn nói, cũng không miễn cưỡng, chỉ hơi nghi hoặc một chút, rồi tiếp tục nói: “Lý Duyệt ngay khi thái hậu bị trúng độc đến ngày thứ hai thì tự vận. Theo nô tỳ biết, ngày ấy người trúng độc là do hấn hầu hạ.”

“Lời này là có ý gì?” Đường Đường nhăn mày lại: “Chẳng lẽ, ngươi muốn nói, ta trúng độc, là Lý Duyệt làm?”

“Rất có thể, hơn nữa, nô tỳ còn tra được...” Từ Ngọc ghé vào tai Đường Đường nói nhỏ: “Lý Duyệt tựa hồ là do hoàng thượng an bài bên cạnh thái hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Chương 35

“Tên hoàng đế thói tha, dám ngang nhiên phái người ám toán ta. Ngươi muốn lấy mạng ta đến thế sao? Tốt thôi, vậy ta sẽ cho ngươi toại nguyện, ta cũng không tin, với ba ngàn năm trí tuệ của ta lại không sánh bằng một tên nhóc con ngu ngốc mới hai mươi tuổi.” Đường Đường thờ phỉ cái miệng nhỏ đỏ ửng khế con lên, sau đó rời khỏi chỗ ngồi chậm rãi đi về phía Từ Ngọc nói: “Hắn cho rằng giết Lý Duyệt rồi thì mọi chuyện sau đó thần không biết quỷ không hay sao? Vậy sao hắn còn muốn hạ thủ Lý quý nhân vậy?”

“Nô tỳ muốn nói chính là chuyện này. Lý quý nhân lần này tự sát, tuyệt đối không phải vì nàng cùng Lý Duyệt có tư tình, rất có khả năng là do nàng đã biết Lý Duyệt ám sát người bằng thuốc độc, sau đó bị hoàng thượng buộc đâm đầu xuống hồ tự sát.” Từ Ngọc nhìn Đường Đường, Đường Đường cuối cùng đã hiểu nguyên do Lý quý nhân tự sát, trên mặt của nàng lộ ra một chút nguy hiểm.

“Nhi tử Hoàng đế của ta muốn giết nàng sao? Vậy ta quyết không để cho nàng ta bị giết. Ngươi đi mượn có gì đó rồi đem Lý quý nhân an bài đến bên cạnh ta, đến lúc đó chúng ta có thể bảo hộ cho nàng, sau đó tìm chứng cứ ném vào mặt hắn, coi xem hắn giải thích thế nào. Dù cho lần này hắn không sao thì ta cũng muốn làm cho hắn phải lo sợ. Đừng tưởng rằng con cạp không phát uy thì nó bị coi thành mèo bệnh.” Đường Đường cất tiếng nói, trên gương mặt lộ ra bộ dáng tất thắng, cuối cùng nàng cũng đã tìm được một đồ chơi tốt.

Đấu trí so với dũng khí có thể sánh bằng “đao thương”? Nhi tử hoàng đế của ta à, chờ tiếp chiêu đi !

“Nô tỳ tuân mệnh. Đã đến buổi trưa, thái hậu cũng nên đến Ngự Thiện Điện dùng cơm, nô tỳ mong người nhớ kỹ, thời gian dùng cơm hay nhất là không nên nói gì. Vừa rồi Dương phi nương nương báo tin với người hoàn toàn là muốn tranh công lĩnh thưởng, người không cần để ý tới nàng ta.” Từ Ngọc nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó cung kính nói với Đường Đường.

“Ta đã biết, người đi đi.” Gật gật đầu, trong lòng Đường Đường đã hiểu được đại khái mọi thứ.

Từ giờ nàng sẽ phải tranh đấu trong chốn thâm cung này. Đối tượng là hoàng đế đương triều, nàng cần phải hết sức cẩn thận mới được, Chung Đức Long lúc trước đã dạy dỗ nàng – nàng cần phải luôn ghi nhớ, chỉ cần chút sơ sẩy có lẽ sẽ chết người như chơi.

Từ Ngọc đi rồi, nàng mới đi khỏi đại điện. Mạc Ngôn lúc này đã lo hoàn hảo chuyện đi Vũ quốc, chuẩn bị cung nghênh Đường Đường đến Ngự Thiện Hiên dùng bữa.

Kỳ thực, nàng có một việc vẫn nghĩ không thông. Vì sao hoàng đế muốn nàng tới đây cùng ăn ? Hẳn từ Chính Đức điện chạy đến Phụng Loan điện không hề gần một chút nào, chạy tới chạy lui, hẳn không thấy phiền lụy sao? Còn lười kéo theo một đám phi tần đông như vậy nữa ?

Không tài nào hiểu nổi, thật sự là không tài nào hiểu nổi.

Một đám người hầu bắt đầu vây quanh nàng, chăm rảnh đến Ngự Thiện hiên.

Hoàng đế luôn luôn rất đúng giờ, nàng đến là đã thấy hắn có mặt rồi.

Từ Ngọc nói quả không sai, Dương phi cũng đến nơi này. Vừa nhìn thấy Đường Đường, nàng liền lập tức lộ ra vẻ tươi cười lấy lòng.

Đường Đường cũng cố ý mỉm cười với nàng ta làm cho nụ cười trên mặt nàng ta rực sáng hơn nữa, thực sự trong lòng Đường Đường lúc này là một trận gió lạnh.

“Tham kiến thái hậu, thái hậu kim an.” Tất cả đều cúi đầu thỉnh an. Đường Đường cũng cảm thấy miễn cưỡng, bất quá nàng vẫn mỉm cười gật gù đầu, nói câu “Miễn lễ”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 36

Một loạt thái giám bưng những món ăn hết sức đẹp mắt lục tục đi vào Ngự Thiện hiên, lại bắt đầu tiết mục chia thức ăn rồi đây.

Đã dùng qua một lần bữa sáng nên Đường Đường đã thêm chút hiểu biết.

Trong thời gian diễn ra bữa cơm, mọi người đều duy trì sự trầm mặc.

Cho đến khi Mộ Dung Kiên Dụ buông đũa xuống, nhìn Lý Hải nói: “Người ở ngự thiện phòng đều xử lý xong chưa?”

Đường Đường nghe vậy lập tức ngẩng mặt lên nhìn Lý Hải.

Lý Hải thoáng thấy Đường Đường đang chăm chú vào mình, sợ đến trong lòng toát mồ hôi lạnh, sau đó thanh âm có chút run rẩy đáp: “Bẩm... Bẩm hoàng thượng, tất cả đều tử hình.”

“Người giết sạch bọn họ rồi sao?” Hay thật, đúng là đã giết sạch bọn họ. Nàng chẳng qua là thuận miệng nói một câu thôi. Đường Đường vừa mới uống một ngụm canh không kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa là đã phun lên mặt Mộ Dung Kiên Dụ.

“Bẩm thái hậu nương nương, đúng vậy.” Lý Hải nghe Đường Đường hỏi như vậy càng sợ thêm, hắn đã biết rằng thái hậu hi vọng vô thường, ngộ lỡ để cho người mất hứng, sẽ bẽ thân thể hắn gây vụn thành mảnh nhỏ. (Rin: =v=” không đến mức bẽ xương thể đâu “lãi lãi”~ *vậy vậy*)

Nhớ tới vì một câu nói của mình mà bao nhiêu người bị chết, Đường Đường nhất thời cảm thấy ăn uống hoàn toàn không còn cảm giác thích thú. Nàng đặt chén trong tay xuống bàn, sau đó giương mắt nhìn về phía Mộ Dung Kiên Dụ nói: “Kỳ thực ai gia chỉ tùy tiện nói một câu, không thực lòng muốn giết bọn hắn.”

Đúng vậy, nàng nói những lời này chính là biện giải cho chính mình, nàng cũng không biết tại sao lại muốn giải thích với Mộ Dung Kiên Dụ. Khả năng này là do thói quen của nàng rồi! Trước đây làm sai chuyện gì, nàng luôn luôn muốn đi gặp Chung Đức Long xin lỗi, hiện tại Chung Đức Long không ở bên cạnh mình, nàng chỉ có thể trước mặt hắn- nhĩ tử hoàng đế quyền uy mà buông lời giải thích.

Kỳ thực, nàng cũng biết, nàng cũng không cần phải giải thích.

Đáng tiếc, việc này sớm đã trở thành thói quen, mà thói quen cũng đã chậm rãi biến thành tự nhiên. (Rin: =v=”))

“Chỉ là vài tên nô tài, thái hậu không cần chú ý.” Tuy rằng lời này Mộ Dung Kiên Dụ nói ra có vẻ hết sức tự nhiên, thế nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được trong mắt của hắn lại truyền ra tia tức giận. Đúng vậy, hoàng đế nổi giận rồi! Hậu quả không biết có nghiêm trọng không.

“Được rồi, ai gia no rồi, các người cứ từ từ ăn.” Tự đòi lấy mắt mặt, ấn tượng của Đường Đường đối với hoàng đế càng thêm chán ghét. Nàng lộ rõ sự mất hứng đối với hắn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa. Trong lòng nói thầm “chờ xem, sẽ có một ngày người phải khóc lóc để van cầu ta”.

Đường Đường mới đứng dậy đã cảm nhận được ánh mắt của Dương phi đang đuổi theo nàng. Mặc kệ! Nàng cứ thẳng hướng tẩm cung mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Chương 37

Vốn là định về tẩm cung nghỉ ngơi, sau đó chờ Từ Ngọc tới cùng bàn kế đối phó với hoàng đế.

Thế nhưng... Từ Ngọc lại mang đến một tin tức xấu.

“Lý quý nhân thất cô tự sát.” Từ Ngọc đem tin tức này nói với Đường Đường, vừa quan sát thấy sắc mặt nàng biến đổi.

“Cái gì? Ta không cực cứu nàng như vậy, mà nàng lại tự sát sao?” Thở phì phì, Đường Đường bắt đầu hét lên.

“Có lẽ không phải tự sát, theo suy nghĩ của chúng ta mà nói, Lý quý nhân hẳn là bị người diệt khẩu.” Nhẹ lắc đầu, Từ Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở.

Hảo! Hay lắm! Hoàng đế quả nhiên lợi hại, hạ thủ thật nhanh.

Đường Đường trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, bắt quá cũng không có cách nào giải tỏa.

“Thái hậu, nếu bên Lý quý nhân đã bị chặt đứt, không bằng chúng ta ngầm lại biện pháp khác đi.” Từ Ngọc nhìn ra Đường Đường rất tức giận, nàng cần phải ôn nhu mà an ủi.

“Chỉ có thể như vậy. Được rồi, Hà Thủ Nghĩa là ai? Đang làm cái gì tại Phụng Loan điện này?” Từ Ngọc mới nói muốn nàng nghĩ ra biện pháp. Đường Đường suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra một kế.

Đó là tương kế tựu kế!

Nàng nhớ kỹ đêm hôm đó ngủ không được đi nghe lén, đã biết Hà Thủ Nghĩa là do Mộ Dung Kiên Dự xếp đặt ở bên cạnh mình làm gián điệp, bây giờ xem ra, hẳn có chút tác dụng rồi đây.

“Hà Thủ Nghĩa chính là tổng quản thái giám của Phụng Loan điện, thái hậu đã rất tin tưởng hắn” Từ Ngọc nghe nàng đột nhiên nhắc tới người đó nên có chút kì quái, vội vàng giải thích.

Thì ra là thế, như vậy thật là một tài nguyên tốt, nàng đương nhiên phải hảo hảo lợi dụng.

“Hà Thủ Nghĩa là người của hoàng thượng, chúng ta có thể lợi dụng một chút.” Cái đầu nhỏ của nàng trong nháy mắt nghĩ ra một kế sách, cười gian nhìn về phía Từ Ngọc.

“Hắn là người của hoàng thượng...” Tuy rằng tin tức này đối với Từ Ngọc mà nói là vô cùng kinh ngạc, thế nhưng nàng đã từng gặp qua sóng to gió lớn, cũng đã luyện được chút bản lĩnh, thành thử nàng ta cũng không giật mình lâu.

“Hoàng thượng còn có một đệ đệ gọi là lục vương gia phải không?” Đường Đường cũng không để ý Từ Ngọc kinh ngạc thế nào, liên tục hỏi.

“Đúng vậy.” Từ Ngọc gật gật đầu, sau đó còn nói thêm: “Thái hậu, người cùng lục vương gia còn có mối quan hệ hết sức sâu xa. Nhớ ngày đó, người mới tới Tĩnh quốc đúng lúc tiên hoàng băng hà, ở tể dân vô tình nhìn thấy lục vương gia Mộ Dung Hạo Minh. Người đã ba lần mời hắn vào cung... ý muốn... Ý muốn...”

Từ Ngọc nói không nên lời. Nàng biết thái hậu trước mắt tuy rằng không như xưa, thế nhưng tốt xấu nàng cũng là một hoàng hoa khuê nữ, nói mấy chuyện đó ra thật khó khăn.

“Ta đã biết, ý của người là ta trước đây thật sự coi trọng Mộ Dung Hạo Minh, sau đó muốn cùng hắn sinh búp bê đúng hay không?” Đường Đường bưng bình, tuy rằng không biết cụ thể làm thế nào sinh được búp bê, thế nhưng nàng vẫn hiểu rõ, khi một người thích một người nào đó, có nghĩa là muốn cùng người đó sinh ra nhiều tiểu búp bê đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 38: Chương 38

“Thái hậu anh minh. Hoàng thượng khi biết được việc này, vì để giúp lục vương gia khỏi bị thái hậu quấy rầy, đã phái hần tới đất phong Sùng Châu”. Từ Ngọc đối với lý giải của Đường Đường về chuyện nam nữ là biết Đường Đường không hiểu biết gì về chuyện này nhưng cũng không tiện nói nhiều, lại cảm thấy như vậy cũng không sao, thế nên thuận miệng nịnh hót một câu.

“Ta hiểu được. Ta biết hoàng đế muốn làm cái gì.” Cuối cùng nàng cũng đã hiểu chuyện mình nghe được đêm hôm đó.

Trong lòng thầm cười hắc hắc, trong đầu nàng bắt đầu tính toán.

“Từ Ngọc, ta vốn định cùng Mạc Ngôn đi Vũ quốc, nghe nói tại Vũ quốc, thái tử cùng vương gia chuẩn bị đánh nhau, ta định trở về đó ngăn cản bọn họ. Bây giờ nghĩ lại, ta có một biện pháp thật tốt. Nhất tiễn hạ song điều*”.

Đường Đường nói dứt lời, ra hiệu cho Từ Ngọc lại gần, nói nhỏ vào tai Từ Ngọc:

“Hoàng thượng muốn ta đi Vân quốc thật ra cũng chỉ là muốn phái người ám sát ta. Hiện tại nếu ta đi Vũ quốc, như vậy kế hoạch của hần tự nhiên thành đồ bỏ. Ta nghĩ, nếu như ta nói cho hần biết, ta muốn về Vũ quốc mấy ngày, chắc chắn hần sẽ phái người đi Vũ quốc ám sát ta. Nếu ám sát tại Vân quốc thì còn có thể thành công chứ tại Vũ quốc thì khó đấy. Hơn nữa, thấy ta đột ngột trở về Vũ quốc thì mấy vị ca ca có lẽ sẽ rất khó chịu về ta. Mà hoàng đế đã coi trọng lục vương gia như vậy, thì chúng ta hãy mang Lục vương gia đi theo làm con tin, hần sẽ không dám nhích nửa phần.” Đường Đường nói xong, khỏe miệng lộ ra một nụ cười tà ác. Đối với kế hoạch hoàn mỹ của mình, nàng phi thường hài lòng.

Từ Ngọc nghe xong, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Đường Đường.

Tâm tư của thái hậu thật kín đáo, suy nghĩ sự tình chu đáo không kể hờ.

Nguyên bản sự tình đang chẳng thuận lợi gì, thế mà chỉ dựa vào kế này mọi chuyện sau đó sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Từ Ngọc không biết, trước mắt nàng thái hậu trên thực tế chỉ có tám tuổi, nếu như nàng đã biết, phỏng chừng sẽ thổ huyết mà chết, suy nghĩ mới tám tuổi đã lợi hại như vậy, khi nàng lớn lên, ai sẽ đấu lại nàng đây?

“Thái hậu thánh minh, nô tỳ kính phục.” Triệt để thuận phục dưới chân Đường Đường, Từ Ngọc âm thầm lau mồ hôi, cũng may lúc trước nàng đã quyết định đi theo thái hậu, nếu không phỏng chừng đến chỗ chôn xác cũng chẳng có.

“Cái kế hoạch này, ta còn phải nói với Mạc Ngôn một chút. Không được phép để lộ tin tức ra, tất cả còn phải chờ hoàng thượng gọi lục vương gia trở về đã.” Đường Đường rất tự tin vào trí thông minh của mình, nàng rất tự phụ gật gật đầu, sau đó dặn dò.

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Từ Ngọc gật đầu đồng ý.

“Người cho người làm vài bộ hắc y phục cho ta. Còn nữa, hãy nhanh chóng kết cho ta một sợi dây, tìm luôn người chế tạo phi tiêu, nhớ kỹ, chuẩn bị cả ngân châm để ta mạng theo” Đường Đường đột nhiên nhớ ra bây giờ nàng vẫn chưa có một trang bị phòng thân nào hết. Nếu muốn cùng địch nhân đánh nhau, có lẽ sẽ gặp nhiều thua thiệt, vì thế nên sớm để Từ Ngọc giúp nàng chuẩn bị trước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39

Tiết trời xuân phân, mưa phùn kéo dài.

Xe ngựa xa hoa với đội ngũ chỉnh tề chậm rãi hướng về kinh đô.

Trong xe ngựa có một nam tử xinh đẹp thuần khiết nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc đang ngồi.

Cũng chính vì khuôn mặt đẹp để hoàn mỹ không tì vết này mà hần phải đến đất Sùng Châu. Mà hiện tại, cũng chính vì nó mà hần phải trở về kinh. Tất cả cũng chỉ vì một nữ nhân, một nữ nhân làm cho huynh trưởng của hần hận thấu xương, làm cho hần tránh mà không kịp.

Ở bên người hần là một nữ tử vận quần áo trắng trong thuần khiết, nữ mạo xinh đẹp. Nàng lúc này đang cầm điển tịch đọc cho hần nghe. Cùng với tiếng

xe ngựa đang đi, giọng nói của nàng thật trong trẻo, nghe mà êm tai.

“Được rồi Huyết Oanh, người không cần đọc nữa.” Đường như có chút mệt mỏi, nam tử khoát khoát tay, giọng nói ôn nhu chậm rãi.

“Vương gia muốn nghỉ ngơi một chút sao? Có cần Huyết Oanh pha cho người chén trà?” Đem quyền điện tích cất sang một bên, Huyết Oanh ôn nhu hỏi.

“Không cần, người cũng nên nghỉ ngơi một chút.” Lắc nhẹ đầu, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, rơi vào trầm tư.

Không sai, hắn chính là Tĩnh Quốc đương kim Lục vương gia Mộ Dung Hạo Minh. Mấy ngày trước, hắn đã nhận được mật chỉ từ hoàng thượng tuyên hắn vào kinh.

Mộ Dung Kiên Dụ cũng không có nói rõ sự tình trong mật chỉ. Có lẽ hắn lo lắng mật chỉ sẽ bị người ta cướp mất.

Mộ Dung Hạo Minh vừa nhận mật chỉ liền không dám chậm trễ, mấy ngày liền đều thúc xe chạy nhanh về kinh đô.

Chiếc xe gấp đường xóc nảy lên, Mộ Dung Hạo Minh sắc mặt rõ ràng đã có chút tái nhợt. Mọi người ai cũng biết, Lục vương gia tuy sinh ra đã mang khuôn mặt thật đẹp nhưng thân thể rất yếu. Mặc dù không mang trong mình bệnh tật nhưng hắn lại không thể tập võ. Đương kim hoàng thượng vì lo cho sự an toàn của hắn mà sai phái người thành lập hắc y từ sĩ, ngầm bảo hộ ở chung quanh hắn tránh kẻ có cơ hội thừa nước đục mà thả câu.

Ông trời thật không tốt, hết lần này đến lần khác lại nổi cơn mưa to, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, con đường đi lại cũng trở nên gian nan hơn.

“Vương gia, phía trước có nhà nghỉ, chúng ta có lẽ nghỉ tạm một đêm rồi đi tiếp vậy, người thấy sao?” Không biết đã được bao lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Mộ Dung Hạo Minh hơi mở mắt, bên ngoài tiếng người bẩm báo vọng lại.

Lúc này vừa qua chính ngọ, bởi vì đường trơn trượt nên tiến độ đi lại chậm hẳn.

“Thành trấn kế tiếp có còn xa không?” Mộ Dung Hạo Minh nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Bẩm vương gia, nếu như chúng ta đi tiếp thì đến trời tối, có lẽ là đến được thành Lợi Châu.”

“Vậy người tiếp tục cho người đi đi.” Hắn hạ lệnh, vừa mới nói xong, liền ho lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40

Từ Ngọc đi rồi Đường Đường mới bắt đầu suy nghĩ.

Làm sao mà giấu ám khí trong áo đây?.

Trên người nàng hiện tại không có một binh khí nào, cũng chẳng có ngân châm hay phi tiêu, nhờ đâu sự tình bùng phát, thích khách đến ám toán mà trở tay không kịp, lúc đó thì nàng tiêu ah!

Áo choàng của cô đại thật sự rất tốt, cho dù có giấu cả một khẩu súng máy trong người cũng rất khó bị người ta phát hiện.

Đường Đường đang loay hoay giấu đồ vào trong người, Hà Thủ Nghĩa đột nhiên xuất hiện.

“Nô tài tham kiến thái hậu.” Hắn hơi khom lưng quỳ gối cúi đầu, thanh âm lạnh lãnh cất lên.

“Đứng lên đi. Có chuyện gì sao?” Đường Đường phát tay áo, nghiêm túc mà theo dõi hắn. Nàng biết, hắn là người của Mộ Dung Kiên Dụ, như vậy hắn là tới để làm gì đó rồi?

“Bẩm thái hậu, Tuyệt phi nương nương sắp sinh, thỉnh thái hậu nương nương qua xem.” Hà Thủ Nghĩa cúi đầu, ánh mắt hắn không dám nâng lên, nhẹ nhàng bẩm báo.

Sắp sinh? Hai từ này có ý gì đây? Là sinh con sao?

Đường Đường nghe vậy, đầu cảm thấy tê dại.

Tuyệt phi sinh con thì liên quan gì đến nàng cơ chứ? Bảo nàng qua xem? nhưng mà... muốn nàng tới xem cái gì cơ chứ?

Khoát khoát tay, nàng vừa muốn cự tuyệt, sau đó lại nghĩ... một phi tử sắp sinh con mà làm kinh động đến thái hậu nàng? Chẳng lẽ... vị Tuyệt phi này có

quan hệ cùng nàng sao?

“Người đi trước dẫn đường.” Đường Đường nói xong liền đứng dậy, đang chuẩn bị đi đến phía trước, thật không may chân nàng vấp phải vạt áo choàng khiến toàn thân ngã xuống mặt đất.

Hà Thủ Nghĩa thấy thế, lắc mình một cái đỡ lấy nàng cùng giúp nàng đứng vững.

Trong nháy mắt, Đường Đường đột nhiên cảm nhận được một cỗ nhiệt nóng bỏng hướng đến thân mình từ phía tay của Hà Thủ Nghĩa.

Nàng gần như ngay lập tức nhìn hẩn. Nếu như Đường Đường cảm giác không sai, thân phận của Hà Thủ Nghĩa không đơn giản chỉ là một tên thái giám. Trên tay hẩn nhiệt độ so với người bình thường cao hơn nhiều, nếu nếu không phải do gien biến dị, như vậy chắc chắn là hẩn đã lén lút luyện võ công!

“Đã khiến thái hậu lo lắng.” Hà Thủ Nghĩa cúi đầu, ánh mắt hẩn không nhìn Đường Đường nữa như muốn phủ nhận cái nhìn dò xét của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chương 41

Đường Đường trong lòng hiểu rõ liền cười, ngay lập tức đứng thẳng lên, không nói gì mà đi qua hẩn.

Hà Thủ Nghĩa vội vàng chạy về phía trước dẫn đường.

Cung điện của Tuyệt phi nằm ở phía tây, cùng Phụng Loan điện của Đường Đường nằm ngược hướng nhau.

Đường Đường xuất môn, lập tức một đoàn cung nữ thái giám nối đuôi theo hầu.

Ngồi trên kiệu, mắt Đường Đường liền đảo xung quanh.

Không chỉ là đang ngắm phong cảnh, nàng đang cố gắng lưu lại chút đặc điểm của nơi này.

Căn cứ vào quan sát của nàng đêm hôm trước, hoàng cung này chính là một hình vuông mà hoàng đế thì có tẩm cung ở chính giữa, tẩm cung của nàng phía đông, còn của đám phi tần thì nằm ở phía tây, về phần các gian phòng đặt ở phía nam và bắc, tạm thời nàng cũng chưa có dịp tìm hiểu kỹ càng.

Bất quá, việc này cũng không quan trọng, nàng chỉ cần nhớ rõ rằng những địa phương gần nơi nàng sống, thuận tiện cho nàng về đêm hoạt động là được rồi.

Một đám người nối đuôi nhau thật chỉnh tề đi về phía tẩm cung của Tuyệt phi, Đường Đường vừa mới bước xuống kiệu liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền đến.

“Thái hậu giá lâm.”

Thanh âm của Hà Thủ Nghĩa vừa vang lên, một đám người hầu liền vây lấy nàng cùng tiến vào tẩm cung.

Mới vừa vào đến cửa nàng liền nhìn thấy Mộ Dung Kiên Dụ ngồi ở ghế chủ vị, sắc mặt trầm tĩnh bình tĩnh uống trà.

“Tham kiến thái hậu.” Nhìn thấy Đường Đường tiến đến, Mộ Dung Kiên Dụ để chén trà trong tay xuống, sau đó đứng dậy hướng Đường Đường khẽ gật đầu nói.

Người trong phòng đều quỳ xuống khi thấy nàng.

Đường Đường có chút khó chịu, chân mày khẽ nhăn lại, sau đó khoát khoát tay: “Tất cả đứng lên.”

“Tuyệt phi thế nào?” Nàng bị Hà Thủ Nghĩa đỡ đi tới chỗ ngồi bên cạnh Mộ Dung Kiên Dụ, cất tiếng hỏi.

“Thái y cùng bà đỡ đều ở bên trong, hẩn là không vấn đề gì.” Mộ Dung Kiên Dụ nhàn nhạt liếc Đường Đường một cái, sau đó nói. Ngón tay hẩn chạm rảnh rỗi với ngón tay cái còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 42

“Sao ngươi không đi vào bên trong?” Đường Đường giương ánh mắt hiếu kì về phía Mộ Dung Kiên Dụ, khuôn mặt mang vẻ thật khó lí giải mà hỏi hần. (Louis: Vì chúa =v= bé ấy thật ngây thơ)

Lời nàng vừa mới dứt, không chỉ có Hà Thủ Nghĩa sắc mặt cả kinh, Mộ Dung Kiên Dụ sắc mặt nhất thời khó coi tới cực điểm, toàn bộ người trong phòng đều hít thở không thông.

“Phòng sinh đầy huyết ô uế, trăm có thể đi vào sao?” Thanh âm của hần cực lạnh lẽo, ánh mắt khó chịu nhìn chăm chăm vào Đường Đường.

Nếu không phải nàng là thái hậu, ánh mắt này của hần khẳng định có khả năng giết nàng.

“Sinh, sinh, Tuyệt phi nương nương sinh một tiểu hoàng tử. Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng.” Ngay khi ánh mắt khó chịu của hai người đang ở lúc căng thẳng, hơn ba mươi nữ nhân bước ra, đứng đầu là một nữ nhân tay ôm tiểu búp bê khả ái đáng yêu đang oa oa khóc, vui mừng chạy lại báo tin.

Đường Đường nhìn tiểu búp bê vừa sinh ra có thật nhiều nếp nhăn, nhất thời ánh mắt lộ vẻ chán ghét.

“Đứa bé này lớn lên có lẽ sẽ xấu xí” Bà đỡ đem tiểu búp bê đến trước mặt cho nàng xem, thân thể nhất thời cũng vrun ra , ánh mắt tò mò liếc nhìn.

Mộ Dung Kiên Dụ nghe được nàng nói oa nhi này lớn lên xấu xí nhưng hần không thể nào nổi giận. Hần cười lạnh: “Thái hậu nhãn lực thật tốt!”

“Hần lớn lên sẽ giống ngươi...” (Rin: câu trả lời hay nhất của năm=]])

Đường Đường rất không thích cái bộ dáng nổi giận của hần lúc này, biết hần đang hận mình đến nghiêng răng nghiêng lợi cho nên nàng liền cố ý cao giọng mà xướng.

Mộ Dung Kiên Dụ nghe xong lời này, ánh mắt hần lạnh lẽo từ từ chiếu tướng lên người Đường Đường, hận sao không thể đem nàng băm thây vạn đoạn ngay lúc này.

Đường Đường buồn cười nhìn kia tiểu oa nhi nói: “Đột biến gen a.”

Mộ Dung Kiên Dụ nghe không hiểu nàng nói gì, hần cũng không muốn cùng nàng dây dưa nữa, giá mà lấy mạng được nàng?

“Tuyệt phi thế nào?” Hần cũng không ôm lấy nhi tử của mình một cái, quay người hỏi thái y bên cạnh.

“Bẩm hoàng thượng, Tuyệt phi nương nương bình an. Chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, chậm rãi điều dưỡng bên người là được phục hồi như cũ.” Thái y nói, lại hướng Đường Đường cúi đầu nói: “Vi thần tham kiến thái hậu.”

“Đứng lên. Tuyệt phi không có việc gì là tốt rồi.” Nâng nâng tay, Đường Đường thuận miệng nói.

“Tuyệt phi nương nương xin cầu kiến thái hậu nương nương.” Thái y vừa mới đứng lên, một cung nữ cũng bước ra theo, hướng Đường Đường nói.

Quả nhiên! Thật là một tình huống tốt.

Đường Đường chân mày chợt nhíu lại, gật gật đầu, sau đó đứng dậy đi vào tắm phòng.

Mộ Dung Kiên Dụ ánh mắt chăm chú đuổi theo thân ảnh của Đường Đường, hận không thể vào cùng để nghe xem các nàng rốt cuộc là muốn nói cái truyện bí mật gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43

Đường Đường đi theo tiểu cung nữ vào trong phòng sinh, trên giường là Tuyệt phi đang nằm, người đầy mồ hôi.

“Nô tì tham kiến thái hậu.” Nhìn thấy Đường Đường tiến đến, Tuyệt phi dùng dằng muốn ngồi thẳng thân thể liền được tiểu cung nữ kia đỡ dậy: “Thái hậu

nương nương, Tuyết phi nương nương vừa sinh nên thật khó mà hành đại lễ. Mong thái hậu nương nương thứ tội.”

Đường Đường nghe vậy, khoát tay một cái rồi nói: “Không có việc gì, ngươi cứ nằm đó đi. Ngươi gọi ai gia hân có việc cấp bách?”

Vừa nói chuyện, Đường Đường vừa giương mắt ra mà nhìn bụng của Tuyết phi..

Tiểu búp bê xấu xí kia là từ đâu mà ra nhỉ?

“Tiểu nghi, ngươi lui ra.” Tuyết phi nhẹ giọng nói với tiểu cung nữ ở bên cạnh, sau đó lại dùng ánh mắt ám chỉ nàng nên tránh xa cửa chính, đừng để cho người khác nghe trộm

Cung nữ tiểu nghi vừa bước ra khỏi phòng, Tuyết phi mới chậm rãi từ trên giường ngồi xuống, trên mặt đều là mồ hôi, tóc đều dán tại trên trán.

“Nô tỳ gấp qua công chúa điện hạ.” Nàng quỳ gối trên giường, cúi đầu mà nói.

Cừ thật, nàng chỉ biết vị Tuyết phi này cùng nàng là có liên quan, thì ra nàng ta đúng là người của nàng.

“Mau đứng lên.” Đường Đường muốn tiến lên đi đỡ nàng, nhưng nhìn đến dưới thân nàng vẫn còn chút máu, cảm giác có điểm bẩn, nàng liền dừng bước, đành đứng từ xa nói.

“Nô tỳ không phụ sự kì vọng của người mà sinh hạ Long nhi, sau này hoàng tử liền giao cho thái hậu nương nương dạy dỗ, nô tỳ khẩn cầu thái hậu nương nương nhất định phải lưu lại cái mạng nhỏ của nó, nô tỳ kiếp này xin nguyện làm trâu làm ngựa, hết lòng phụng sự người.” Tuyết phi vừa nói vừa kính sợ nàng mà đến liếc mắt một cái cũng không dám.

Khoan. Khoan đã nào ? Ý nàng ta chẳng phải là bảo nàng chịu trách nhiệm nuôi con chuột nhỏ, ách, không đúng, tiểu búp bê vừa mới sinh ra kia sao?

Ôi..ôi..ôi...đây là chuyện tiểu hài gì ah ?

“Ngươi đứng lên đi. Đứa nhỏ này, ngươi có thể tự tay mình nuôi”. Bỗng cảm thấy Tuyết phi thật đáng thương, nàng rốt cục lại gần nàng ta, đỡ tay dậy.

Tay Đường Đường vừa mới chạm nhẹ vào tay Tuyết phi đã cảm nhận được nàng ta toàn thân run lên, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh.

“Nô tỳ tạ ơn thái hậu thương hại, thế nhưng... đứa nhỏ này nếu là đẻ ở bên người nô tỳ, hoàng thượng sợ là sẽ không bỏ qua hân. Hoàng thượng sủng ái nô tỳ đều là nhờ ơn thái hậu, tuy rằng người chưa từng biểu lộ thái độ bất mãn hay là chán ghét, thế nhưng hân đối nô tỳ lãnh đạm, trong cung mọi người đều biết.”

Tuyết phi dựa cái gối trên giường, sắc mặt tái nhợt do vừa mới sinh lại run lên khe khẽ.

Trên bàn bên cạnh còn để một bát súp vẫn còn nóng hổi, khói vẫn chưa tan.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44

Lời nói của Tuyết phi là có ý gì? Hồ đối còn không ăn thịt con, chẳng lẽ hoàng đế nhi tử bởi vì hận nàng mà đến cả đứa con vừa mới sinh cũng không buông tha sao?

Không nên a !

Đường Đường ngày trước luôn được pa pa thương yêu nên quả thực không thể hiểu nổi trong lòng Mộ Dung Kiên Dụ lúc này là đang nghĩ cái gì nữa.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá, dù sao cũng là con của hân, hân làm sao có thể...” Nàng muốn an ủi Tuyết phi.. bất quá thật không biết phải nói cái gì nữa ? Một đứa nhỏ tám tuổi suy nghĩ chưa thông đi an ủi một nữ nhân đã hai mươi mấy, Thật sự rất khôi hài !

Nếu là bình thường, Đường Đường chắc chắn nói: “Hân dám đụng đến con trai ngươi ? Ta sẽ cho hân đi chết đi!”

Thế nhưng, hiện tại Đường Đường là thái hậu ! Nàng nói chuyện luôn phải học theo cung cách cao quý của một đại nhân vật.

Ai ! Thực sự rất khó học nha !

“Thái hậu minh giám. Chẳng lẽ người đã quên nô tỳ trong lúc mang thai đã không biết bao nhiêu lần suýt bị hoại thai sớm. Nếu không phải Tiểu nghi cảnh giác cao, sợ là hoàng nhi đã sớm xuống cửu tuyền. Bây giờ, nô tỳ sinh lại sinh hạ một tiểu hoàng tử, hoàng thượng người sẽ tất lo lắng cho tương lai hoàng

tử bị thái hậu kiểm soát hoàn toàn, thậm chí điều khiển giang sơn Tĩnh quốc. Hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua đứa bé ! .” Tuyết phi nói, trên mặt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Thì ra là thế. Nàng quả thực đã không nghĩ đến. . .

Xem ra, sách sử cùng phim kịch trên ti vi nói không sai, hậu cung tranh đấu người chết ta sống, quả nhiên là đúng .

Tất cả mọi người đều đeo lên mặt sự nguy trang hoàn hảo, người lừa ta gạt. Cuối cùng vẫn là đạo lý thắng làm vua thua làm giặc.

Giang sơn trong lòng bàn tay, rượu nhạt cùng ly mừng một chén !

“Vậy được rồi, ta cho người nghỉ ngơi. . . Bất quá, người nếu đã bại lộ thân phận, ở lại nơi này còn có ý nghĩa gì kia chứ?”

Đường Đường có điểm nghĩ không ra.

Nếu như nói Tuyết phi là gián điệp nằm vùng bên hoàng đế nhi tử, như vậy hiện tại thân phận của nàng ta đã bại lộ, vì sao còn muốn lưu lại ? Nàng chắc chắn là sẽ không còn tin tức hữu dụng từ người Tuyết phi nữa.

Tuyết phi nghe Đường Đường nhắc đến vấn đề này sắc mặt đột nhiên biến đổi, nàng ta có chút khó hiểu nhìn Đường Đường nói: “Chẳng lẽ thái hậu đã quên, nếu như nô tỳ biến mất chẳng phải Miên phi sẽ bị hoàng thượng chú ý sao ? Những lời này..thái hậu, mong người giải đáp cho nô tỳ.”

Thì ra còn có một gián điệp nằm vùng khác. Đường Đường âm thầm mắng chính mình một câu “Ngu ngốc”, thiếu chút nữa nàng bị bại lộ rồi. Miên phi? Tốt, vậy là nàng có thu hoạch được thêm một tin tức mới.

“Được rồi, ta đã biết. Người chỉ cần nhớ kỹ nhiệm vụ của mình là được, an tâm nghỉ ngơi đi, ai gia sẽ cho người chăm sóc tiểu hoàng tử thật cẩn trọng .” Biểu tình trên mặt nàng có chút dịu xuống. Đường Đường bày ra khuôn mặt uy nghiêm nhất có thể, sau đó phẩy ống tay áo, bước về phía cửa phòng.

“Nô tì cung tiễn thái hậu.” Nói nhiều lời như thế, Tuyết phi lúc này hô lớn, lớn đến nỗi tất cả mọi người bao gồm cả Mộ Dung Kiên Dụ bên ngoài đều nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45

Đường Đường vừa ra khỏi cửa liền phải chống lại ánh mắt nghi hoặc của Mộ Dung Kiên Dụ. Nàng biết hẳn nhất định rất là đang rất tò mò muốn biết các nàng vừa nãy bàn chuyện bí mật gì. Nàng cố tình cười thật quý dị, sau đó quay đầu nói với người cung nữ bên cạnh: “Người đem tiểu hoàng tử cùng ai gia về cung.”

Vừa nghe đến Đường Đường muốn ôm đứa nhỏ rời đi, Mộ Dung Kiên Dụ sắc mặt nhất thời biến đổi, hắn tiến lên một bước hỏi: “Ý của thái hậu là gì vậy? Hoàng nhi mới vừa sinh ra, không phải hẳn cần phải ở bên mẫu phi của hắn sao?”

“Hoàng thượng, ban nãy thái hậu nương nương trông thấy thần sắc của Tuyết phi, phát hiện nàng khí huyết suy yếu, thực sự không thích hợp nuôi đứa nhỏ, chính Tuyết phi nương nương cũng hi vọng tiểu hoàng tử sẽ được ở bên người thái hậu, cùng thái hậu giải buồn những lúc không vui, cho nên liền năn nỉ thái hậu có thể tạm thời để mất đến hoàng tử. Thái hậu nương nương nhìn tiểu hoàng tử, trong lòng yêu thích nên liền chuẩn tấu.”

Đường Đường đang nghĩ cách nói lại với Mộ Dung Kiên Dụ thì cung nữ bên người Tuyết phi liền từ bên trong đi ra giải vây cho nàng.

“Thế nào? Người có ý kiến?” Đường Đường quay đầu, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Mộ Dung Kiên Dụ, trong lòng nung nấu đến lần thứ một vạn “Đại hỗn đản” .

“Nếu thái hậu đã có quyết định, trăm sao dám trái lời. Chẳng qua là sợ hoàng nhi làm phiền thái hậu phải lo lắng thôi.” Mộ Dung Kiên Dụ nhợt nhạt cúi đầu, thuận miệng nói. Ánh mắt như rơi vào trong tay bà đỡ đang ôm đứa nhỏ.

Đường Đường nói không sai, đứa nhỏ này thật xấu.

Toàn thân nhiều nếp nhăn , thật sự giống như tiểu lão đầu vậy.

“Không ý kiến gì là tốt rồi, ai gia về cung trước .” Đường Đường sớm đã biết hẳn chẳng dám có ý kiến, ai bảo ở hoàng cung này nàng là lớn nhất kia chứ ?

Có chút đắc ý ngẩng đầu mà bước đi về phía trước, Đường Đường đến một cái liếc mắt cũng không quăng cho hắn, mặc kệ hắn đang tức giận ngập trời.

Nàng cũng không biết, đằng sau lưng mình, ánh mắt Mộ Dung Kiền Dự lộ ra một tia xơ xác, tiêu điều (Rin : vậy vậy khăn, khổ thân anh. Hức ! Lại đây ta ôm ! ôm nào).

Trở lại Phụng Loan điện, Mạc Ngôn nhìn thấy phía sau Đường Đường là bà đỡ đang ôm một đứa nhỏ, không khỏi kinh ngạc thốt ra tiếng.

“Là đứa nhỏ của Tuyệt phi vừa mới ra lò”. Đường Đường nhìn thấy tia nghi vấn trong mắt Mạc Ngôn liền thuận miệng đáp.

“A?” Mạc Ngôn đối với cách dùng từ của Đường Đường rất hoài nghi, trên mặt lại càng nghi vấn chông nghi vấn.

“Vừa mới sinh ra.” Đường Đường phát hiện mình nói sai, lập tức sửa chữa.

Mạc Ngôn nghe vậy, cúi đầu trầm ngâm chỉ chốc lát, sau đó khuôn mặt dần ra đường như đã hiểu mọi chuyện.

Đường Đường tiếp nhận đứa nhỏ trong tay bà đỡ, sau đó nghiêng đầu nói với một người cung nữ phía sau: “Đi chuẩn bị một phòng cho tiểu hoàng tử ở lại.”

“Nô tì tuân mệnh.” Tiểu cung nữ lên tiếng trả lời, sau đó chậm rãi lui ra.

Bà đỡ cùng ba bà vú nhìn thấy Đường Đường tay ôm đứa nhỏ như vậy cũng vội vàng tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46

“Ba người các người đều là bà vú?” Mạc Ngôn ánh mắt rất nhanh liền rơi xuống ba người vận cung phục trông còn rất trẻ. Các nàng mỗi một người đều mang sắc mặt trầm tĩnh, rất biết vâng lời, đứng lên vài bước chậm rãi đáp trả.

” Bẩm, chúng nô tỳ đều là bà vú.”

“Trở về đi, thái hậu đã vì tiểu hoàng tử tìm bà vú khác rồi.” Lời này của Mạc Ngôn làm cho Đường Đường nhất thời kinh ngạc.

Nàng lúc nào vì tiểu hoàng tử đi làm việc này thế ?

Ba người nghe vậy, nhìn nhau đến mấy lần. Bất giác ánh mắt sắc lạnh của Đường Đường, cả ba vội vàng cung kính tuân lệnh rồi rất nhanh lui ra ngoài.

Mạc Ngôn tiện tay đem đứa nhỏ giao cho một tiểu cung nữ, dặn một câu “Cẩn thận chăm sóc”, sau đó cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

Khi tất cả mọi người đã lui ra ngoài, lúc này Mạc Ngôn mới nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ thúc công chúa ngài ngay hôm nay khởi hành. Xem ra hoàng thượng bệnh cũng không nhẹ, nếu là đi trễ, sợ là khó có thể không chế đại cực”.

“Nhanh như vậy?” Tin tức này đối với Đường Đường thật sự là tin xấu. Nàng vẫn là đang cố gắng chờ tên Lục vương gia chết tiệt kia trở về cùng đi để làm con tin.

Trong lòng nàng lúc này còn đang nghi ngờ, nếu Mộ Dung Kiền Dự hần phát hiện ra tình hình Vũ Quốc đang rối ren, hẳn sẽ ra tay hạ thủ với nàng chứ ? Nếu như lúc này hần ám sát nàng, chỉ e là Vũ quốc cũng chẳng thể vì nàng mà đòi công đạo. Nói như thế, thật đúng là phải cẩn thận ứng phó, tuyệt đối không thể để cho tin tức này để lộ ra ngoài.

Tuy rằng giấu giếm không được bao lâu nữa nhưng nhất thiết là phải đợi được Lục vương gia trở về. Hần đang là con át chủ bài của nàng !

“Công chúa, người mau định đoạt xem chúng ta có nên trở về ngay không?” Mạc Ngôn nhìn thấy Đường Đường có chút giật mình liền khó hiểu. Không phải chính nàng mấy hôm trước rất mong về sớm sao ?

“Không được, ta còn phải chờ một người. Người về Vũ quốc trước báo tin, ta sẽ sớm nhất có thể trở về sau người.” Lắc đầu, Đường Đường nói.

“Chờ người? Người đang tính chờ ai nữa vậy?” Mạc Ngôn không biết Đường Đường cùng Từ Ngọc đã có bàn tính từ trước nên thật sự không thể hiểu người mà nàng đang đợi là ai.

Đường Đường do dự một chút sau đó cũng nói toàn bộ kế hoạch với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn nghe xong, khuôn mặt tràn đầy kính phục: “Thái hậu anh minh.”

“Hảo.. chúng ta cần phải chuẩn bị một chút. Chỉ cần Lục vương gia trở về lập tức lên đường. Trước đây, tất cả tin tức đều bị phong tỏa. Người có thể

nhận được tin tức thì không có lí nào hoàng thượng lại không biết. Chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn chặn thông tin này lọt đến tai hân.” Đường Đường nghe được Mạc Ngôn khen ngợi liền có chút cao hứng, sau đó lại trầm giọng quyết định.

“Nô tỳ biết nên làm như thế nào , thỉnh công chúa yên tâm.” Mạc Ngôn gật đầu đáp ứng, trong lòng đối Đường Đường kính phục lại làm sâu sắc vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47

Vậy là mọi chuyện đã được nàng an bày thỏa đáng. Giờ chỉ còn phải chờ “gió đông” thôi !

Lục vương gia đẹp trai trong truyền thuyết của Tĩnh quốc ah ! Đường Đường ta đang ở chỗ này chờ người đó !

Theo dự tính của Đường Đường, Mộ Dung Hạo Minh có lẽ còn lâu mới đến. Đường xá cổ đại thật sự khó đi, cộng thêm đang lúc tiết xuân nên trời mưa nhiều.. nàng chỉ còn biết ngồi chờ hân chứ cũng không tài nào tính toán chính xác thời gian hân đến nơi được.

Giờ nàng ngày ngày bấm đốt ngón tay chờ hân và nghe Mạc Ngôn bẩm báo về việc chặn giết mật thám của Mộ Dung Kiên Dụ. Cũng thật may, sớm hơn so với tính toán của nàng, Mộ Dung Hạo Minh cuối cùng cũng đã có mặt tại hoàng cung.

Đường Đường vừa nghe tin này, thiếu chút nữa quá vui mừng mà từ trên ghế ngã xuống.

Phản ứng này của nàng trong mắt hoàng đế nhị tử lại thành vì nàng quá yêu thích Lục vương gia nên mới cao hứng như vậy.

Duy chỉ có Từ Ngọc là biết thái hậu của trước kia đã biến mất rồi ! Lấy đâu ra tình cảm nam nữ với Lục vương gia nữa đây ?.

Mộ Dung Kiên Dụ cố tình không thông báo cho Đường Đường việc Mộ Dung Hạo Minh đã về mà hân đợi đến bữa tối lúc thiết yến ở Bách Nhạc điện, mời quần thần tiền cung cùng ăn để thông báo cho thiên hạ sự xuất hiện của hoàng tử. Hân là muốn thử phản ứng của nàng!

Đường Đường biết Mộ Dung Kiên Dụ trong lòng có gian kế, nàng liền không nói gì nhiều chỉ im lặng quan sát diễn biến tiếp theo.

Bị Mạc Ngôn kéo đến gương đồng trang điểm. Đường Đường cảm giác cổ của nàng sắp bị mớ trang sức hoa lệ cài đầy đầu làm cho muốn gãy, nàng tự nhìn mình trong gương, hít sâu một hơi.

Mấy cái thứ đồ chơi này chẳng phải hoa lệ quá mức sao ?

Nàng đầu đội mũ phượng, trăm cái kim sắc khê đung đưa theo nhịp bước chân, phô bày lấp lánh hiện ra uy thế hơn người. Mây liễu khê khép hờ, đôi mắt đẹp như sao ẩn hiện. Dáng vẻ nàng đoan trang, uy nghiêm, túc mục lại có nét hồn nhiên của thiếu nữ lại mang theo chút giáo hoạt khó lường.

Bộ triều phục thêu hoa gấm điểm lệ kéo dài theo sau nói rằng nàng chính là mang thân phận thái hậu của một nước, phát ra sự tôn quý làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhìn đồng vòng bảo thạch đeo trên tay, Đường Đường nhất thời cảm giác mình nếu như mình luyện Cửu âm bạch cốt trao chắc chắn là rất hợp với hình tượng lúc này. (Rin :thái hậu tôn quý mà lại hợp với hình tượng ma nữ luyện Cửu âm bạch cốt trao sao ? *tự ki*)

Đến cả đôi giày cũng gắn rất nhiều đá quý, Đường Đường chân không lớn nên đôi giày cứ thấp thoáng sau làn váy phượng, nhìn thấy quả thật quá dễ dàng.

Chờ các nàng chuẩn bị hoàn tất thì trời cũng bắt đầu tối.

Một đám người lại vây lấy nàng, Đường Đường ngồi trên cỗ kiệu từ từ đi đến Bách Nhạc điện.

Bách Nhạc điện cho đến nay vẫn là nơi chuyên tổ chức các buổi thiết yến quần thần cùng với đặc phái của ngoại quốc. Lần này hoàng cung có thêm một tiểu hoàng tử, hân vẫn là nơi này tổ chức thiết yến rồi.

Đây dù sao cũng là đứa nhỏ đầu tiên của hoàng đế, hân đương nhiên cũng phải tổ chức thiết yến. Bất quá ai trong lòng cũng rõ, Mộ Dung Kiên Dụ hân đối với đứa bé này là không có nửa điểm tình cảm chân thật.

Vì thế buổi tiệc này, đơn giản chỉ là chiêu cáo thiên hạ mà thôi ! .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48

Trong Bách Nhạc điện, đèn sáng rực rỡ, tiếng nhạc không ngừng nỉ non bên tai.

Một nhóm vũ cơ đang nhảy múa ở giữa, tiếng đàn tiêu khen hay của chúng quần thần hai bên cùng mùi rượu bốn phía tỏa ra.. Hoàng cung dạ yến có mấy phần náo nhiệt cũng chỉ là cái mặt nạ che giấu gió bão đang ngầm nổi lên.

Đường Đường bước đến điện, mắt to không ngừng quan sát bốn phía.

Đây là lần đầu tiên nàng được tham gia một yến hội lớn như vậy, ngày trước nàng mới chỉ được nhìn qua tivi khung cảnh hoa lệ này, ở hiện đại cũng chưa từng tham gia tiệc bao giờ, càng miễn bàn là hoàng cung thiết yến xa hoa tráng lệ cỡ này.

Nhìn thấy Đường Đường đến, đại điện chợt trở nên yên tĩnh, tất cả người trong điện đều đứng dậy hành lễ với nàng : “Cung nghênh thái hậu nương nương, thái hậu nương nương kim an.”

Nàng bị cái tràng diện này làm cho hoảng sợ, bất quá rất mau liền phục hồi tinh thần lại, hít sâu một hơi, nàng hơi giơ tay lên nói: “Miễn lễ.”

“Hạo Minh gặp qua thái hậu. Thần mới vội vàng hồi cung không lâu, chưa có dịp thỉnh an người, mong người trách tội.” Khi tất cả mọi người đứng dậy trở lại chỗ ngồi thì một người mặc áo bào trắng, vật áo dùng kim tuyến thêu một cành mai, có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Thanh âm của hắn rất nhẹ làm cho người ta nghe được mà như bị ma lực câu hồn, bị hắn làm cho chú ý không dứt.

Da tay của hắn rất trắng, ánh nến chiếu rọi như phát ra hào quang, mặt hắn hơi cúi, cũng không có ngẩng đầu, tóc dài được dây ngọc tỉ mi vấn cao, cả người hắn nhìn qua có vẻ khá gầy nhưng lại toát ra một cỗ khí khái không nhuốm chút bụi trần.

“Người lớn lên thật xinh đẹp.” Đường Đường nhìn thấy dáng vẻ của Mộ Dung Hạo Minh không khỏi buột miệng, thốt ra lời khen.

Trong thế giới nhỏ nhỏ của nàng, chỉ có hai khái niệm : tốt và xấu . Tỷ như, Mộ Dung Kiên Dự nhìn rất đẹp, nhưng mà con của hắn lại rất xấu. Bất quá khi nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh, tâm Đường Đường chợt nghĩ thông suốt.

Đẹp cũng có nhiều loại nha ! .

Mộ Dung Kiên Dự chính là cái loại đẹp nhưng lại làm cho người ta sinh tâm chán ghét, mà Mộ Dung Hạo Minh, lại là thuộc dạng làm cho người ta không nhịn được muốn xích lại gần giống như là không khí vậy. Rất rất cần thiết nha.

Nghe được Đường Đường nói, Mộ Dung Hạo Minh trong mắt xẹt qua một tia không vui, nhưng chẳng biết tại sao hắn đột nhiên lại lộ ra một bộ dáng tươi cười nhân nhật, ôn nhu nói: “Đa tạ thái hậu đã khen.”

Cha ! Thanh âm của hắn sao dễ nghe vậy chứ ?.

Đáng tiếc Đường Đường không phải hủ nữ, bằng không chỉ với cử chỉ này của Hạo Minh, chỉ sợ nàng đã sớm đem hắn về mà ủ kĩ rồi.

“Ai gia nói là lời nói thật.” Đường Đường biết người cổ đại là cực kì khiêm tốn, nàng nói xong thì nhấc chân bước lên ghế thái hậu ngồi.

Mộ Dung Hạo Minh cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 49

Mộ Dung Kiên Dự khẽ ra lệnh. Yến tiệc chính thức bắt đầu.

Để yến hội tăng thêm náo nhiệt, các vị đại thần đưa cả người nhà đi cùng nên có cả ngấm thơ, vẽ tranh... phi thường náo nhiệt !.

Tất cả mọi người đều hứng trí bừng bừng, các tiểu thư quan lại dốc hết tài nghệ thi thố. Tự nhiên, các nàng biểu diễn là để cho cái kẻ đang ngồi ghế rồng kia xem, bay lên thành phượng hoàng là mục tiêu hàng đầu của các nàng. Thế là chỉ trong thời gian rất ngắn, trong đại điện xuất hiện tràng cảnh các tiểu

thư liếc mắt đưa tình .(Rin : đang uống cà phê đó nha* Phụtttt)

Đường Đường đối với mấy thứ « đồ chơi » dưới kia một chút hứng thú cũng không có. Thẳng đến khi các tiểu thư khuê các lấy khí thế cường đại xuất hiện ở trước mặt nàng nàng mới phát hiện, yến hội này thì ra cũng không quá nhàm chán.

Cô gái kia không phải ai khác, chính là con gái của tể tướng đương triều : Thượng Quan Hiểu Lan. Nàng ta thực sự rất xinh đẹp, từng cái nhấc tay nhấc chân đều toát ra một cỗ ngạo khí thanh tao, túc mục. Rất có khí chất của một đại nhân vật.

Từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, nàng ta nhẹ nhàng bước đến bên Mộ Dung Hạo Minh, hướng hân khê gật đầu rồi mới đến trước mặt Mộ Dung Kiên Dụ khom lưng hành lễ nói: “Hiểu Lan gặp qua hoàng thượng, hôm nay là vì chúc mừng tiểu hoàng tử, Hiểu Lan bất tài, không thể múa hay hơn chúng tỷ muội. Hôm nay trùng hợp thấy Lục vương gia trên y phục thêu một cảnh hồng mai, trong lòng rất có cảm xúc, thuận miệng xin phú một câu. Để thái hậu cùng hoàng thượng chê cười, mong rằng hoàng thượng cùng thái hậu không trách cứ.”

Nghe được nàng ta nói như vậy, Đường Đường liền chán nản. Thơ phú để làm cái gì cơ chứ?

“Nếu đã như vậy người cũng không nên phú thơ làm gì, ca vũ là được rồi.” Thấy Thượng Quan Hiểu Lan vừa rồi lại ăn nói khiêm tốn như vậy, Đường Đường khoát tay áo, thuận miệng nói.

Làm thơ ư? Nàng lúc ba tuổi liền đem thơ Đường hơn ba trăm bài học thuộc , ở trước mặt nàng làm thơ sao? Đây chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ? Một người hơn ba trăm thủ thơ thuộc lâu sẽ không so đo cùng kẻ muốn làm thơ. (Louis : cái gì cơ ? 3 tuổi bé biết đọc rồi hử ? 300 bài thơ ? Học thuộc để làm gì phòng ?)

Lời Đường Đường nói ra làm Thượng Quan Hiểu Lan kinh ngạc . Nàng ta bối rối đứng trước mặt Mộ Dung Kiên Dụ mà không biết phải làm sao.

Thái hậu là đang làm khó nàng nha !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 50

“Làm cho người chê cười rồi. Thái hậu đầy bụng kinh luân, người bình thường như tiểu nữ quả thật làm người không hợp mắt. Nếu đã như vậy, mong rằng thái hậu chỉ giáo tiểu nữ một phen, cự thần vô cùng cảm kích.”

Nhìn thấy con gái của mình bị người ta xử ở một bên bối rối. Ngồi ở ghế đầu não trong đám quần thần, Thượng Quan Nguyên đứng dậy hướng Đường Đường cùng Mộ Dung Kiên Dụ cúi người chào mà nói.

Tất cả mọi người đều ném ánh mắt mong chờ về phía Đường Đường, tựa hồ có chút khiêu khích : “Người làm một thủ thơ cho chúng ta cùng coi ah.”

Những người này cũng muốn nàng làm thơ sao?

Nàng từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ xuất hiện hai chữ : Sợ hãi.

Không phải chỉ là làm thơ thôi sao?

Sát nhân nàng còn không sợ, còn sợ làm một thơ?

Vừa muốn thuận miệng làm một bài thơ « sớm mai », Đường Đường chợt nhìn thấy ánh mắt mỉa mai của hoàng đế nhĩ tử nên rất không vừa mắt.

Nâng nâng mi, đôi mắt to mĩ lệ của nàng thẳng tắp quét về phía Thượng Quan Nguyên, khóe miệng mơ hồ cười lạnh một tiếng nói: “Người muốn ai gia làm thơ là ai gia liền phải làm thơ, như vậy chẳng phải người ném mặt mũi của ai gia đi đâu rồi?”

Đường Đường nói một lời thật bá đạo, một chút mặt mũi cũng không cho Thượng Quan Nguyên. Đường Đường như bị một bạt tai trên khuôn mặt già nua, cha con bọn họ hôm nay danh tiếng bị đập thê thảm dưới chân Đường Đường .

Nữ nhĩ mới bị thái hậu nói qua lại một phen liền tiếp đến phụ thân bị làm cho nét mặt xám như tro bếp.

“Cự thần không dám, thái hậu bớt giận.” Nghe được Đường Đường nói lời này, Thượng Quan Nguyên mặt lúc đỏ lúc trắng, liền dập đầu xin lỗi.

“Hừ, các người không phải là muốn nhìn ai gia làm thơ sao?” Đường Đường biết, nàng hôm nay nếu như không đối ra một thủ thi, khẳng định sẽ bị người trong triều nhìn với cặp mắt khinh thường.

Nàng đứng dậy, dùng ánh uy nghiêm lướt qua người điện, phát hiện tất cả mọi người đều rất nghiêm túc nhìn nàng, đôi môi khẽ mở, nàng cao giọng

xương: “Khấp nơi duy độc một tiếng vang, chiếm hết phong tình hướng tiểu vườn. Sơ ảnh hoành tà nước thanh cạn, hoa mai di động nguyệt hoàng hôn. Sương cảm như muốn liếc nhìn bóng, bướm trắng như biết hợp Đoạn Hồn. May mắn có vì ngâm tưởng hiệp, không cần phải thiện bản kim tôn.” (Rin : khịt.. ta ngại dịch phần này, chỉ giản lược vài từ. Mong mọi người thông cảm >_<)

Bài thơ này là của thi nhân Đường triều, tên là “son vườn tiểu mai”.

Đường Đường vừa dứt tiếng, đám quần thần bên dưới bàn tán xôn xao, nàng nhìn ra trong mắt họ tràn đầy kinh diễm.

Quay đầu nhìn một chút bên trái mới phát hiện ra Mộ Dung Kiên Dụ cùng Mộ Dung Hạo Minh cả hai đều đang cúi đầu trầm ngâm suy tư.

Nàng biết bài thơ này hẳn là đã gây tiếng vang rất lớn trong lòng họ... được lắm! Muốn nàng làm thơ sao? Nàng liền làm thêm cho mọi người thưởng thức vậy.

Nghĩ tới đây, nàng khụ một tiếng, sau đó tiếp tục cao giọng xướng: “Ung dung nơi thiên trì, là lướt hương hoa rơi. Hân mai buông tiếng hận, nhớ lại mùa hoa xưa”

Thật tốt quá! Vậy là các ngươi còn gì để nói ta sao?

Cùng đến đi! Ta sẵn sàng bồi tiếp! Ha ha..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 51

Thật sự khó hiểu!

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, nàng- Vũ quốc công chúa Vũ Văn Giai Vinh từ trước tới giờ chưa bao giờ thích thi thư, chỉ có đối với nam sắc là hứng thú... Thử hỏi tại sao Mộ Dung Kiên Dụ hẳn cùng Mộ Dung Hạo Minh lại phải kinh ngạc mà suy tư như vậy?

Đường Đường cũng chẳng để tâm xem bọn họ nghĩ cái gì. Nàng nhận thấy sự kinh ngạc tột độ đến nỗi không nói lên lời của đám nhân vật quyền cao chức trọng bên dưới thì nhất thời thì hứng, mở miệng lần nữa, nói: “Đường dài ngập tràn hoa đua sắc, hương thơm ngào ngạt dứt không thôi. Tựa hẳng nga sánh cùng trăng sáng, thanh nữ cũng ngại buông sớm màn sương. Khấn tay nhẹ trao người đi trước, thương sao quãng đường xa vắng lặng. Vì ai mà chờ đợi không dứt? Năm tháng vẫn vội vàng qua mau.”

Bài thơ này cũng là một đại tác phẩm. Đường Đường một hơi cống ba thủ thơ. Đại diện trong nháy mắt trở nên im ắng, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, tim như muốn ngừng đập.

“Không biết ba thủ thơ của ta có đủ tư cách chi giáo tiểu nữ nhà ngươi?” Đường Đường chậm rãi bước thong thả đến gần Thượng Quan Nguyên, ánh mắt tà tà liếc nhìn Thượng Quan Hiểu Lan đứng phía sau, có chút chẳng đáng mà mở miệng nói.

“Thái hậu tài văn thật sự khiến cự thần bội phục, xin lĩnh giáo.” Hần vội vã chấp tay hướng Đường Đường lạy một cái thật sâu, ánh mắt chợt lóe lên một tia thâm sâu khó lường nhưng cũng rất nhanh bay biến, thề vào đó là sự kinh diễm.

Cực kì hài lòng với thái độ của hắn, Đường Đường nhấc chân trở lại chỗ ngồi của mình, khi đi qua Mộ Dung Hạo Minh, nàng chợt nhận ra hắn đang nhìn mình với ánh mắt như muốn xuyên thấu con người mình.

Mộ Dung Kiên Dụ trước hết kịp phản ứng, hắn cười lớn một tiếng, sau đó vỗ tay một cái nói: “Thái hậu quả nhiên thi văn rất cao, trăm hôm nay rốt cuộc đã được mở rộng tầm mắt. Chư vị ái khanh, đến, chúng ta cùng nâng chén kính thái hậu, đa tạ người đã chỉ giáo.”

Đứng ở phía sau nàng, Mạc Ngôn vội vàng thay nàng châm một chén rượu, đưa đến tận tay..

Quần thần đứng lên, đồng loạt hướng Đường Đường nói: “Chúng thần kính thái hậu, nguyện chúc thái hậu Phúc Thọ an khang.”

Đường Đường vừa lúc khát nước, cười tùm tùm giờ chén rượu lên lưng chừng, sau đó lấy tay áo che đi, uống một hơi.

Bỗng, hơi cồn xông lên mũi nàng nồng nặc làm nàng choáng váng, suýt nữa đã phun ra toàn bộ.

Biết mình không thể bị mất mặt trước đám người kia, nàng cố nén cảm giác muốn ho khan bèn nhắm vội mắt lại, buộc bản thân phải nuốt toàn bộ số rượu kia xuống. Đường Đường lúc này thề sống thề chết, kiếp này nàng còn phải uống thứ nước này, nàng sẽ là con heo ah!

Nhìn thấy Đường Đường đã uống xong chén rượu, Mạc Ngôn lập tức giúp nàng cất cái chén đi. Đúng lúc đó, Mộ Dung Hạo Minh lại bung thêm một chén rượu đi tới trước mặt nàng.

“Thái hậu hôm nay đã lấy đóa hoa trên y phục của nhi thần làm một bài thủ thi, liền cùng một lúc có đến ba thủ thi nữa, nhi thần thụ sủng nhược kinh, nhi thần xin kính người một chén rượu nhạt !.” Hần nói thật nhẹ nhàng, Đường Đường có cảm giác thật dễ chịu, êm tai.

Trong nháy mắt, nàng bỗng hận không thể ngay lúc này nhào đến mà ôm, tiện sờ sờ cái cổ trắng nõn của hắn, chỉ là đó không phải là phản ứng sinh lý tự nhiên thôi !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52

Ờ...

Mà khoan đã... không phải là lại bắt nàng uống rượu tiếp đó chứ?

Không được ! Cái thứ nước này quả thực quá khó uống, nàng phải nghĩ biện pháp trốn tránh mới được.

Nhưng mà... vị ca ca đẹp trai trước mắt này..

Đường Đường có chút không đành lòng làm cho hắn sượng mặt. Ánh mắt nàng lưu chuyển, chợt phát hiện ra ánh mắt thống hận của Thượng Quan Hiểu Lan, đầu óc chợt lóe ra một chủ ý.

“Dù sao cũng là nhờ Hiểu Lan nêu ra đề tài. Chén rượu này của người, liền ban cho Hiểu Lan thôi.” Đường Đường vừa nói, quay mặt nhìn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hiểu ý, lập tức chuyển chén rượu đến trước mặt Hiểu Lan.

Mộ Dung Hạo Minh cũng không nói gì, hắn chỉ khẽ gạt đầu hướng Thượng Quan Hiểu Lan sau đó ngửa đem rượu trong chén uống cạn.

Có lẽ bị bộ dáng đẹp đẽ của Mộ Dung Hạo Minh thôi miên, Thượng Quan Hiểu Lan đợi đến tận lúc hắn bước về chỗ ngồi mới chợt bừng tỉnh, nàng ta vội vàng nâng chén rượu lên ngang mi, trên mặt nhất thời một mảnh ửng đỏ.

Đường Đường thờ ơ nhẹ một cái. Tại nơi này, chỉ cần không bắt nàng viết chữ, trên cơ bản là không có gì có thể làm khó nàng, chí ít, hiện tại thứ có thể làm khó nàng vẫn chưa xuất hiện.

Thời gian kế tiếp vẫn chỉ là một mảnh ăn chơi ca vũ, Mộ Dung Kiên Dụ ngồi trên long ý, ánh mắt đắm đắm nhìn xuống dưới, Mộ Dung Hạo Minh có vẻ không khỏe, hắn khẽ dựa lưng vào ghế, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ưu nhã, duy chỉ có ánh mắt là không biết đang nhìn vật gì.

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt say sưa, toàn bộ trong đại điện cũng tràn ngập mùi rượu.

Duy chỉ có Đường Đường mang vẻ mặt nhàm chán. Nàng ngồi trên ghế có chút mệt mỏi, cũng không biết có phải do chén rượu kia không mà nàng hiện tại, đầu như đang phát nhiệt.

Một lúc lâu sau, Đường Đường đã muốn ngủ gật ngay trên ghế thượng vị, Mộ Dung Kiên Dụ hô mọi người yên tĩnh lại, hắn lúc này khụ một tiếng, thông báo chuyện đi Vân quốc thưởng hoa.

Trọng điểm rốt cuộc đã tới rồi, Đường Đường nhất thời huy động toàn bộ tinh thần, đầu óc tỉnh táo như mới.

Nàng thừa biết Mộ Dung Kiên Dụ sở dĩ thiết yến hôm nay mười phần là vì chuyện đi thưởng hoa tại Vân quốc-hay nói đúng hơn là vì muốn giết nàng mà bày ra cái trò này.

“Trăm mấy ngày trước đã nhận được thư mời đi thưởng hoa của Vân quốc. Trẫm tự nhiên là không thể phân thân đi thưởng hoa, cho nên liền đem Lục vương gia triệu hồi, muốn cho Lục vương gia thay trẫm đi Vân quốc. Không biết, thái hậu người có đồng ý đi thưởng hoa cùng Lục vương gia?” Mộ Dung Kiên Dụ cố tình đánh mắt, chăm chú nhìn về phía nàng.

Nếu không phải tình hình Vũ quốc đang rối ren, nàng sẽ chẳng ngần ngại gì chuyện này.

Thế nhưng hiện tại nếu nàng nhất định phải phải về Vũ quốc, như vậy chuyện này cũng là bất buộc thôi.

Gật gật đầu, Đường Đường trả lời: “Ai gia cũng không có ý kiến gì.”

Nghe được Đường Đường trả lời thuyết phục. Mộ Dung Kiên Dụ trong mắt đầu tiên là hiện lên một tia hận ý, nhưng rất nhanh liền cùng Mộ Dung Hạo Minh trao đổi ánh mắt. Có chút lo lắng, cuối cùng cả hai vẫn là âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Mặc kệ nói như thế nào đi chăng nữa, Đường Đường đồng

ý vẫn là hơn việc cự tuyệt !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 53

Yến hội vừa kết thúc, Đường Đường mới nhận ra mọi người đều nhìn Mộ Dung Hạo Minh với ánh mắt tiếc hận. Bất quá, việc đó đối với nàng là không có vấn đề gì, việc quan trọng lúc này là việc nàng cần hoàn thành thôi.

Trở lại tẩm cung, Mạc Ngôn hầu hạ nàng rửa mặt hoàn tất thì bên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Đường Đường có chút ngạc nhiên hướng Mạc Ngôn nói: “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Nô tỳ đi xem.” Mạc Ngôn cũng có chút kỳ quái, nàng vội vàng ra ngoài xem xét tình hình.

Vừa mới đem cửa phòng mở ra, một tiểu cung nữ vọt vào, quỳ gối trước mặt Đường Đường nói: “Quấy nhiễu đến thái hậu, nô tỳ tử tội.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đường Đường khẽ nhíu mày nhìn tiểu cung nữ trước mắt, phát hiện nàng ta đã sợ đến toàn thân run rẩy.

Trong lòng có chút buồn cười, nàng đáng sợ đến vậy sao?

“Hồi... Hồi thái hậu nương nương, là... Là Thanh Mặc công tử cầu kiến thái hậu nương nương... Nô tỳ thấy thái hậu nương nương ngài gần đây không cho gọi bất cứ ai nên liền ngăn hãm lại, nói là nô tỳ vào đây bẩm báo trước. Thanh Mặc công tử không nghe nên mới làm ồn ào bên ngoài.”

Tiểu cung nữ đáp lời, thanh âm không lớn, hơn nữa còn mang theo một chút run, thế nhưng ý nghĩ thì không có gì sai lạc, giống như uy nghiêm của Đường Đường không dọa đến nàng ta.

“Thanh Mặc?” Đường Đường tí mỉ nhớ lại tên hắn mới chợt nhớ đến hắn chính là cái tên nam sùng lưng đầy sẹo của thái hậu trước thì phải? . Bất quá, hắn tới là muốn làm gì?

“Được rồi, ai gia đã biết, người đi ra ngoài đi, gọi hắn vào đây cho ta.” Mặc kệ hắn là muốn làm gì, Đường Đường đều quyết định muốn gặp lại hắn. Nàng thật tò mò, vì cái gì mà hắn lại trở thành nam sùng được sùng ái nhất của thái hậu trước kia.

Tiểu cung nữ nghe vậy, như nhặt được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Mạc Ngôn cũng thuận tiện đưa ánh mắt về phía cung nữ gác cửa, tất cả mọi người chậm rãi lui ra ngoài.

Thanh Mặc sau khi vào tới cửa bắt gặp Mạc Ngôn, hai người nhìn nhau. Mạc Ngôn ánh mắt lạnh như băng, nàng rất coi thường hắn, ở trong mắt nàng, nam sùng so với thái giám càng thêm bất kham, nhất là loại người tự nguyện ủy thân như cái tên Thanh Mặc này.

Đối với ánh mắt lạnh lùng của Mạc Ngôn, Thanh Mặc đảo cặp mắt lơ đãng, hắn mang dáng vẻ vui mừng bước vào tẩm phòng. Nhìn thấy Đường Đường nằm nghiêng ở trên giường, giống như là đang chuẩn bị đi ngủ.

“Thanh Mặc gặp qua thái hậu.” Hắn tiến đến bên giường Đường Đường đi tới, sau đó cúi đầu khom lưng hành lễ. Y phục của hắn có ý nơi lòng, khi hắn khom lưng, rơi ra một mảnh lam bộ ngực tinh trắng lộ ra một cách khiêu khích.

Đường Đường nghiêm túc nhìn chằm chằm Thanh Mặc, hắn cũng khá ưa nhìn như một nữ nhân yêu mị vậy. Ngay cả nói chuyện cũng là mềm nhũn.

Chỉ là, hắn làm cho nàng có cảm giác không an toàn. Người hắn đầy những vết sẹo. Chúng trong mắt nàng thực sự là xấu xí muốn chết!

Nhất là cái ánh mắt hắn nhìn nàng, thực sự là... Ai! Đường Đường mới có tám tuổi, thực sự là không biết tả sao ánh mắt của Thanh Mặc.

Nàng khẽ rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 54

“Người tìm ai gia có chuyện gì sao?” Nhận ra hần bước đến đã khá gần nàng, hai mắt nàng đắm chiều, Đường Đường nhìn không được rùng mình một cái.

“Thanh Mặc đã lâu không được hầu hạ thái hậu. Thái hậu có phải hay không ghét bỏ Thanh Mặc?” Thanh Mặc nói, chậm rãi đem thân thể của chính mình hướng về phía Đường Đường, tay cũng không an phận chậm rãi bò lên vai nàng.

Đường Đường phát hiện hần tuy rằng thông dong yêu mị, nhưng là tay của hần có chút run rẩy. Nàng phát hiện ra động tác của hần tuy rất thành thạo, nhưng cũng là rất khấn trương.

Có thể bởi vì nàng hi nộ vô thường làm cho tên nam sùng này sinh tâm sợ hãi với nàng chăng?

“Người muốn hầu hạ ai gia? Lui ra đi, ai gia chuẩn bị đi ngủ.” Đường Đường nhìn Thanh Mặc, nàng đột nhiên phát hiện, mặt của hần có điểm hồng, không đúng, không phải là hơi hồng, đúng hơn là càng ngày càng hồng! (Louis: khụ khụ ~ lại sặc nước nữa rồi)

“Thanh Mặc muốn hầu hạ thái hậu đi ngủ.” Tựa hồ lấy hết dũng khí, Thanh Mặc nói xong liền bắt đầu thoát từng lớp y phục trên cơ thể.

“Chờ một chút...” Đường Đường thấy có chút quý dị. Nàng lập tức ngồi dậy ngay ngắn, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Thanh Mặc nói: “Người hầu hạ ai gia ngủ, cởi quần áo làm gì?”

...

Vấn đề này cũng quá khó nói đi? Thanh Mặc trong lúc nhất thời lại không biết trả lời như thế nào. Chuẩn xác mà nói, hần là đang rất xấu hổ.

“Còn nữa, ai gia đã chuẩn bị đi ngủ, không cần người hầu hạ, nếu như không chê phiền phức, thay ai gia đem đèn thối tắt, thuận tiện giữ cửa cho ta, người có thể lui.” Nói xong, nàng gấp một cái. Trong tiềm thức tự nói với mình, tên Thanh Mặc này có chút bất minh, vẫn nên bảo trì khoảng cách với hần là hơn. Nói không chừng, hần cũng là người Mộ Dung Kiên Dụ phái qua đây ám sát người của nàng mất.

“Thanh Mặc đáng chết, quấy rầy thái hậu nghỉ ngơi, thỉnh thái hậu thứ tội.” Đối mặt với ngôn từ sắc bén của Đường Đường, Thanh Mặc rõ ràng bị dọa sững người. Hần liền tiếp lui về phía sau mấy bước, sau đó quỳ gối trước mặt Đường Đường dập đầu xin lỗi.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi, ai gia ngày mai còn phải dậy sớm.” Nói như thế nào thì Thanh Mặc cũng là nam sùng được thái hậu trước kia sủng ái nhất. Nếu bây giờ nàng đối với hần gay gắt sẽ khiến hoàng đế nghi ngờ sinh nghi.

Đường Đường khoát tay áo, ý đuổi hần đi ra ngoài.

“Thái hậu sáng sớm mai là muốn đi Vân quốc sao?” Thanh Mặc nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Đường Đường, trong ánh mắt mang theo một chút kỳ vọng.

“Đúng vậy.” Gật gật đầu, Đường Đường lúc này hần không thể một cước đạp hần bay ra ngoài.

“Thái hậu có thể đưa Thanh Mặc đi cùng không? Thanh Mặc muốn cùng thái hậu cùng đi Vân quốc.” Đáng tiếc, Thanh Mặc chính là một con ruồi! Nàng không chỉ đuổi không đi, hần lại còn càng dính càng chặt.

“Không được.” Đường Đường không hề nghỉ ngơi, kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của hần.

Mang hần đi theo?

Như thế chẳng phải nàng bị bệnh sao?

Hần rất có thể là gian tế của hoàng đế nghi ngờ từ nha! Một tên đã từng ám sát nàng, sao nàng có thể tin tưởng không có kẻ thứ hai?

Nghe được Đường Đường không chút suy nghĩ gạt hần sang một bên. Thanh Mặc ánh mắt phi thường thất vọng, nói thật nhỏ một tiếng: “Thanh Mặc xin cáo lui.” Sau đó liền thối lui ra khỏi cửa.

Đường Đường có trong nháy mắt mình bạch mọi chuyện.

Có thể Thanh Mặc đêm nay đến thăm nàng, ngay từ đầu hần đã muốn nàng đưa hần đi Vân quốc cùng.

Về phần mục đích của hần chỉ là thuần túy muốn nàng sủng ái hay còn có nguyên cơ khác, tạm thời nàng còn phải suy nghĩ đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 55

Sáng sớm ngày thứ hai. Trời mới tờ mờ sáng, Từ Ngọc vội vã chạy đến Phụng Loan điện. Nàng ta không gõ cửa mà trực tiếp tiến vào tẩm phòng, đánh thức Đường Đường còn đang say giấc nồng dậy.

Đường Đường mơ hồ mở hai mắt ra, ban đầu nàng có chút tức giận, thế nhưng vừa nhìn thấy người đứng trước mắt là Từ Ngọc, hai mắt chợt mở to, bao nhiêu phần tỉnh táo đều vụng vụng cả .

“Thái hậu, mọi thứ người cần đã chuẩn bị xong xuôi rồi.” Từ Ngọc nói xong liền để một gói đồ tùy thân nhỏ đặt trước mặt nàng.

Đường Đường vừa nghe thấy vậy, nàng hưng phấn đứng nhanh dậy, chậm rãi cởi cái bao ra. Bên trong quả thực là đầy đủ những thứ nàng yêu cầu: y phục dạ hành, phi tiêu, ngân châm cũng không ít nha.. ah! Âm khí ngân sắc cũng không tồi. Ánh nắng sớm từ khung cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng, ngân sắc tản ra một chút hàn quang lạnh lẽo đến rợn người.

“Người làm tốt lắm, có mấy thứ này xem còn ai dám khi dễ ta.” Đường Đường cực kì thỏa mãn, nàng hướng Từ Ngọc gật đầu liên hồi, xong lại nhảy đến tủ quần áo gần đó, nàng tùy tiện cầm một bộ áo choàng màu khá tươi, sau đó hướng Từ Ngọc hỏi: “Người nhanh may thêm cho ta vài cái túi nhỏ thật kín vào đây, ta cần có chỗ giấu âm khí.”

Từ Ngọc nghe vậy lập tức với tay lấy áo choàng, nhẹ giọng đáp: “Nô tì sẽ làm ngay”.

Đường Đường thả người nằm phịch xuống giường, lăn qua lăn lại mà nhìn Từ Ngọc đang may vá rất thành thạo.

Thời gian chưa hết một chén trà, trong cổ tay áo choàng đã được Từ Ngọc vá lên một cái túi nhỏ tương đối kĩ càng. Đường Đường đem âm khí giấu vào bên trong, Từ Ngọc liền giúp nàng mặc áo vào.

Lúc này, Mạc Ngôn bước vào tẩm phòng, nhìn thấy Đường Đường đã mặc xong y phục còn Từ Ngọc thì đang giúp nàng trang điểm. Mạc Ngôn ngoài mặt cười nhưng trong không cười mà nói: “Người tới thật sớm”

“Mạc Ngôn tới sớm.” Từ Ngọc nhẹ nhàng đáp lại, khí tức trầm ổn khẽ gật đầu, rất có lễ phép cất tiếng vấn an Mạc Ngôn.

“Thái hậu đêm qua nghỉ ngơi thế nào?” Mạc Ngôn cũng không có nhìn Từ Ngọc nữa mà đoạt lấy cây lược trong tay nàng ta, chăm chú chải đầu cho nàng.

Đường Đường đối với hành động xúc phạm này của Mạc Ngôn liền sinh ra khó chịu, nàng vừa mới muốn mở miệng đã nhìn thấy ánh mắt ám chỉ nàng không cần tỏ thái độ của Từ Ngọc, nàng liền cố nén nhịn tức giận mà nuốt xuống.

“Ai gia tối hôm qua ngủ rất ngon.” Nàng thuận miệng đáp. Đường Đường nhìn chằm chằm mình trong gương đồng. Hiện tại, nàng đã không còn quá ngạc nhiên trước khuôn mặt xinh đẹp cùng vóc người đẹp đẽ này nữa.

Tuy rằng nàng mới sống được có “vài năm”, rất nhanh từ một đứa trẻ tám tuổi đã thành thiếu nữ mười tám. Như vậy là lão thiên gia xem như đã chiếu cố nàng hết mực rồi. Ngẫm lại nếu như nàng không xuyên không, rất có khả năng đã sớm thành cô hồn oán hận một đời rồi .

“Khởi bẩm thái hậu, đồ ăn sáng đã chuẩn bị hoàn tất, nô tài mạn phép đưa người đến Ngự Thiện hiền.” Mạc Ngôn vừa đem mái tóc dài của nàng búi gọn thành hai búi thì bên ngoài cửa đã có tiếng Hà Thủ Nghĩa lạnh lạnh gọi vào.

“Đã biết.” Mạc Ngôn ngay lập tức đáp lại, sau đó động tác thật cẩn thận nâng tay Đường Đường, giúp nàng từ trên ghế bước xuống xuống.

Hai cung nữ đứng hai bên chậm rãi mở rộng cánh cửa tẩm phòng, trước mắt nàng lại là một đám người đứng chờ Đường Đường đi Ngự Thiện hiền dùng đồ ăn sáng.

(Louis: Ta thích truyện này ở mấy đoạn tả cuộc sống hoàng cung, thực sự là rất thật :>)

Chương 56

Đường Đường đối với cảnh tượng này có chút phiền não. Nàng từ khi học võ công đến giờ cũng chưa có từng thấy phiền như vậy nha. Chỉ là đi ăn sáng, rất cần lắm người châu chực đằng sau như thế này sao?

Đáng tiếc, nàng có phiền thì cũng đâu làm được gì, ai bảo nàng là thái hậu đức cao vọng trọng? Có chút hình thức là bắt buộc phải thực thi .

Thế là, Đường Đường lần thứ hai bị một đám người vây quanh, rất có khí thế đến Ngự Thiện hiền.

Hôm nay trên bàn ăn có thêm một người, đó chính là Mộ Dung Hạo Minh. Theo đạo lý, Mộ Dung Hạo Minh đã đến tuổi được ở đất phong* (đất của riêng các vương công quý tộc xưa, ở đó, kẻ đứng đầu có quyền hành tuyệt đối =.), ngoài cung hấn cũng có phủ đệ, và hiện tại thì hấn đang ở trong cung dùng bữa sáng.

Thế nhưng hôm nay là ngày khởi hành đi Vân quốc, Mộ Dung Kiên Dụ hẳn là có mục đích mới gọi Mộ Dung Hạo Minh tiến cung ăn sáng cùng hắn với nàng (Rin: khịt.. cùng hắn với nàng hả? Troll~).

Đường Đường biết trong chuyện này đều là có huyền cơ, nàng biểu tình lạnh nhạt ngồi vào ghế chủ vị, khẽ ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu động đũa dùng bữa.

Điểm tâm được dọn ra, Mộ Dung Hạo Minh mặt hơi cúi, càng miễn bàn liếc mắt nhìn nàng lấy một cái.

Nhưng thật ra Đường Đường, không biết vì sao sau buổi tối hôm qua liền không nhìn được muốn nhìn ngắm hắn thêm vài lần (Rin: =)). . . Louis: hắc.. ta muốn rờ rờ =]]). Hắn quả thực rất đẹp trai, thế nhưng Đường Đường biết hắn hấp dẫn nàng không chỉ vì ngoại hình, từ người hắn luôn toát ra một loại khí tức thanh cao làm cho nàng rất muốn thân cận.

Trên bàn cơm, biểu tình của tất cả mọi người đều là trầm mặc. Mộ Dung Kiên Dụ sắc mặt có chút khó coi. Nàng biết chứ! Hắn nhất định là đang vì đệ đệ của hắn mà lo lắng.

Hừ!.. người không tính toán thì đã có ta tính toán!,

Ta sẽ không làm tổn hại đệ đệ ngươi. Bất quá, ngươi nếu như dám động thủ với ta.. hắc hắc, vậy chớ có trách ta hạ thủ vô tình.

Bữa sáng vừa kết thúc, Đường Đường liền cảm thán!

Chuyến đi này đâu phải là cho các nàng đi chơi. Rõ ràng là ném các nàng vào chỗ chết!

Sự thực chính là chỉ có như vậy, chỉ là cái kẻ quyền cao nhất thiên hạ kia vẽ thêm màu vào tranh.

Lúc này Lý Hải mới từ tốn từ bên ngoài đi vào điện, cung kính cúi đầu hướng nàng bảm báo kiệu đã chuẩn bị xong cả.

Mộ Dung Kiên Dụ chăm chú nhìn gương mặt tĩnh lặng của Mộ Dung Hạo Minh, hắn khẽ nhíu chân mày một chút, rồi cuộc đứng lên nói: “Cung tiễn thái hậu.”

Rồi cuộc nàng đã có thể đi! Đường Đường thật hận không thể tung chân bay ra ngoài cung mà!

Nàng từ chỗ ngồi đứng lên, cước bộ có chút nhẹ nhàng đi ra ngoài. Mộ Dung Hạo Minh ngay lập tức đi theo sau. Chỉ còn lại đám phi tần của hoàng đế dàn sang hai bên, rất cung kính cúi chào.

Kỳ thực Đường Đường trong lòng còn đang có ma quỷ tính toán ah!

Nếu như lần này xuất cung, phát hiện bên ngoài thực sự thú vị, nàng chỉ cần mặc bộ y phục dạ hành lên đi, cùng người trong hoàng cung đoạt tuyệt quan hệ, bước chân ngao du thiên hạ!

Oa! Đây là chuyện tình tốt đẹp gì nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 57

Mạc Ngôn cùng Từ Ngọc đứng ở hai bên Đường Đường, đỡ nàng tiến đến kiệu.

Phượng liền lúc này đã ở sẵn trước cửa, vừa thấy Đường Đường đi ra, đám cung nhân lập tức quỳ xuống nghênh đón.

Đường Đường vốn là muốn nhảy vào trong xe ngồi luôn cho nhanh, bất quá nhìn nhìn bốn phía, trước mắt bao nhiêu người thế này, với động thái như vậy hẳn là mất mặt. Nàng bắt đầu đi tuần theo quy củ, bước lên cái thanh nhỏ trước cửa kiệu, sau đó mới từ từ ngồi xuống.

Từ Ngọc cùng Mạc Ngôn đứng hai bên phượng liền, khẽ ra lệnh cho kiệu phu bắt đầu đi, Đường Đường liền nghe một màn đình tại như ở “Cung tiễn thái hậu” phía sau.

Nàng trong lòng có chút bất mãn. Các người muốn ta sớm cút đi làm sao?

Mộ Dung Hạo Minh ngồi trên xe ngựa phía trước phượng liền của nàng, nàng khẽ ngẩng đầu liền nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa đang chậm rãi đi chuyên.

Đây là chuyến đi của thái hậu nàng, tự nhiên mọi việc từ bé sẽ đều xé ra to, long trọng đến mười phần. Ra khỏi hoàng cung, hai bên đường đều là có

bách tính quỹ xuống tiền đưa. Bọn họ trong miệng đều hô to: “Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế”..

Thế nhưng, có mấy người trong số họ là thật tâm?

Haizz. .nàng dĩ nhiên không biết được rồi.

Không chừng bọn họ ngoài miệng hô thiên tuế, trong lòng đã đem nàng ra chém vạn đoạn, muốn nàng mau mau chết sớm đi ah!

Đường Đường mở to hai mắt nhìn đám người cổ đại đang đi trên đường, rồi cả những người thương nhân ngoại quốc ăn mặc kì lạ.. muốn hình muốn vẽ. Bất quá nàng nhìn không lâu đã cảm thấy có chút nhàm chán.

Phượng liền ra khỏi hoàng thành, chậm rãi tiến vào ngoại ô, bên tai nàng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh. Phóng mắt nhìn ra xa, tất cả đều là một màu xanh của ruộng lúa. Điều này làm cho nàng nhớ lại nơi trước kia chính mình lớn lên là một nông thôn.Chỉ là, nông thôn của hiện đại không giống nơi này, ít ra nó cũng tương đối hiện đại hóa, còn nơi này, nhà tranh đồng ruộng, mệnh mông bát nguyệt.

Đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc, Đường Đường mới tám tuổi, nàng không cảm nhận được cái đẹp của nơi này.

Chuẩn xác mà nói, nàng làm gì còn tâm trí đâu mà phân xét, thẩm thú phong cảnh?

Dựa theo kế hoạch của nàng, ra khỏi địa phận của kinh thành đi về phía nam chính là đường đi Vân quốc, hướng đông nam mới chính là đi Vũ quốc.

Nếu như nàng vừa ra khỏi kinh đã thay đổi hướng đi, chắc chắn Mộ Dung Hạo Minh sẽ nhận ra, sự việc sẽ không tốt chút nào. Nàng cùng Mạc Ngôn có trao đổi qua kế hoạch, đầu tiên vẫn là đi về phía nam tiếp qua một toàn thành nữa mới đổi phương hướng sang đông nam, đến lúc đó Mộ Dung Hạo Minh có phát hiện cũng không có biện pháp phản kháng. Quan trọng nhất, Mộ Dung Kiên Dụ cũng không có khả năng đuổi theo, lúc đó mới phái binh, sợ là cũng không kịp rồi.

Đường Đường tính toán là như vậy, có điều nàng lại bỏ quên một chi tiết. Đường đi ở cổ đại đâu có dễ đi như đường nhựa hiện đại?

Con ngựa trang bị đơn sơ, bên trong tuy là bố trí thoải mái, thế nhưng đường đi không bằng phẳng, nàng ở bên trong kiểu bị xóc nảy muốn chết.

Đường Đường mới ngồi nửa ngày xe ngựa, liền cảm giác mình, đầu khớp xương đều muốn rời ra từng mảnh. Nàng bắt đầu âm thầm hối hận cái quyết định ngu ngốc kia của mình. Đường gần không đi lại đòi đường xa, nàng khi nào ngu ngốc như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58

Xe ngựa đi được cả ngày đường, đến tận đêm thì cuối cùng cũng đã đến châu kế tiếp.

Mới tiến vào châu, Đường Đường đã nhìn thấy có cả đoàn binh mã ở phía trước, dường như là đang đợi các nàng đến nơi để nghênh tiếp.

Đường Đường vén rèm lên, thuận miệng hỏi Từ Ngọc: “Phía trước là ai?”

“Khải bẩm thái hậu, đó là đoàn người do Tri phủ dẫn đầu, ông ấy đến đây để nghênh đón người.” Từ Ngọc đi đến gần cửa sổ, nhỏ giọng đáp.

“Biết rồi.” Gật gật đầu, Đường Đường khẽ buông rèm, không có ý muốn đi xuống xe. Nàng thở than, chẳng lẽ mỗi khi đến một thành trì lại có quan lại địa phương ra nghênh tiếp? Nói như vậy, các nàng phải đi mất bao lâu mới đến nơi đây?

Nghĩ đến chuyện nàng còn phải ở trong chiếc xe ngựa xóc nảy này mong chờ từng giờ để đến nơi, nàng liền nổi giận. Đột nhiên, trong đầu nàng chợt nảy ra một kế thật hay.

“Từ Ngọc, Mạc Ngôn, hai người các người lại đây.” Lần thứ hai, nàng vén rèm lên hô.

Từ Ngọc, Mạc Ngôn vừa nghe, cả hai liền bước vào trong xe.

“Mạc Ngôn, nếu cứ đi như thế này, e là khi chúng ta đến được Vũ quốc thì phụ hoàng đã xảy ra chuyện. Theo ta thấy, hai người các người an bài một người thể thân ta ở lại, còn ta sẽ một mình đi trước.” Đường Đường nghĩ, nếu đúng như lời người phu xe nói, nếu đi riêng cam đoan sẽ nhanh hơn so với đi cùng một đại đội nhân mã như thế này vì quan trọng nhất là phải đi liền mạch! Mà các nàng cứ mỗi một trạm lại dừng, thật sự rất tốn thời gian.

“Thái hậu...” Hai người vừa nghe xong, đều kinh hô một tiếng.

Để cho nàng đi trước, nếu xảy ra chuyện thì hai người bọn họ biết làm thế nào?

“Từ Ngọc, người lưu lại. Mạc Ngôn cùng ta đi trước.” Nàng mặc kệ các nàng có tán thành hay không, dù sao ở đây, nàng chính là lớn nhất.

Sở dĩ nàng không để Từ Ngọc đi cùng cũng vì Mạc Ngôn đối với tình hình Vũ quốc đã quá quen thuộc, có nàng ta đi theo, chỉ cần nàng can trọng một chút, chắc chắn sẽ xuôi chèo mát mái.

Mà Từ Ngọc, nàng ta vốn thông minh, nếu trên đường có biến cố bất ngờ, với tài trí của nàng, nhất định có thể giải quyết thuận lợi. Hơn nữa, nàng cũng tin, chỉ với năng lực của Từ Ngọc, đại cục sẽ bình ổn.

Bất quá, nàng vẫn còn một vấn đề cần phải cân nhắc...

Đó chính là, Mộ Dung Hạo Minh, hẳn nên làm cái gì bây giờ?

Khi lộ tuyến bị thay đổi, hẳn bất mãn, mọi chuyện sẽ ra sao đây?

Hay... nếu nàng mang hắn đi trước có được không? Ngẫm kĩ rất khó mang hắn đi cùng được.

Hơn nữa, chuyến này đi cùng nàng chỉ có mười người, giờ nếu chia ra thì lại hóa xé chỗ thành lẻ. Nếu như nàng còn mang theo Mộ Dung Hạo Minh, mọi chuyện sẽ thành cái gì đây?

“Thái hậu nghĩ rất có lý, chỉ có điều... còn Lục vương gia, chúng ta phải làm sao đây?” Nghe xong lời Đường Đường nói, cả Từ Ngọc lẫn Mạc Ngôn đều lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 59

“Đó là một nan đề. Chúng ta không thể mang hắn đi khi hắn tỉnh. Chi bằng, chúng ta làm một gậy, đập cho hắn hôn mê rồi kéo đi? Về phần các người, mau kiếm một tên nam nhân khác thế vào, các người nghĩ sao?” Đây là biện pháp duy nhất mà nàng nghĩ ra lúc này.

Đập hánhôn mê, hẳn sẽ không có biện pháp phản kháng.

Tuy rằng đây là biện pháp tốt nhất, nhưng cả Từ Ngọc lẫn Mạc Ngôn nghe xong, đều lộ vẻ khó xử, có vẻ như không dám tán thành.

“Vậy các người nói ta nghe xem có biện pháp nào khác...” Đường Đường có chút khó chịu khi thấy vẻ mặt trầm ngâm của các nàng.

“Kỳ thực, nô tì cho là biện pháp này của người không phải không làm được, chỉ là...” Từ Ngọc nói, ánh mắt nhìn về phía Mạc Ngôn.

“Chỉ là, chúng ta nên dùng thuốc thì hơn. Nếu như dùng cây gậy đập hẳn, đầu tiên là chúng ta không có cơ hội mà hạ thủ, thứ hai là nếu đập không chuẩn xác, nếu một gậy làm hẳn chết, ... như vậy thật không tốt chút nào.” Mạc Ngôn nói tiếp lời Từ Ngọc.

Đường Đường kỳ quái nhìn hai người bọn họ rồi rầu rĩ nói một câu: “Từ lúc nào các người trở nên ăn ý như thế?”

Hai người nghe xong lời Đường Đường, sắc mặt đều biến đổi. Cả hai nhìn nhau, sau đó trên mặt đều lộ ra sự lạnh lùng.

“Hào, dùng thuốc. Hạ được nhiều lên một chút, để cho hắn ngủ một ngày một đêm đi. Tốt nhất là đợi đến khi hắn mở mắt thì chúng ta đã đến địa giới Vũ quốc rồi.”

Đường Đường trong lòng thầm cười. Anh đẹp trai, thật xin lỗi, Đường Đường đành hạ độc thủ với anh vậy. (Rin : sao đọc cái đoạn này có cảm tưởng ba cái con người này đang hứa nhau hiệp đánh kẻ yếu ghê =]])

“Tuân mệnh.” Mạc Ngôn nghe vậy, lập tức gật đầu, sau đó lại nhìn Từ Ngọc liếc mắt một cái mới quay người lui ra.

“Người đi chuẩn bị cho tốt. Sau khi ta đi, toàn bộ bên này nhờ vào người. Trên cơ bản cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, mấy tên binh mã này Mạc Ngôn đã sớm an bài cả, nghe nói đều là vệ quân của ta, chỉ cần Mộ Dung Kiên Dụ không phải binh đuổi theo chặn lại, dọc theo đường đi cũng sẽ không có chuyện. Bất quá, vạn nhất nếu hẳn biết Vũ quốc có nội loạn, phải bình tới, người không cần suy nghĩ gì hết. Mau chóng chạy thoát thân về Vũ quốc gặp ta, rõ chưa?”

Đường Đường biết, mặc dù trong tay nàng hiện tại nắm đại bộ phận binh quyền, thế nhưng những người đó sở dĩ nghe lời nàng, cũng có một phần là do kiêng kỵ với thế lực Vũ quốc.

Tay nàng nắm hồ phù, nhưng chính là danh bất chính, ngôn bất thuận. Một khi tin tức Vũ quốc có nội loạn từ trong quân truyền ra, Mộ Dung Kiên Dụ

chỉ cần hô một tiếng, cái mạng nhỏ này của nàng làm sao giữ được nữa.

“Nô tỳ đã rõ.” Từ Ngọc nghiêm túc gật đầu. Một lát sau, nàng ta mới ngẩng mặt lên nhìn nàng thật chân thành: “Thái hậu hãy cẩn thận.”

“Ta biết, Từ Ngọc tỷ tỷ, cảm ơn ngươi.” Đây là Đường Đường lần thứ hai gọi nàng Từ Ngọc tỷ tỷ. Đường Đường phát hiện nàng càng ngày càng thích Từ Ngọc, sau này mặc kệ chuyện gì phát sinh, nàng nhất định phải che chở Từ Ngọc.

Từ Ngọc nghe Đường Đường gọi mình như thế, sắc mặt có chút nao nao, cuối cùng vẫn là hướng nàng lộ ra một nụ cười thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 60

Từ Ngọc đi ra khỏi xe ngựa phát hiện Mạc Ngôn không chờ bên ngoài, trong bụng nàng thấy có chút kỳ quái, giương mắt quan sát xung quanh, phát hiện Mạc Ngôn chẳng biết từ lúc nào đã ở một bên xe ngựa.

Nàng lập tức cũng nhảy xuống xe, sau đó sóng bước bên Mạc Ngôn, hai người cùng bước về phía trước.

“Sao ngươi cũng xuống xe, sao không ở lại hầu hạ thái hậu?” Mạc Ngôn nhìn thấy Từ Ngọc cũng xuống, trên mặt cười mà như không cười hỏi.

“Từ Ngọc đi ra, tự nhiên là có sự tình muốn nói cùng với Mạc Ngôn tỷ tỷ.”

Ánh mắt nhìn về con đường phía trước, Từ Ngọc mang trên mặt nụ cười thật thản nhiên, giọng nói rất thấp, nhưng vừa vặn có thể truyền tới tai Mạc Ngôn.

“Ngươi gọi ta là tỷ tỷ, ta không có đảm đương nổi. Hiện tại mọi người đều biết, ngươi là tâm phúc mới của thái hậu.” Mạc Ngôn tựa hồ không muốn cùng Từ Ngọc nói chuyện, nàng ta chỉ lạnh lùng trả lời.

“Nếu như tỷ tỷ chỉ vì chút sủng ái của thái hậu mà lòng sinh cố kỵ, Từ Ngọc chỉ có thể cáo lỗi với tỷ tỷ. Bất quá, chẳng lẽ tỷ tỷ không có chút lạ lẫm khi thấy thái hậu đột nhiên trọng dụng một kẻ mới vào như Từ Ngọc sao?”

Trên mặt nàng vẫn như cũ duy trì một bộ dáng hết sức nhạt nhẽo, Từ Ngọc cũng không có vì sự lạnh lùng của Mạc Ngôn mà thay đổi thái độ.

Mạc Ngôn nghe xong lời Từ Ngọc nói, chân mày đột nhiên nhíu chặt, quay đầu nhìn về phía Từ Ngọc.

“Từ Ngọc muốn hỏi tỷ tỷ.. ở trong lòng tỷ, chủ tử chúng ta là Thanh Nhân công chúa tức là Vũ Văn Giai Vinh hay là là Tĩnh quốc thái hậu?” Từ Ngọc đưa ra câu hỏi.

Thanh Nhân công chúa...

Vũ Văn Giai Vinh.....

Tĩnh quốc thái hậu.....

Tất cả đều là một người mà? Nàng hỏi như vậy là có ý gì?

Mạc Ngôn nghe vậy, cúi đầu tĩnh tế phỏng đoán lời nói của Từ Ngọc, một lát sau, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Từ Ngọc.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói cái gì, Mạc Ngôn tỷ tỷ trong lòng đã rất rõ ràng không phải sao? Tỷ tỷ chỉ cần nói ra đáp án là được.”

Khẽ cười một tiếng, Từ Ngọc xoay đầu lại đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Mạc Ngôn.

“Ta thuận phục, tự nhiên là...”

“Tỷ tỷ đã biết rõ ý tứ câu hỏi của ta, vì thế, đáp án có lẽ cũng nên cẩn thận trả lời.” Từ Ngọc mắt thấy Mạc Ngôn sẽ phun ra đáp án, nàng lập tức nhắc nhở.

“Mạc Ngôn ta từ mười ba tuổi tiến cung, từ khi công chúa xuất hiện đến giờ đã ở bên người hầu hạ chu đáo, công chúa đối đãi ta từ trước đến nay đều rất thịnh tình, tín nhiệm. Nếu không có công chúa nâng đỡ, Mạc Ngôn chưa chắc đã có ngày hôm nay. Nếu muốn hỏi trong lòng Mạc Ngôn chủ tử là ai, tự nhiên là Thanh Nhân công chúa.”

Mạc Ngôn rất nghiêm túc đáp trả Từ Ngọc vấn đề này, tuy rằng nàng vẫn chưa minh bạch, vì sao nàng ta lại hỏi mình một vấn đề kỳ quái như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 61

“Thật không? Nguyên lai, Mạc Ngôn tỷ tỷ thuần phục chính là thân phận của Vũ Văn Giai Vinh công chúa à? Xem ra, là Từ Ngọc đã quá xem trọng tỷ tỷ. Nói như vậy, nếu ngày nào đó Vũ Văn Giai Vinh không phải công chúa, Mạc Ngôn tỷ tỷ sợ có lẽ sẽ bỏ nàng ra đi. Chuyện này làm cho lòng ta thấy lạnh lẽo quá.”

Đáp án này của Mạc Ngôn hiển nhiên làm cho Từ Ngọc có chút khó chịu, nàng khẽ cau mày, thuận miệng châm chọc.

“Người nói gì vậy? Thanh Nhân công chúa cùng Vũ Văn Giai Vinh vốn là một người, người vì sao cần phải chia làm hai người để nói?” Lời Từ Ngọc làm cho Mạc Ngôn có chút căm tức.

“Mạc Ngôn tỷ tỷ chớ vội, Từ Ngọc chỉ hỏi tỷ tỷ một câu, nếu một ngày nào đó Vũ Văn Giai Vinh không phải công chúa, hoặc là nói, Vũ Văn Giai Vinh biến thành bình dân, thậm chí là một thân phận thấp hèn, tỷ tỷ còn tiếp tục thuần phục sao ? Nói tóm lại, nàng so với Thanh Nhân công chúa trước đây hoàn toàn không phải là một người.” Nói đến đây, Từ Ngọc quay đầu bình tĩnh nhìn Mạc Ngôn.

“Ý tứ của người... Chẳng lẽ nói?” Bỗng nhiên phục hồi tinh thần, Mạc Ngôn nghiêm nghị nhìn chằm chằm Từ Ngọc.

“Mạc Ngôn tỷ tỷ, người nghĩ không sai, chỉ là thái hậu hiện tại, thân thể vẫn là Vũ Văn Giai Vinh, chỉ có tính tình đại biến. Tỷ tỷ hẳn đã thấy tài trí hơn người của nàng rồi đó, nếu không có người vạch ra kế sách ngày hôm nay, mọi chuyện không biết đã đi đến đâu rồi.” Biểu tình của Từ Ngọc vẫn như cũ, hết sức lạnh nhạt, trên mặt không lộ một chút gì gọi là sợ hãi.

Kế tiếp chỉ là sự trầm mặc.

Từ Ngọc biết trong lòng nàng ta đang phân vân, tiếp tục thuần phục, hay là đem toàn bộ chuyện này nói ra? Quả thực là một vấn đề khó có lời giải đáp.

“Người đã dám nói với ta những lời này, sợ là cũng đã có sự chuẩn bị. Chẳng trách thái hậu chọn người làm tâm phúc, thật sự là có con mắt tinh đời.”

Mất cả nửa ngày, Mạc Ngôn mới thốt lên được một câu, giọng nói có chút vô lực.

“Vì thế, xin tỷ tỷ hãy lựa chọn ngay đi.”

Từ Ngọc nói xong, phát hiện ra thanh âm của chính mình có chút lạnh lẽo. Nhưng nàng biết, nàng cần phải thay chủ tử thuần phục Mạc Ngôn, nếu nàng ta lựa chọn cự tuyệt, tất mọi chuyện sẽ có chuyển biến. Nàng đương nhiên không lưu lại một quả bom hẹn giờ bên mình Đường Đường, tự tay giải quyết là tốt nhất.

Bất quá, nếu như Mạc Ngôn đáp ứng rồi thuần phục Đường Đường, như vậy sau này nàng cùng Mạc Ngôn hợp tác với nhau, mọi việc quả thực thuận lợi hơn rất nhiều !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 62

Tục ngữ nói, kẻ hiểu rõ thời thế mới là trang tuấn kiệt.

Nàng tin, Mạc Ngôn là một người thông minh, nàng ta không có lí nào lại nhìn không ra áp lực trên người Đường Đường. Mà nàng cũng tin, Mạc Ngôn cũng đã sớm bị Đường Đường làm cho nể phục rồi.

“Xem ra, sau này ta phải dựa vào người.” Mạc Ngôn trên mặt cuối cùng cũng lộ ra dáng tươi cười nhàn nhạt, nàng ta có chút bình thường trở lại. Xem ra, trong lòng Mạc Ngôn đáp án đã kiên định.

“Tỷ tỷ nói cái gì vậy, sau này còn hi vọng tỷ tỷ giáo dục Từ Ngọc nhiều hơn nữa mới đúng. Như vậy, Từ Ngọc mới có thể cùng tỷ tỷ phân ưu với thái hậu

được.”

Khiêm tốn cười, tâm can Từ Ngọc cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Hiện tại ngẫm lại, nàng vẫn còn có chút sợ hãi. Mạc Ngôn nàng ta là ai? Nàng ở trước mặt nàng ta giờ trò tính toán, lá gan của nàng cũng thật lớn. Phía sau lưng nàng mồ hôi lạnh túa ra như tắm, cũng may, nhiệm vụ này đã hoàn thành tốt đẹp. Sau này có Mạc Ngôn giúp đỡ, con đường của Đường Đường sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Màn đêm buông xuống, Đường Đường được tri phủ rước về Châu quán*(chỗ ở cho quan chánh sứ ngày xưa ở mỗi châu, thành gần giống như hành quán ấy mà).

Bữa tối qua, Châu tri phủ còn rất cẩn thận, nhanh như vậy đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục tiêu khiển chờ Đường Đường đến trợ hứng, đáng tiếc, Đường Đường vốn chẳng để tâm vào yến hội, nàng ăn xong bữa cơm liền kiểm có thân thể có chút khó chịu, sau đó rút lui.

Vừa đứng dậy, Đường Đường còn có ý liếc nhìn Mộ Dung Hạo Minh đang thư thái uống rượu một cách rất tự nhiên, sau đó lại lặng lẽ đưa ánh mắt cho Từ Ngọc, lúc này nàng mới yên tâm trở về phòng.

Đường Đường giả bộ thật mệt mỏi, lăn qua lăn lại trên giường, Mạc Ngôn bèn lặng lẽ thổi tắt đèn trong phòng. Trong chốc lát, căn phòng chìm trong bóng tối. Đường Đường rời giường, đổi lại bộ đồ dạ hành, đem toàn bộ số ám khí Từ Ngọc đã chuẩn bị từ trước trong ống tay áo đeo về bên hông. Nàng men theo lối cửa sổ ra khỏi phòng, mất hút trong đêm đen.

Đương nhiên nàng phải đợi Mạc Ngôn rời đi mới làm tất cả mọi việc. Nàng không muốn cho Mạc Ngôn biết nàng có võ công, đến lúc đó sẽ tiết lộ thân phận của bản thân mất.

Chỉ tiếc... nếu như nàng biết Từ Ngọc đã sớm vì mình mà thu thập Mạc Ngôn phỏng chừng cũng không cần phải úp úp mở mở sau lưng nàng ta, luôn lo lắng có kẻ đâm sau lưng mình.

Linh hoạt trong bóng đêm, nàng ở trên nóc nhà nhìn thấy tấm phòng của Mộ Dung Hạo Minh vẫn còn sáng đèn. Cười hắc hắc, thân thể nàng linh hoạt như con mèo nhỏ, chậm rãi hướng phòng của hắc y nhân.

Đáng tiếc, gót chân nàng vừa chạm vào mái nhà của hắc y nhân, liền bị một đám hắc y nhân vây hãm.

Nàng thâm kêu lớn, dựa vào cái gì mà nàng quên mất người của hoàng tộc luôn an bài ám vệ cơ chứ ?.

Tình thế không ổn, nàng lập tức quay đầu chuẩn bị chạy, bất quá, sự tình dường như không đơn giản như nàng vốn nghĩ.

Nàng vừa mới xoay người, chân trái đã bị một cái xích sắt bay tới cuốn chặt lại, dưới chân nhất thời bị trượt, mắt thấy sẽ té ngã, nàng vội vã xoay người, đưa tay chống lên mái, chân còn lại khẽ linh động đẩy xích sắt bay ra xa.

Thân thể khôi phục tự do, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, một luồng sáng lạnh bay về phía nàng, kiếm khí phát ra lạnh lẽo như đông đặc không khí quanh nàng.

Biểu tình của nàng trở nên hoảng hốt, xem ra chính mình lần này đã gặp phải cao thủ trong cao thủ.

Bọn chúng đều luyện qua công phu !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 63

Đường Đường không kịp nghĩ nhiều, ngay lập tức nghiêng thân mình tránh né kiếm khí lạnh toát đang bay đến. Nàng giờ cô tay lên, đem ngân châm giấu kỹ thẳng tắp bay đến ngực hắc y nhân.

Hắc y nhân mắt thấy Đường Đường tung ám khí, vội vàng thu kiếm lại, trên mặt Đường Đường lộ ra một tia giao hoạt, nàng thừa dịp hắc y nhân thu kiếm, từ bên hông rút ra ngân sắc nhanh lẹ tập kích đối phương, hai cánh tay không ngừng vũ động.

Vài hắc y nhân còn lại thấy vậy, đều cầm kiếm đồng loạt đánh úp nàng, trong lúc nhất thời, Đường Đường chỉ cảm thấy ánh mắt bị kiếm quang quét tới chói lòa.

Nàng rung mình, nhớ tới trên người mình vũ khí không đủ, không có khả năng đánh lui địch, không còn cách nào khác, nàng nhún mình bỏ chạy.

Cả đám hắc y bám theo nàng gât gao.

Trong lúc đó, tại dạ yến thật tịch tịch, Từ Ngọc nhân cơ hội Mộ Dung Hạo Minh uống thêm rượu đã hạ mê dược, đợi đến khi Mộ Dung Hạo Minh trở lại phòng không bao lâu liền mê man ở trên giường.

Mạc Ngôn mang theo một đội tử sĩ xông vào phòng của hắn đem hắn rời khỏi.

Mọi chuyện thật ngẫu nhiên, cuộc tập kích không mấy hay ho của Đường Đường lại giúp Mạc Ngôn không ít... đáng tiếc, mớ phiền phức này nàng đã tự mình rước lấy.

Một hơi chạy ra khỏi hành quán, Đường Đường phát hiện phía sau mình đám hắc y vẫn cố gắng đuổi theo không có ý buông tha, trong bụng nàng cảm thấy có chút phiền toái.

Trong nháy mắt đã ra đến đường cái, lúc này đêm đã khuya, trên đường tất cả cửa hàng đều đã đóng cửa, tắt đèn. Ngoại trừ một « nhà » nhìn qua rất có khí thế là vẫn còn sáng đèn. (Louis : zô =]] ta đợi mãi cái này nha *cầm bóng cổ vũ*)

Cửa chính của lâu mở rộng, bên trong rất là náo nhiệt, không ít tiếng cười nam nữ vọng ra thật mời gọi.

Đường Đường biết đám ám vệ đó sẽ không bước chân vào nơi náo nhiệt để lộ ra thân phận của mình. Nhìn qua cửa đại môn một chút, nàng vội vàng bước nhanh hơn trước, thoáng cái liền lộn nhào trên nóc lâu hai, thân hình nhanh nhẹn chui vào một căn phòng gần đó.

Ở trong phòng, một đôi nam nữ đang ôm nhau, thân thể ở cùng một chỗ làm Đường Đường có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa họ, chiếc giường vang lên tiếng « kễ kễ kễ kễ » khắp phòng. Nếu như là bình thường, nhìn thấy tình huống như thế này, Đường Đường nhất định phải đi tới nghiên cứu một phen xem bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.

Đáng tiếc hiện tại, phía sau nàng còn có truy binh, nàng cũng chẳng còn tâm trí mà cợt xát thực trạng. (Louis : *vỗ vai* trẻ con không nên quá tò mò chuyện người lớn. Đường Đường : *đập bàn* ta cũng là người lớn ! Ta còn là thái hậu nha !! Louis : ô ô... đẩy Rin người coi ! Nàng ấy thật chong xằng quá mà ! Đâu có như ta với mĩT_T Rin : *Bốp*)

Trên giường kia đôi nam nữ có lẽ đang rất vui vẻ, nữ nhân nọ quên hết tất cả, tiếng kêu rên rỉ khàn khàn bao phủ, thân hình uốn éo liên tục bên dưới thân nam nhân, bọn họ cũng không hề hay biết, căn phòng hiện tại đang có một vị khách không mời mà đến.

Đường Đường mừng thầm, vội vàng chạy đến sau tấm bình phong gần đó. Nàng đem y phục dạ hành cởi bỏ, một tay gỡ tấm mạng che mặt màu đen, tay kia tiện thể nhặt bộ y phục màu đỏ tươi nằm dưới đất của nữ tử kia mặc vào, nàng đưa tay sửa lại mái tóc dài tán loạn sau lưng, sau đó đi lặng lẽ ra khỏi căn phòng đang sắc mùi hoan ái.

Nàng hiện tại tin, dù nàng đứng ngay trước mắt đám hắc y ban này, những người đó sợ là cũng chẳng thể nào nhận ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 64

Đường Đường đi ra cửa phòng, sau đó xoay người chuẩn bị hướng dưới lầu rời đi.

Như nàng sở liệu, đám ám vệ quả nhiên không truy sát đến nơi này, nếu nàng đoán không sai, bọn họ khẳng định đang ở trên nóc nhà, hoặc là ẩn núp trong bóng tối chĩa ánh mắt về nơi này.

“Cô nàng này quả không tệ, mau mau đến đây thơm gia gia một cái.” Ngay khi Đường Đường đang nghiên cứu nơi này một chút, một tên nam nhân say khướt chợt vọt tới trước mặt nàng, thân thủ liền hướng đến mặt nàng mà sờ.

Đường Đường phản xạ có điều kiện nắm tay hắn một cái, nam nhân trước mặt liền tru lên một tiếng như chọc tiết lợn.

“Cút ngay.” Đường Đường tận lực bồi tiếp, một cước đá vào bụng hắn, khiến hắn ngã lăn qua một bên.

“Vị cô nương này thật là thú vị, người nếu treo biển hành nghề tại đây kiếm lời, sao lại đối xử với khách của mình như vậy?” Ngay sau khi nàng đã văng tên nam nhân kia khiến hắn đau đến kêu cha gọi mẹ, thanh âm của một nam nhân khác đã truyền đến tai nàng. Thanh âm này mang theo cả ý châm chọc làm cho nàng nghe xong cực kỳ khó chịu.

Quay đầu hướng tên nam nhân có ý đối đầu với mình, chỉ thấy người này mặc trường bào màu tím, ngũ quan mặc dù không phải cực kỳ tinh mỹ, thế nhưng nhìn sơ cũng rất thuận mắt. Hắn mang phong thái thật điềm tĩnh, khoe môi nhếch lên cười mà tựa như không cười, ánh mắt đánh giá nhìn nàng khiến nàng mất tự nhiên.

“Người cũng muốn có kết quả giống hắn?”

Đường Đường khước miệng nhếch lên lộ ra một tia cười nhạt, nàng tuy rằng không hiểu lời hắn vừa buông có ý gì, chỉ là từ vẻ mặt của hắn, nàng dám đảm bảo hắn cũng chẳng có gì hay ho.

“Tại hạ cũng thật muốn lãnh giáo một chút ah.” Khẽ cười một tiếng, hắn lắc mình đến bên nàng.

Không đợi Đường Đường phản ứng, hắn chỉ trong nháy mắt đã vươn tay ôm lấy thắt lưng nàng, sau đó từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc hướng dưới lầu ném xuống, thuận miệng hô một tiếng: “Chu mama, cô nương này ta muốn...”

Hắn vén màn cửa sổ lầu hai, thoáng cái đã ôm nàng bay vút đi.

Đường Đường cảm thấy có điểm bối rối, người này muốn làm gì nàng?

Bất quá, mặc kệ hắn muốn làm gì, nếu như hắn có thể mang mình đi ra ngoài, nhất định có thể giúp nàng tránh khỏi tai mắt ám vệ. Đường Đường suy tính, đối phó một người so với một đám người luôn dễ hơn rất nhiều.

Thế là nàng không buồn giãy dụa, mặc cho hắn ôm mình bay ra ngoài cửa, cho đến khi hắn đưa nàng ngồi vào một chiếc xe ngựa thật hoa lệ.

Hắn miễn cưỡng đặt lưng xuống tấm đệm gần đó, trầm giọng phân phó xa phu đánh xe đi mau.

Xe vừa động, Đường Đường ngồi một bên đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn tên nam nhân trước mắt, trong lòng không khỏi động, hắn rốt cuộc là muốn đưa nàng đi đâu?

“Cô nương có phải muốn hỏi tại hạ chuẩn bị dẫn nàng đi nơi nào không?” Nam tử kia tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Đường Đường. Hắn chỉ mỉm cười, mở miệng hỏi.

Ách... Người này chẳng lẽ có thuật đọc tâm?

Đường Đường nhất thời nâng cao cảnh giác, vẻ mặt băng lãnh mở miệng nói: “Ta không muốn hỏi khi có kẻ không muốn trả lời.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 65

Đường Đường nói xong, nâng tay lên đầu rút cây trâm cài tóc xuống, động tác thật lưu loát hướng cổ hắn vạch một đường.

Nam tử thấy thế, đầu hắn khẽ động lùi lại, bất quá trên cổ vẫn hiện lên một vết máu tinh tế.

Đường Đường xuất thủ tốc độ nhanh đến độ khiến hắn cứng lưỡi.

“Cô nương rất mạnh mẽ, chỉ là tại hạ dùng tiền mua cô nương một đêm, cũng không phải là muốn cho cô nương tới giết tại hạ.” Hắn tuy rằng thấy được Đường Đường lợi hại, bất quá trên cổ hắn cũng chỉ là bị thương ngoài da. Ngừ khí cùng biểu tình dường như không có chút thay đổi khiến nàng có cảm giác hành động vừa rồi của mình chỉ như gió thoảng mây bay.

“Ngươi bây giờ cho ta đi xuống, ta sẽ không giết ngươi.” Đường Đường theo phản ứng của hắn biết hắn không phải kẻ vừa. Nàng biết mình vừa rồi đã thương hắn cũng chỉ là may mắn, nếu như tiếp tục cứng đối cứng, nàng không thể thắng hắn.

Ở cổ đại, không có tình thương này, nàng luôn cảm thấy lấy chồng và đánh nhau có điểm lực bất tòng tâm (Louis : ơ.. ví hay vậy =))

“Cô nương nếu nhất định phải đi, tại hạ tự nhiên không thể miễn cưỡng, bất quá, nếu như tại hạ không đoán sai, đám người phía sau kia hẳn là bằng hữu của cô nương? Cô nương người mang võ nghệ, đêm khuya thanh vắng hẳn có điểm sử dụng được. Ta vốn cũng không phải kẻ thích chĩa vào chuyện của người khác.. được rồi, cô nương này, ngươi xuống xe ngay đi.”

Nam tử nói xong, lập tức bảo xa phu cho xe dừng lại.

Đáng chết ! Đám ám vệ kia không có ý định bỏ đi.

Đường Đường ở trong lòng mắng một câu, sau đó giương mắt nhìn vào mặt nam tử kia, hơn nửa ngày nàng mở miệng nói: “Ngươi giúp ta đuổi đám hắc y đó đi, ta hứa sẽ cho ngươi nhiều tiền.”

Không thể cưỡng bức, chỉ có thể lợi dụng. Đường Đường ngây thơ muốn cho hắn rất nhiều tiền, hẳn hẳn là sẽ đáp ứng yêu cầu này của nàng rồi.

“Tiền? Vật gì vậy?” Bất quá, nam tử này dường như không minh bạch lắm từ « Tiền » là có ý gì.

“Ách... Chính là... Bạc, đổi bạc. Ngươi giúp ta giải quyết chúng, ta cho ngươi rất nhiều bạc.” Đường Đường suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới dường như cổ đại không có từ “Tiền” ah!

“Ha ha, bạc a, tại hạ chưa bao giờ thiếu.” Nam tử kia cười lớn một tiếng, sau đó khinh thường nói.

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới chịu giúp ta?” Nhìn thấy hắn không có ý động đậy, Đường Đường trong lòng căm tức, nàng ép buộc chính mình phải nhẫn nhịn.

Con ngươi hắn đảo liên hồi, cuối cùng cũng chịu nói ra mục đích của chính mình. “Kỳ thực tại hạ đối với thân phận của cô nương rất có hứng thú, nếu như cô nương có thể cho biết danh tính rồi chúng ta... kết giao bằng hữu. Nếu là thay bằng hữu hỗ trợ, sẵn sàng giúp đỡ không tiếc cả mạng sống là điều nên làm, tại hạ tự nhiên sẽ không chối từ.”

Đây rõ ràng là hắn chỉ muốn biết nàng là ai.

Theo những gì hắn cảm nhận được từ bên ngoài, những người đó võ công tương đối cao, một nữ tử còn trẻ như nàng làm thế nào mà chọc vào bọn họ? Hơn nữa, nhìn tính tình của nàng tựa hồ có chút táo bạo, thích đối với người khác động thủ, mà đã xuất thủ thì không nể mặt chút nào, nếu không phải là người của tổ chức sát thủ nào đó, địa vị của nàng ắt không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 66

“Có một số việc không biết lại là chuyện tốt, ngươi nếu như không giúp ta thì cũng không sao, chỉ là nếu giúp thì ta chắc chắn sẽ có lời cảm tạ”.

Đường Đường nhìn thẳng vào mặt nam tử trước mắt. Hừ, hắn muốn nàng nói ra thân phận thực sự sao? Khi đó nàng hẳn là đang bị choáng váng hoặc phỏng chừng đã bị « điên ».

“Nếu cô nương nói như thế, hẳn là có ẩn tình.. cũng được, hôm nay gặp được cô nương âu cũng là duyên phận, tại hạ liền giúp đỡ cô nương một lần này. Tại hạ Tàn Mặc Chi, hiện tại thỉnh cô nương ghé qua phủ đệ thăm thú.”

Tàn Mặc Chi nói xong, thân mình hơi nghiêng ra lệnh cho xa phu bên ngoài: “Hồi phủ.”

Cái xe đang đứng yên bỗng nhiên chạy vụt đi như ma đuổi.

Về phần đám ám vệ vẫn không dám lại gần vì chưa rõ lai lịch người trong xe, nên không dám tới quấy nhiễu bên một đường bám đuôi đến tận Tàn phủ, xác nhận xe vào trong nội viện bọn họ mới tản đi mất dậm.

Đường Đường cứ như vậy bị nam tử lạ mặt mang về đến tận phủ, sau khi nàng xuống xe thì Tàn Mặc Chi đã an bài phòng cho nàng từ lúc nào.

Nàng chợt nhớ đến kế hoạch với Mạc Ngôn lúc trước, hiện tại hẳn nàng ta đang rất sốt ruột đợi nàng. Thừa lúc Tàn Mặc Chi quay người phân phó hạ nhân sắp phòng, nàng lên trốn ra ngoài, chạy hết tốc lực nhằm thành tây mà đi.

Thành Tây.

Trên quan đạo là một cái xe ngựa bình thường lẫn trong bóng tối, Mạc Ngôn lo lắng chờ đợi Đường Đường xuất hiện. Bên cạnh nàng chính là Mộ Dung Hạo Minh còn đang say sưa ngủ.

Đường Đường chạy hết tốc lực chừng hai mươi phút, cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm khi thấy Mạc Ngôn. Sớm biết cái tên họ Tàn nhà ở thành đông, đánh chết nàng cũng sẽ không chọn nhà hắn mà đi “tị nạn”, hại nàng chạy muốn xỉu.

Mạc Ngôn nhìn thấy Đường Đường đã trở về, về mặt kinh hi, vội vàng đem Đường Đường còn đang thờ hồn hên đỡ lên xe, ánh mắt tỉ mỉ quan sát nàng xem có vết thương nào không mới an tâm tiến đến ngồi xuống gần nàng.

“Hắn thế nào? Có xảy ra chuyện gì khi mang hắn đi không?”. Đường Đường liếc nhìn kẻ đang hôn mê kia, vừa thờ, vừa nói.

“Không có chuyện gì xảy ra cả. Nô tỳ còn cảm thấy thật kì quái, vì sao mà đến một bóng ám vệ cũng không xuất hiện.” Lắc đầu, Mạc Ngôn cau mày nói. Sự tình quá mức thuận lợi khiến nàng không khỏi hoài nghi.

“Hừ hừ... đám ám vệ đó bám theo ta nên các ngươi mới êm xuôi mà mang cái tên này đi đó, hừ... giờ ta phải nghỉ ngơi chút đã. Đến thành trấn kế tiếp thì hồi báo cho ta.” Thở hắt một cái, Đường Đường duỗi thẳng thắt lưng rồi ngáp dài. Nàng đẩy thân mình Mộ Dung Hạo Minh sang một bên không

thương tiếc, sau đó quay người nằm bên cạnh hắn, mắt nhắm chặt, hơi thở liền đều đều rất khoa trương báo rằng “ta đã ngủ”.

Mạc Ngôn thấy thế, vốn là muốn nhắc nhở Đường Đường nam nữ thụ thụ bất thân, thế nhưng nghĩ lại thì quả là bọn họ chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa, Đường Đường không ngủ ở trên xe thì ngủ ở đâu ? Hơn nữa xem chừng bộ dáng của Đường Đường là dạng “vô tâm vô lo”, rõ ràng không phải là thái hậu trước đây, có lẽ cũng không phát sinh ra chuyện gì. Ngâm thở dài, nàng đành chui ra khỏi xe, thuận thực thúc xe ngựa chạy băng băng trên đường.

Ngủ được đến nửa đêm, Đường Đường cảm thấy có chút lạnh, liền mạng hướng thân mình rúc sát vào lòng Mộ Dung Hạo Minh. Nếu như Mộ Dung Hạo Minh lúc này tỉnh, không biết hắn sẽ hết lớn đến cỡ nào ?.

Đáng tiếc, hắn hiện tại hôn mê, chỉ có thể mặc cho trong lúc bất tỉnh để Đường Đường ăn đậu hũ .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 67

Mạc Ngôn đánh xe ngựa qua một đêm thì đã đến thành kế tiếp. Đến giữa trưa thì xe tiến sát đến thành Ngọc Châu, sát biên của Tỉnh quốc.

Đường Đường bị cái bụng biểu tình làm cho bưng bĩnh. Mở mắt, nàng phát hiện mình đang rúc sát trong lòng Mộ Dung Hạo Minh, mà Mộ Dung Hạo Minh thì vẫn nằm nguyên tư thế cũ, xem ra là vẫn đang say ngủ.

Vô ý thức nhắc chân nhồm đậy, Đường Đường chồm mình mở rèm xe: “Chúng ta tới đâu rồi ?”

“Hồi thái hậu, chúng ta đến thành Ngọc Châu sát biên quan rồi, nô tỳ lập tức cho xe vào thành.” Mạc Ngôn nói xong, Đường Đường ngẩng đầu liền thấy được cửa thành đúc hai chữ “Ngọc Châu”.

“Mau vào thành đi, ai gia đói bụng rồi .” Đường Đường đuổi thắt lưng một cái, uể oải ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Hạo Minh.

Quay đầu nhìn hắn một cái, Đường Đường còn đang phân vân không biết có nên cho hắn tỉnh lại ăn chút gì đó ?

Xe vào thành, Đường Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Không có quan binh. Vậy là Mộ Dung Kiên Dụ chưa có phát giác. Vậy là kế hoạch của nàng thành công bước đầu rồi.

Xe ngựa dừng lại ở một tửu lâu tương đối bình thường. Đường Đường ở bên trong tửu lâu tùy tiện ăn vài thứ, sau đó lại sai Mạc Ngôn mua chút đồ ăn gói gói cẩn thận chủ yếu là để sau khi ra khỏi Ngọc Châu thành thì đánh thức Mộ Dung Hạo Minh tỉnh dậy cho hắn ăn.

Không biết vì sao, Đường Đường đối với ánh mắt thoát tục không nhiễm khí trần của hắn nảy sinh không ít hảo cảm, tuy rằng bọn họ từ khi gặp nhau đến giờ còn chưa có nói chuyện quá ba câu, thế nhưng không hiểu sao chỉ cần nhìn thấy hắn tâm tình nàng tốt lên không ít, không những vậy còn nảy sinh cảm giác phải chiều chuộng hắn thật cẩn thận. (Rin : Trúng bữa soái ca rồi*thở dài* Louis : *gật* *nhều nước miếng* chúng ta còn chả có soái ca để mà quan tâm. ... đời ! Bất công quá T.T)

Có thể một phần bởi xung quanh hắn không phát ra nguy hiểm chăng ? Nàng quanh năm được papa huấn luyện, đã sớm luyện mức độ cảnh giác đạt được cảnh giới rồi ah.

Giống như cái tên họ Tàn nàng gặp tối qua, mặc dù nàng và hắn suốt đánh nhau nhưng nàng hoàn toàn có thể nhận thấy từ người hắn không hề có ý thù địch, có lẽ cũng chỉ là chút hiếu kì tức thời.

Đây cũng chính là nguyên nhân nàng chọn hắn cầu cứu. Trong lòng đã nàng chắc chắn, hắn nhất định sẽ giúp nàng.

Mộ Dung Hạo Minh làm cho nàng có cảm giác thật ấm áp, nụ cười của hắn dường như luôn vô hại, thuần khiết, từng cái nhắc tay nhắc chân đều làm cho người ta phải sùng kính mà không thể nảy sinh chút tà niệm ah. (Rin : Trời ơi. tà tiên nhân sao ? =.=)

Thề lười, Đường Đường nhìn chằm chằm Mộ Dung Hạo Minh, miệng lầm bầm: “ Mỹ nam à, xin lỗi nha, Đường Đường không phải cố ý muốn bắt người đi . Nếu như không là ca ca người trăm phương nghìn kế muốn hại ta, ta chắc chắn sẽ không làm thế này với người .”

Biết hắn không nghe thấy mình nói gì, nàng an tâm xốc mành xe lên một lần nữa, phân phó : “Rời thành ! Chúng ta đi nhanh đến biên giới sau đó đánh thức hắn tỉnh lại. Hắn hẳn đã đói bụng “.

“Đã rõ, thưa thái hậu.” Mạc Ngôn nhìn Mộ Dung Hạo Minh một chút, sau đó gật đầu đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 68

Đại nội hoàng cung.

Thiếu niên thiên tử trên ghế rồng đang cau mày.

Hắn cầm mật thư trong tay một cách hồ hững, ánh mắt nhìn về vô định.

Vũ quốc hoàng đế bệnh nặng, Duyệt vương nhân cơ hội ý đồ bất chính, thái tử ra sức chèn ép, song phương giằng co không dứt, nội loạn không biết khi nào thì trở biến.

“Hoàng thượng, bây giờ Vũ quốc phát sinh loại chuyện này, đối với chúng ta không phải rất có lợi sao? Vì sao ngài lại lo lắng như vậy?” Hà Thủ Nghĩa ở một bên quan sát sắc mặt hắn thật cẩn thận, khẽ hỏi.

Vũ Quốc nội loạn, loại chuyện này đối với Tĩnh quốc mà nói là một cơ hội rất tốt, không phải sao? Vì cái gì hoàng thượng lại phải suy nghĩ nhiều như vậy?

“Xa giá của yêu hậu vẫn hướng Vân quốc đấy chứ?” Hít sâu một hơi, Mộ Dung Kiên Dụ trầm giọng hỏi.

Nếu vẫn đang đi đúng lộ trình, hắn vẫn còn chút hi vọng trong tay... còn nếu không thì..?

Hắn có thể đánh bại nàng, bất quá...Hắn sao có thể làm cho lục hoàng đế bởi vậy mà rơi vào vòng nguy hiểm?

“Hoàng thượng ý là?” Hà Thủ Nghĩa trong lúc nhất thời không hiểu ý hắn.

“Người cho là tin tức này đến tai yêu hậu sẽ sau chúng ta sao? Ngay cả chúng ta cũng biết Vũ quốc nội loạn, nàng sao có thể không biết chứ? Một khi đã biết rõ nội tình, nàng ta còn có hứng thú đi du ngoạn sao?” Mộ Dung Kiên Dụ ngẩng đầu nhìn về phía Hà Thủ Nghĩa, trong ánh mắt hiện lên một tia sầu lo.

“Chẳng lẽ... Đi Vân quốc bất quá là thái hậu tương kế tựu kế nguy trang, trên thực tế nàng là muốn bí mật trở về Vũ quốc sao.... Nếu như vậy Lục vương gia chẳng phải trở thành vật cản..”

Hà Thủ Nghĩa hít một ngụm lạnh khí, ánh mắt dò xét không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Kiên Dụ.

“Thông tri các châu phủ giới nghiêm toàn thành, nói có gian tế xâm nhập, lệnh kiểm tra từng xa giá một, quyết không để yêu hậu lọt lưới.” Lạnh giọng hạ lệnh, trong ánh mắt lộ ra tia âm ngoan, hai tay nắm thật chặt, các đốt ngón tay hắn lên.

“Nô tài tuân chỉ.” Hai tay ôm quyền, Hà Thủ Nghĩa khom lưng, cúi đầu lui ra khỏi đại điện.

Mộ Dung Kiên Dụ khẽ day day huyệt thái dương, sau đó đem toàn bộ tinh lực vùi đầu vào một đồng tấu chương quốc sự.

Thái hậu đi rồi, quốc sự đương nhiên do hắn xử lý. Có thể giao cho hắn xử lý, quả là giúp hắn có thời cơ dọn dẹp chính sự không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69

Mộ Dung Hạo Minh tỉnh lại đứng vào ban đêm.

Rời thành Ngọc Châu đi dọc biên giới, hiện tại lúc này xung quanh hoang vu không một bóng nhà dân.

Bởi vì thời gian cấp bách, Đường Đường buộc phải cho Mạc Ngôn đánh xe cả ban đêm, tuy rằng rất vất vả, nhưng tình thế như thế này quả là không thể chậm trễ.

Nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh tỉnh lại, Đường Đường trên mặt lộ ra một tia vui mừng. Nàng đem gói đồ ăn đã chuẩn bị sẵn ở từ lâu giờ trước mặt hắn, vội giục: “Người đã tỉnh, bụng rất đói đúng không? Nhanh ăn đi, đây là ta giúp người chuẩn bị trước.”

Mộ Dung Hạo Minh nhìn nàng một chút, sau đó lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt của hắn rất trầm tĩnh, tựa hồ một chút cũng không nhận thấy mình đã bị bắt làm tù binh.

Do dự một chút, hắn tiếp nhận lấy gói đồ ăn trong tay nàng, chậm rãi mở, nhìn thấy bên trong đủ loại món ngon, cũng không có suy nghĩ nhiều, chậm rãi ăn.

Đường Đường nhìn ra được hắn rất đói nhưng mà tướng ăn của hắn vẫn cực kì ưu nhã, nhìn thật là đẹp mắt. Thức ăn nhìn cũng thấy ngon hơn gấp bội. (Louis :cái này gọi là “yêu” nhau củ ấu cũng tròn, bồ hòn cũng méo *cười lớn* Rin : Chỉ phải =)))

“Vì sao ngươi không hỏi chúng ta đang đi đâu ?”. Đợi cho Mộ Dung Hạo Minh ăn được phân nửa, Đường Đường đột nhiên mở miệng hỏi.

“Thái hậu sẽ nói cho nhi thần biết chứ?” Hắn buông đôi đũa trong tay, từ ống tay áo rút ra một cái khăn trắng như tuyết lau miệng.

“Ta chuẩn bị chờ ngươi hỏi ta mới nói cho ngươi biết.” Đường Đường ánh mắt lay động, sau đó lại hỏi tiếp: “Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không lo sợ gì sao?”

“Vì sao phải sợ?” Mộ Dung Hạo Minh khước miệng đột nhiên hiện ra vẻ cười yếu ớt, nhìn về phía Đường Đường hỏi ngược lại.

“Ngươi không sợ ta là người xấu, đem ngươi đi bán sao?” Đường Đường cảm thấy vấn đề này hỏi bằng thừa. Trong tình huống hiện tại, rõ ràng là hắn đang nằm trong tay nàng, chẳng lẽ hắn không sợ mình ngược đãi hắn sao?

“Chẳng lẽ, đã từng có người nói qua thái hậu là người tốt?” Tiếp tục hỏi lại, sắc mặt của hắn không có chút nào biến hóa.

Cái cái cái...

Hắn... Hắn... Hắn có ý tứ gì đây?

Chẳng lẽ, không có người nào cho rằng nàng là người tốt sao?(Louis:* Khắc khắc* ôi ta chết vì cái sự ngây thơ của bạn ấy)

Nghe được hết câu của hắn, nàng suy nghĩ một chút nhưng ngay lập tức mặt Đường Đường đỏ bừng.

“Hừ, ngươi đã biết ta không phải người tốt, như vậy ngươi là tốt rồi... tốt hơn hết nên vì cái mạng nhỏ của mình lo lắng một chút đi.” Trong lòng có chút khó chịu. Cái miệng nhỏ nhắn chu ra, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác dứt khoát không thèm nhìn mặt Mộ Dung Hạo Minh thêm một tí nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 70

Hai người vẫn kiên trì trầm mặc đến sáng sớm ngày thứ hai.

Vì phải đi suốt nên con ngựa có chút quá sức, đến khi đi qua một sơn cốc. Đường Đường phải bảo xa phu dừng lại.

Chuyến đi của bọn họ lần này cộng thêm xa phu cùng với thị vệ là tất cả 4 người.

Đương nhiên, ở ngoài sáng là 4 người nhưng trong tối thì không biết là có bao nhiêu.

Ấm vệ mà Mạc Ngôn an bài đều đang âm thầm bảo vệ bọn họ.

“Mạc Ngôn, đường đến thành trấn còn xa không ?”. Đường Đường có chút không chịu nổi 1 ngày 1 đêm ngồi trên xe ngựa, nàng hận không thể ngay lập tức kết thúc đoạn đường này, sau đó tìm một cái đệm thật êm ái, đẹp đẽ mà ngủ.

So với Đường Đường, thân là con tin nhưng Mộ Dung Hạo Minh rõ ràng còn bình tĩnh hơn cả nàng. Hắn cả người tựa vào tấm đệm sau lưng, ngồi không trên xe ngựa, mắt khẽ nhắm, vẻ mặt ung dung bình thản.

” Bẩm thái hậu, còn 2 ngày lộ trình nữa ạ “. Mạc Ngôn biết Đường Đường hỏi nàng còn bao xa nghĩa là nàng đã không thể ngồi trên xe nữa rồi.

Thế nhưng, không ngồi thì làm thế nào đây ? Nàng cũng không thể rút ngắn quãng đường nha.

“Cái gì ?? Còn hai ngày nữa ?? Sao có thể xa như vậy chứ ?”. Quả nhiên, nghe được lời Mạc Ngôn nói còn phải đi quãng đường gồ ghề này hai ngày nữa, tâm Đường Đường lạnh đi, nàng thậm chí còn nghĩ hay là quay đầu xe trở về, thật sự là quá xa mà .

“Khởi bẩm thái hậu, ty chức biết một con đường tắt có thể rút ngắn thời gian lại“. Nghe thanh âm bất mãn của Đường Đường, người lái xe kiêm thị vệ kia

rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

“Thật không? Đường tắt ?”. Vừa nghe có đường gần hơn, tinh thần Đường Đường lập tức tỉnh táo, nàng vén rèm xe lên, hai mắt sáng quắc nhìn trường thị vệ hỏi.

“Đường có thể nói là khá bằng phẳng, miễn cưỡng thì cũng đi được 1 chiếc xe ngựa. Chỉ là...”. Nói đến đây, thị vệ trường ngừng lại.

“Chỉ là cái gì ? Nói đi, có gặp khó khăn gì không ?”. Kỳ thật hẳn vừa nói có đường tắt để đi, Đường Đường liền nghĩ đến con đường tắt đó có thể không đi được, bằng không Mạc Ngôn cũng sẽ không đi đường chính này.

Lúc này thái độ người thị vệ có chút do dự, nàng càng có thể xác định ý nghĩ trong lòng.

”Chỉ là ty chức nghe nói con đường kia thường xuyên có sơn tặc lui tới, ty chức đã từng đi qua con đường đó một lần, cũng không đụng phải sơn tặc, vì vậy cũng không biết tin đó là thật hay giả.” Thị vệ trường nói, ánh mắt nhìn về phía Mạc Ngôn đầy vẻ thăm dò.

“Lớn mật, nguoi dám ăn nói như vậy với thái hậu sao?” Mạc Ngôn nghe vậy, lập tức sắc mặt trở nên cực kì nghiêm túc.

“Không có việc gì, Mạc Ngôn, nếu đã thế này chỉ bằng chúng ta đi đường tắt. Dù cho có sơn tặc đi chăng nữa, ai gia cũng tự mình xử lí được.” Đường Đường khoát khoát tay, ngăn không cho Mạc Ngôn nổi giận.

Kỳ thực trong lòng nàng đối với sơn tặc này sinh ý niệm tò mò, nàng rất muốn được xem cảnh sơn tặc đánh cướp. Trong đầu nàng chợt nảy ra vài đoạn thoại thật kịch tính như xem trên tivi ngày nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 71

Xe ngựa quẹo vào một lối nhỏ.

Theo lời của trưởng đội thị vệ thì đằng trước đường đi khá bằng phẳng. Xem ra, quãng đường mà Đường Đường đã trải qua thực sự dày vò và nàng không ít.

Nếu như không phải đường đi quá xa, nàng thật hận không thể xuống xe đi bộ luôn cho rồi.

Quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Hạo Minh, hẳn tựa hồ đã thành thói quen ngồi xe ngựa. Đến khi Đường Đường chân tay như sắp không còn chịu nổi mà hẳn vẫn một bộ vân đạm phong khinh.

“Cái kia, khụ khụ, ta nói này, nguoi không cảm thấy ngồi trên xe rất khó chịu sao?” Đường Đường thật sự là tò mò, hẳn vì sao có thể chịu được con đường xóc nảy như thế này cơ chứ ?

“Lòng yên tĩnh, đường ắt bình lặng.” Mộ Dung Hạo Minh nhợt nhạt cười, sau đó thuận miệng nói.(Rin: anh giống sư thầy quá =))

Vừa nhìn thấy hắn cười, Đường Đường trong lòng liền cảm thấy thật ấm áp.

Nàng chậm rãi đem cái đầu nhỏ tiến đến trước mặt hắn, mắt liếc mở to, phải một lúc sau nàng mới thốt lên lời: “Nguoi có thể thường xuyên cười với ta chứ?”

Lời của nàng làm cho Mộ Dung Hạo Minh phải ngẩng đầu lên nhìn. Trong ánh mắt hắn hiện lên một tia tìm tòi nghiên cứu, đột nhiên, khóe miệng hắn dẫn ra : “Ý chỉ của thái hậu, nhi thần sao dám không tuân theo?”

Hắn vừa nói vậy, trong lòng Đường Đường sinh mất hứng.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, đầu quay về một bên, nói: “Hừ, ta không có ra lệnh cho nguoi !”

Mộ Dung Hạo Minh không thèm để ý đến lời nàng nói, mắt hắn hơi nhắm lại, bắt đầu dưỡng thần.

Đường Đường cảm thấy Mộ Dung Hạo Minh ở trước mặt mình không có lấy một chút sợ hãi, hẳn tại sao có thể bình tĩnh như vậy?

Nếu như là nàng rơi vào hoàn cảnh như thế này, nàng đã sớm trăm phương nghìn kế tìm cách đào tẩu .

Nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh không hề để ý mình, Đường Đường lại cảm thấy hành trình càng nhàm chán hơn, không chịu nổi không khí khó chịu trên xe, Đường Đường bắt đầu hát vài bài hay nghe khi còn ở hiện đại.

“Ánh mặt trời từ trên cao, đóa hoa nở rộ nhìn ta cười, chim nhỏ nói : «sáng sáng người đi học sao vác trên lưng bao thuốc ? ». Ta đáp : « ta mang đến trường học, thầy giáo không biết...”

Đường Đường tự mình một người hát rất sáng khoái, ngũ âm vừa không đầy đủ cộng thêm ca từ quái lại không ai nghe hiểu, Mạc Ngôn cùng trường thị vệ hai người ở bên ngoài đều thống khổ lấy tay bưng kín lỗ tai.

Mà Mộ Dung Hạo Minh, hần vẫn trời có sập xuống thì cũng không có can hệ gì tới hần.

Nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh không có chút nào bị ảnh hưởng bởi tiếng “lộn lên bàn mỗ” của mình, Đường Đường lại ngồi không yên, nằng thở phì phì, tức tối đem Mạc Ngôn gọi vào trong xe, sau đó tự mình ngồi ra bên ngoài, nhìn không ngừng về sau cây cối cỏ dại, chuyến đi này đối với nàng hiện tại là vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 72

Ngay khi Đường Đường còn đang tự hỏi bản thân về tên của mấy loại hoa cỏ trước mặt thì con ngựa đột nhiên hí vang đầy hoảng sợ, nó vung hai chân trước lên, thiếu chút nữa là làm cả xe ngựa đổ ập xuống đường.

Đường Đường biết là có chuyện không hay, nàng nhảy ngay xuống xe ngựa, lăn một vòng trên mặt đất rồi ổn định lại tư thế đứng.

“Ha ha ha ha, hôm nay vận khí thật không tệ, nửa tháng nay không đi ra, ấy thế mà vừa ra đã gặp một vụ ‘buôn bán’.” Một giọng nói thô tục vang lên khiến mí mắt Đường Đường giật giật.

Chậm rãi ngẩng đầu, nàng giương mắt lạnh đánh giá hai tên nam nhân trước mặt.

Hai tên đó nhìn cũng không tồi, cũng là những đại hán khôi ngô, chỉ tiếc một tên da hơi ngăm, lại còn học đòi ”mốt” để ria nên nàng nhìn rất không vừa mắt, đi bên cạnh hần cũng là một tên đại hán, xem bộ dáng cả hai thì chắc tuổi xấp xỉ nhau.

Tên có râu mép khuôn mặt thật dữ tợn, khi hần nhếch mép cười, trên khuôn mặt hần lên vết sẹo chẳng chịt càng khiếp đảm với các thiếu nữ tâm hồn thiện lương(Rin : a di đà phật).

“Thái... Là sơn tặc...” Thị vệ trưởng quay đầu lại nhìn Đường Đường, vừa định gọi thái hậu, thế nhưng lập tức kịp ngăn bản thân lại, bọn hần bây giờ không thể để lộ danh tính.

Đường Đường lườm tên thị vệ một cái: “Lời vô ích, ta đương nhiên biết chúng là ai.”

“A Ui, tiểu nương tử này thật xinh đẹp, có thể mang về cho đại đương gia của chúng ta làm phu nhân.” Lúc này tên có râu mới để ý đến sự hiện diện của nàng, hần hai mắt mê đắm nhìn Đường Đường, có cảm tưởng nước dãi sắp chảy ra từ mép ngay được.(Rin : kinh ‘trét’ =]])

Đường Đường tuy rằng không rõ lắm cái chức nghiệp ‘phu nhân’ của tên đại đại gì gì đó, bất quá giọng của tên này thực làm nàng buồn nôn. Khuôn mặt nàng đan lại, sau đó mở miệng nói: “Ta đang vội, các người lui ra, đừng có giống như tảng đá đứng chắn đường bọn ta.”

“Tiểu nương tử, người đang nói đùa sao? Nhường đường? Chẳng khác nào người đang coi thường đại gia ta ? Nhìn người một bộ nhu nhược là thế, ấy vậy mà tính tình thì chẳng hiền chút nào nha.” Đại hán mặt sẹo vừa cười ha hả vừa nói(Rin : từ khi nào có biệt danh này đây =]]): “Được được, nhìn người thuận mắt như thế, gia gia ta không so đo với người, mau qua đây, ta đưa người về làm phu nhân đương gia.”

Hần vừa dứt lời, cái tên đi bên cạnh cũng ngửa cổ cười rất sáng khoái.

Trong khi bọn chúng còn đang cười nghiêng ngả, Đường Đường đã lấy ra phi tiêu tung về phía tên có râu không một chút chần chừ. Một kích chí mạng, đại hán mặt sẹo còn đang chưa hiểu cái gì, cúi đầu liền nhìn thấy trên ngực trái của mình cắm hai cái phi tiêu sáng loáng, sắc lạnh. Phi tiêu cắm rất sâu, không nhìn thấy kim, xung quanh chỉ còn một mảng huyết thẩm đậm đang loang ra.

“Người...” Đại hán mặt sẹo không thể tin nổi hét lên, hần làm sao mà tin nổi một tiểu thư yếu đuối như nàng mà lại ra tay nhanh như vậy, vừa dứt lời thì mạng sống đã chẳng còn.

Nhìn thấy địch nhân bị chính mình đánh gục, Đường Đường bất giác nở nụ cười âm lãnh, tàn khốc.

Nàng hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn đại hán còn lại, khẽ nhếch môi tựa tiểu phi tiểu nhìn y, đôi mắt lộ ra sự tàn khốc cùng sát khí ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 73

“Nữ nhân này cư nhiên giết tam đương gia, các huynh đệ, mau ra vì tam đương gia báo thù !!” Tận mắt nhìn lão đại của mình ngã gục, tên hán tử còn lại cuối cùng cũng có phản ứng, nụ cười cứng nhắc còn sót lại trên môi, hân diện cuồng lao về phía Đường Đường, ánh mắt tràn ngập hận ý cùng ý chí phải giết chết nàng.

Trưởng thị vệ lập tức nhảy xuống xe ngựa che cho nàng, hân vung kiếm giao đấu với đám đại hán đang xông đến như những con sói hoang dã.

Son tặc đều cười ngựa, chúng lao rất nhanh về phía các nàng, chỉ cần ngựa tung vó một cái, nếu không cẩn thận sẽ bị nghiền nát như chơi.

Đường Đường rung mình, một con ngựa đang lao về phía nàng điên cuồng, nàng tiếp tục rút kim châm ra.

Vó ngựa tung một cái về phía nàng, nàng nhanh nhẹn đứng sang một bên, thoát khỏi một kiếp nạn, nắm kim châm xé gió tung về đám son tặc.

Bởi vì tốc độ của kim châm quá nhanh, chưa kể đến lực đạo mạnh mẽ của Đường Đường, con ngựa lập tức bị kim châm làm cho rối sâu đến nỗi nhìn thấy tới xương.

Con ngựa bị trọng thương ngã quật xuống đất, người ngồi trên lưng ngựa theo quán tính ngã theo sau, đầu hân đập mạnh vào tảng đá ven đường, huyết từ đại não phun ra xối xả, thấm đẫm cả vạt cỏ ven đường (Rin : A di đà Phật T_T, sao chương này toàn máu ah...)

Thu thập xong một người, nàng cũng chẳng có dịp lấy sức, hai bên có hai con ngựa khác lao đến với tốc độ kinh hồn.

Đường Đường trong lòng thầm kêu không tốt, nàng cắn răng, cuộn thân tránh ánh đao lướt thân mình thì lại phát hiện một cây đại đao đã hướng cổ của nàng đánh lại.

Lần này thì nàng không thể tránh được nữa, Đường Đường cho rằng lần này cái cổ phải dọn nhà một phen, lòng nàng lập tức trùng xuống, sẵn sàng đón nhận cái chết đang đến gần. Bất chợt, kiếm của trưởng thị vệ móc qua, nàng âm thầm thở phào, thầm nghĩ phải cảm ơn trưởng thị vệ vì hân đã níu lại ‘trái tim’ nàng, máu tươi của son tặc bắn lên mặt nàng dính lại như hồ (hồ dán ấy), lại có chút ẩm áp.

Thoát khỏi lưỡi hái tử thần, tâm nàng từ từ trở về lúc đầu. Nàng liếc mắt về phía sau, lúc này mới nhận ra xe ngựa đã bị lật nghiêng từ lúc nào.

Mạc Ngôn tuy rằng đã giải mê dược cho Mộ Dung Hạo Minh nhưng lại cho hân trúng ‘Nhuyễn cốt tán’, làm cho toàn thân hân không có một chút khí lực, một cái nhấc tay cũng là cả một vấn đề.

Mà lúc này, Mộ Dung Hạo Minh bởi vì xe ngựa lật nghiêng, bị Mạc Ngôn từ trong xe ra đang ngồi bệt dưới đất, biểu tình của hân có chút lạnh lùng nhìn Đường Đường, ánh mắt tàn ra làm cho người ta không thể nhìn thấu.

Đường Đường biết, hân đã nhìn thấy bộ dạng sát nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 74

Đem xác đám son tặc xử lý sạch sẽ, thị vệ trưởng nhìn Đường Đường với ánh mắt kinh ngạc.

Kỳ thực, không chỉ là thị vệ trưởng, ngay cả Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Hạo Minh đều nhìn nàng với cặp mắt khác lạ.

Trước đây Từ Ngọc tuy có nói qua với Mạc Ngôn rằng nàng bây giờ đã khác trước, thế nhưng, dù sao đi chăng nữa, nàng vẫn không thể nghĩ được rằng thái hậu quả thực biến đổi lớn như vậy. Nếu nói nàng là một người khác cũng không sai biệt là bao.

Nàng từ khi nào xuất thủ nhanh gọn đến như vậy ? Trước kia không hề nghe qua nàng từng đụng đến sách võ thuật, mà những chiêu thức này cũng không giống trong sách võ, tất cả chỉ đơn giản là dùng lực, không có chút động tác hoa mỹ nào.

“Các ngươi làm sao thế? Không phải là bị dọa cho sợ hãi rồi đấy chứ? Ai gia không phải đã nói qua sao, nếu có chuyện gì xảy ra, ai gia sẽ thu thập sạch sẽ.” Đường Đường thấy ba con người đang ngắc ngứ nhìn mình, nàng khẽ lắc lắc đầu, sau đó từ từ bước đến gần Mộ Dung Hạo Minh.

Nhìn cái xe ngựa lẩn lóc ở một bên, đầu nàng đột nhiên đau nhói.

Lúc trước còn ghét xe ngựa, nhưng bây giờ thì có muốn cũng không có mà dùng rồi.

Chân của nàng nhỏ như thế này, không biết đến bao giờ mới đi đến đất Vũ quốc đây.

“Này, người thế nào rồi? Vẫn ổn đấy chứ?” Nàng đứng trước mặt Mộ Dung Hạo Minh khẽ gọi hắn, chẳng phân biệt vai vế.

Lúc này thì Mộ Dung Hạo Minh mới bừng tỉnh, hắn ngồi dưới đất, toàn thân không có một chút khí lực, thân thể miễn cưỡng tựa vào cái xe ngựa bị lật nghiêng. Hắn thật chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Đường, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tìm hiểu.

“Ta hỏi người hiện tại thế nào?” Đường Đường nhìn thấy hắn không trả lời câu hỏi của mình mà chỉ giương mắt nhìn, lại mở miệng lần nữa.

“Bản vương không có việc gì.” Thanh âm của hắn rất thấp, ngữ khí cũng đã không còn ung dung như trước, trái lại làm cho người ta cảm thấy hắn thật lạnh lẽo, vô cảm.

Đường Đường nghe được hắn tự xưng bản vương, trên mặt đầu tiên là sững sờ, nói tiếp: “Không có việc gì là tốt rồi, hiện tại xe ngựa cũng không có, chúng ta chỉ có thể tự lực thôi.”

Sau đó, nàng lại quay sang nhìn về phía Mạc Ngôn nói: “Giải được cho hắn đi, hắn không đi được, chúng ta rất khó đến nơi sớm.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Mạc Ngôn nhìn Đường Đường gật gật đầu, sau đó khom lưng, từ trong lòng lấy ra một bình nhỏ. Bên trong bình là những hạt được hoàn nhỏ nhỏ màu đen. Mạc Ngôn dốc ra một viên rồi nhét vào miệng Mộ Dung Hạo Minh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 75

Đem xác đám sơn tặc xử lý sạch sẽ, thị vệ trưởng nhìn Đường Đường với ánh mắt kinh ngạc.

Kỳ thực, không chỉ là thị vệ trưởng, ngay cả Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Hạo Minh đều nhìn nàng với cặp mắt khác lạ.

Trước đây Từ Ngọc tuy có nói qua với Mạc Ngôn rằng nàng bây giờ đã khác trước, thế nhưng, dù sao đi chăng nữa, nàng vẫn không thể nghĩ được rằng thái hậu quả thực biến đổi lớn như vậy. Nếu nói nàng là một người khác cũng không sai biệt là bao.

Nàng từ khi nào xuất thủ nhanh gọn đến như vậy? Trước kia không hề nghe qua nàng từng đụng đến sách võ thuật, mà những chiêu thức này cũng không giống trong sách võ, tất cả chỉ đơn giản là dùng lực, không có chút động tác hoa mỹ nào.

“Các người làm sao thế? Không phải là bị dọa cho sợ hãi rồi đấy chứ? Ai gia không phải đã nói qua sao, nếu có chuyện gì xảy ra, ai gia sẽ thu thập sạch sẽ.” Đường Đường thấy ba con người đang ngầy ngốc nhìn mình, nàng khẽ lắc đầu, sau đó từ từ bước đến gần Mộ Dung Hạo Minh.

Nhìn cái xe ngựa lẩn lóc ở một bên, đầu nàng đột nhiên đau nhói.

Lúc trước còn ghét xe ngựa, nhưng bây giờ thì có muốn cũng không có mà dùng rồi.

Chân của nàng nhỏ như thế này, không biết đến bao giờ mới đi đến đất Vũ quốc đây.

“Này, người thế nào rồi? Vẫn ổn đấy chứ?” Nàng đứng trước mặt Mộ Dung Hạo Minh khẽ gọi hắn, chẳng phân biệt vai vế.

Lúc này thì Mộ Dung Hạo Minh mới bừng tỉnh, hắn ngồi dưới đất, toàn thân không có một chút khí lực, thân thể miễn cưỡng tựa vào cái xe ngựa bị lật nghiêng. Hắn thật chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Đường, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tìm hiểu.

“Ta hỏi người hiện tại thế nào?” Đường Đường nhìn thấy hắn không trả lời câu hỏi của mình mà chỉ giương mắt nhìn, lại mở miệng lần nữa.

“Bản vương không có việc gì.” Thanh âm của hắn rất thấp, ngữ khí cũng đã không còn ung dung như trước, trái lại làm cho người ta cảm thấy hắn thật lạnh lẽo, vô cảm.

Đường Đường nghe được hắn tự xưng bản vương, trên mặt đầu tiên là sững sờ, nói tiếp: “Không có việc gì là tốt rồi, hiện tại xe ngựa cũng không có, chúng ta chỉ có thể tự lực thôi.”

Sau đó, nàng lại quay sang nhìn về phía Mạc Ngôn nói: “Giải được cho hắn đi, hắn không đi được, chúng ta rất khó đến nơi sớm.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Mạc Ngôn nhìn Đường Đường gật gật đầu, sau đó khom lưng, từ trong lòng lấy ra một bình nhỏ. Bên trong bình là những hạt được hoàn nhỏ màu đen. Mạc Ngôn dốc ra một viên rồi nhét vào miệng Mộ Dung Hạo Minh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 76

Ăn xong giải được được một lúc, Mộ Dung Hạo Minh sắc mặt đã dễ nhìn hơn một chút. Hắn chậm rãi đứng dậy, trong lúc nhất thời, Đường Đường cảm thấy hắn thực sự cao hơn nàng nhiều. (Louis : tại sao bây giờ mới nhận ra nhỉ ? =]] Đường Đường : *trùng mắt* nếu không phải từ lúc gặp hắn ta luôn đứng trên cao, hắn thì toàn cúi đầu kính cẩn thì ta đã sớm nhìn ra rồi ! hứ Louis : *toát mồ hôi* vâng vâng...mời « thái hậu » tiếp tục đi ah ! Tiểu nhân đi *chạy*)

“Người rót cuộc là ai?” Ánh mắt nghiêm túc của hắn nhìn chăm chăm vào nàng như thể muốn lột hết ba hồn bảy vía của nàng ra mà nghiền ngẫm, nhìn cho bằng thấu mới thôi.

Đường Đường biểu tình hơi sững sờ, nàng nhanh chóng ném ánh mắt về phía Mạc Ngôn, ý tứ bảo nàng ta ra mặt rõ ràng.

“Vương gia nói gì vậy? Thái hậu tự nhiên là thái hậu, còn có thể là ai?” Mạc Ngôn lập tức hiểu ý, tiến lên một bước lại gần Đường Đường.

“Thật không?” Hừ nhẹ một tiếng, Mộ Dung Hạo Minh trong nháy mắt lại trở về bộ dáng ôn nhu thanh nhã như trước. Trầm tĩnh đến đáng sợ.

“Sắc trời đã không còn sớm Vương gia, chúng ta đi bây giờ chứ?” Mạc Ngôn hơi cúi người hành lễ, sau đó đưa tay ra dấu “Thỉnh”. (Rin: mọi người xem phim cổ trang TQ chắc cũng biết cái này ha. Câu này cũng có hàm ý bắt buộc Mộ Dung Hạo Minh phải nghe theo).

Mộ Dung Hạo Minh không nói thêm gì nữa, hắn lần thứ hai liếc qua Đường Đường rồi phất ống tay áo, dời bước theo sau thị vệ trưởng.

Đường Đường trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cùng Mạc Ngôn nhìn nhau, hai người vội vã chạy theo sau Mộ Dung Hạo Minh.

Đi một đoạn đường nữa Đường Đường mới biết, thì ra ở cổ đại lạc hậu này, được đi xe ngựa là hạnh phúc tới cỡ nào a. Nàng mỗi lần đi được một đoạn là lại không nhịn được muốn hỏi thị vệ trưởng xem trấn tiếp theo còn xa lắm không.

Khác với nàng một chút, Mộ Dung Hạo Minh tuy trên trán mồ hôi không ít, có thể nhận ra hắn cũng mệt chết đi, phỏng chừng hắn chưa lần nào phải cuộc bộ lâu như lần này. Nhưng mà, vẻ mặt của hắn lại rất bình thường, không có nửa điểm bất an hay phiền muộn gì cả.

Đi được nửa ngày trời, mặt trời cũng sắp khuất sau thái dương, cái chân nhỏ của nàng đã bắt đầu run lên, bụng nàng theo đấy cũng “thăm thì” gọi mời. Nàng nôn nóng, thành thử cứ hết đứng lại ngồi.

Đột nhiên, nàng dừng bước lại, lạnh lùng nói: “Có chuyện.”

Mạc Ngôn cùng thị vệ trưởng vội quỳ xuống dưới chân nàng đợi lệnh.

“Mau hướng hai bên trốn đi.” Không đợi bọn họ có thêm phản ứng khác, Đường Đường vội kéo Mộ Dung Hạo Minh vào đám cây rậm rạp ven đường ẩn nấp.

Mạc Ngôn cùng thị vệ trưởng thấy thế cũng vội vàng vọt đến một bên tìm cách ẩn thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 77

Mộ Dung Hạo Minh bị bàn tay nhỏ bé của nàng dùng sức siết, đầu của nàng lại rất không an phận, liên tục va vào cằm của hắn, hắn khẽ nhíu mày.

Hắn giật giật đầu, muốn cách xa nàng ra một chút, kết quả lại bị nàng gắt gao đè lại, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Không muốn chết thì đừng cử động.” (Rin: *liếc: Đè? Mờ ám! Mờ ám! Louis: *gật đầu* đúng! Rất troll~~ Đường Đường: Hừ *rút kiếm*)

Lời nàng làm cho Mộ Dung Hạo Minh phải rùng mình: “Người nói cái gì?”

“Người đừng động, chờ xem đi, có một đại đội nhân mã đã tới.” Nàng cũng không biết phải nói với hắn như thế nào nữa. Nàng vốn là người luyện võ, thính lực cũng như các giác quan khác rất nhạy. Khi nàng ngồi nghỉ chân ban này đã nghe được tiếng vó ngựa, hơn nữa không phải tiếng vó ngựa thông thường, nó mang một loại sát khí ép nàng phải giương cảnh giác cao độ.

Nếu phán đoán của nàng không sai, khẳng định là đám sơn tặc không hiểu chuyện đến báo thù.

Quả nhiên, các nàng trốn được không lâu thì một đội nhân mã rất khang trang đi qua, móng ngựa vung lên liên hồi làm cho Đường Đường lập tức bùm chặt miệng và mũi để tránh ho khan mà kinh động đến địch nhân.

Mạc Ngón cùng thị vệ trưởng khi nhìn thấy đội nhân mã này thì không khỏi kinh sợ. Trong tay chúng đều là đại đao sáng loáng, đặc biệt là cái nam tử dẫn đầu kia, hấn mắt hổ tròn tròn, mang bộ dáng không chỉ muốn giết người mà còn là hận ý muốn bầm thây vạn đoạn đối phương.

Hai người nhìn nhau, lại đồng thời quay đầu về phía bụi cỏ mà Đường Đường cùng Mộ Dung Hạo Minh đang trốn.

“Nhìn thấy không? Những người này nhất định là đồng bọn của đám sơn tặc, nếu chúng ta chậm một chút, phỏng chừng lúc này đã là vong hồn dưới đao của chúng.” Đường Đường chờ đến lúc đám người kia đã đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, nàng khẽ nhích thân thể để dễ bề nói chuyện, không để ý rằng bản thân mình đang ở dưới thân hắn. (Rin: PHỤTTTT! Khụ khụ....ta...ta...ta thất lễ quá... *cúi mặt cười tà* Louis: Ồc....ta...ta...thình các vị quay mặt! Trẻ nhỏ không nên xem cảnh này *nhếch mép* Đường Đường: Ê ê! Các người quay mặt đi đâu? Có gì thì nhìn thẳng mặt ta mà nói! Lén lút lút lút cười trộm gì ta! Hừ.. Rin: *nghe mặt* Chúng ta không có gì cả! Các người cứ tiếp tục “làm” nốt đi! Louis: *lăn đùng ra cười*)

Kết quả, đợi một lúc lâu sau.. Mộ Dung Hạo Minh cũng không có đáp lại.

Nàng lập tức cúi đầu chống lại ánh mắt của hắn, chợt phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn của hắn hiện lên một tầng đỏ ửng. Ánh mắt nàng kì quái nhìn hắn, chỉ ít, là đối với nàng thôi.

“Mặt của người thế nào lại đỏ vậy?” Đường Đường vươn tay ra nhéo nhéo mặt của hắn, tò mò hỏi.

Đường Đường cứ như thế vô tư sờ má hắn, mặt hắn lập tức càng đỏ hơn, hắn ho nhẹ một tiếng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh thái hậu tự trọng.”

“Yết hầu của người như thế nào lại...?” Nàng hoàn toàn không để ý đến hắn nói là cái gì, cánh tay nhỏ bé tiếp tục không an phận vươn lên sờ cổ hắn. (Rin: *thở dài* ta nói này nữ chính..người không phải cố tình ăn đậu hũ soái ca đấy chứ...Louis: *đập bàn* Bất công! Ta cũng muốn sờ!)

Cái này thật giống của Papa nàng, ngày bé nàng cũng có hỏi qua giờ lại đem câu hỏi này đặt lên hắn. Nhưng là...hắn lại hiểu lầm ý của nàng.

Bị Đường Đường cứ như thế vô tư sờ, Mộ Dung Hạo Minh chợt nghiêng người, đem Đường Đường đặt hẳn dưới thân, khoe miệng hắn giãn ra vẻ cười nhạt: “Thái hậu nam sủng hàng vạn hàng nghìn, loại vấn đề này thật khó tin là từ miệng người nói ra a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 78

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu.” Đường Đường vẫn mặc kệ lời hắn nói, bàn tay nhỏ bé của nàng không dừng lại mà tiếp tục vuốt ve yết hầu hắn, ánh mắt nàng chính là tràn đầy tò mò, thấp phẫn đáng yêu.

Đột nhiên, nàng bị thu hút bởi chiếc vòng hấn đeo trên cổ. Đó là một bức tượng rất tinh xảo, đặc biệt lung linh ở trên ngực của hắn.

“Đây là cái gì?” Nàng nắm cái vòng lên lắc lắc, một hương thơm nhàn nhạt thoát ra, đặc biệt rất dịu nhẹ làm cho tâm tình nàng khoan khoái lên không ít.

“Tự nhiên là đồ tốt”. Hắn nhợt nhạt cười, sau đó từ trên người nàng vùng dậy, hắn xoay người, quay đầu nhìn sang đám cây bên cạnh mà hô: “Còn không mau qua đây đỡ thái hậu đứng lên?”

Mạc Ngón vừa nghe lập tức kịp phản ứng, ánh mắt nàng ta xẹt qua Mộ Dung Hạo Minh lại nhìn nàng một cái, sau đó chạy tới đỡ nàng dậy.

Kỳ thực lòng nàng đang này sinh nghi vấn, tại sao khi các nàng giao chiến cùng đám sơn tặc, ám vệ lại không xuất hiện ?

Dự cảm chẳng lành trong lòng nàng lại nổi lên dữ dội, ngày càng bất an.

Bốn người các nàng từ đám cỏ đại bước ra. Các nàng do dự không muốn đi tiếp con đường này, nếu đụng phải đám người sơn tặc kia đi vòng ngược trở lại, chắc chắn là chuyện chẳng hay ho gì. Dẫn đo một hồi, Đường Đường quyết định chờ cho cái đám sơn tặc kia đi vòng trở lại rồi mới tiếp tục lên đường.

Bọn họ bốn người đành ngồi lại ven đường.

Mộ Dung Hạo Minh một thân áo choàng trắng đã nhiễm không ít bụi, vẻ mặt của hắn vẫn là bình tĩnh tự nhiên, không có nửa điểm sợ hãi bất an hay với hoàn cảnh lúc này mà oán hận.

Sau nửa canh giờ chờ đợi, đoàn người ngựa rốt cuộc đã vòng trở lại. Tiếng vó ngựa rầm rầm từ xa làm cho tâm của các nàng trùng xuống. Tâm thế căng thẳng tràn ngập, tất cả đều như ngừng lại hô hấp.

Cũng may không có bị phát hiện, nguy cơ đã bị giải trừ, sự căng thẳng ban rồi hạ xuống không ít. Đường Đường phản ứng nhanh nhất, nàng nhanh nhẹn nhảy ra khỏi đám cỏ dại, phúi phúi bụi lấm trên áo rồi hăm hở tiếp tục lộ trình.

Bốn người lại tiếp tục đi được một đoạn, chân của nàng bắt đầu không còn nghe theo sự sai bảo. Mắt nàng tối sầm, mắt thấy bầu trời sắp sửa về màu đen mà các nàng còn phải mất mấy giờ nữa mới đến nơi. Sơn đạo vốn là khó đi, hơn nữa các nàng lại đi đêm, vậy thì càng không cần phải bàn cãi. Đường Đường lần thứ hai tuyên bố : Đổng quân đã ngoại !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 79

Bốn người tìm được một sơn động. Sơn động vừa không có ao lại không được sâu lắm, cửa hang hình bán cung, miễn cưỡng có thể dung được cả bốn người các nàng.

Thị vệ trưởng tiên phong đi kiểm đồ ăn, còn lại nàng và Mạc Ngôn ở lại để mắt đến Mộ Dung Hạo Minh. Các nàng hai mắt mở to nhìn nhau, lâu như vậy nhưng chẳng ai nói với nhau câu nào.

Cuối cùng, vẫn là Đường Đường chịu không nổi không khí trầm mặc, nàng tiến đến gần Mộ Dung Hạo Minh ngồi xuống bên cạnh rồi nhìn hắn nói : “Người sẽ kể chuyện xưa cho ta chứ ? Người mau giảng chuyện xưa cho ta đi ! “

Mộ Dung Hạo Minh nghe vậy, hơi quay đầu nhìn về phía Đường Đường: “Thái hậu thật lịch sự tao nhã, chỉ tiếc rằng, bản vương chưa bao giờ kể chuyện xưa “.

“Người không phải một vương gia sao ? Ta còn tưởng các nhân vật lớn đều biết rất nhiều chuyện xưa, nguyên lai là người sẽ không kể chuyện xưa ah ” Đường Đường nghe Mộ Dung Hạo Minh nói xong, vẻ mặt không còn thú vị, nàng lại đem mặt chuyển hướng sang Mạc Ngôn : “Mạc Ngôn, người kể cho ta đi “.

“Thái hậu thứ tội, nô tỳ sẽ không kể chuyện xưa.” Mạc Ngôn sắc mặt có chút khó xử nhìn về phía Đường Đường.

“Ai, thực sự là buồn chán a.” Đường Đường thở dài cảm thán, nàng bắt lực ngồi thụp về vị trí ban đầu.

Đột nhiên, Đường Đường trầm giọng: “Có người đến.”

Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Hạo Minh nhìn nhau, bọn họ đã lĩnh giáo được trực giác của nàng là đáng tin, biết nàng có thể nhận thấy được nguy hiểm đã tới, lập tức cả hai người bọn họ đều đứng dậy.

“Không có chỗ trốn, bọn chúng lần này đã bao vây chúng ta.” Đường Đường vừa dứt lời, mười mấy người cưỡi ngựa đã xuất hiện trước mặt.

Ba người các nàng tâm lập tức trùng xuống. Bọn chúng không phải là cái đám sơn tặc kia sao?

Không nghĩ tới bọn chúng lại tìm ra được các nàng. Các nàng ba lần bảy lượt tìm cách trốn, rốt cuộc vẫn là trốn không thoát. Nếu không phải Đường Đường phát hiện ra có động tĩnh, cả bọn sớm đã bị đám sơn tặc kia đánh lên không biết trời trăng là gì rồi.

“Đại đương gia, khẳng định chính là bọn chúng ! Chúng ta đã tìm trong vòng hơn năm trăm dặm, thật không ngờ chúng lại trốn ở nơi này. Đương gia, chính chúng giết chết tam đương gia và các huynh đệ đó ! .” Một người mặc áo vải thô khoác ngoài bước ra chỉ vào các nàng, đồng dạng kết tội với nam tử đang cưỡi ngựa.

“Mang tất cả bọn chúng đi.” Nam tử dẫn đầu có khuôn mặt dữ tợn nhìn lướt qua nàng cùng Mộ Dung Hạo Minh trầm giọng phân phó, sau đó thúc ngựa đi trước.

Đường Đường cổ tay khẽ động, vừa mới muốn ra tay phản kháng, bất chợt bị bàn tay của Mộ Dung Hạo Minh khẽ siết. Hơi ấm từ lòng bàn tay hắn truyền đến làm lòng nàng ấm áp, trấn tĩnh lại. Hắn âm thầm hướng nàng lắc đầu, dùng ánh mắt ý bảo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ở tình huống hiện tại, nếu nàng ra tay chính là không biết tự lượng sức mình. Đường Đường tương đối xung động, không suy nghĩ được nhiều đến như vậy, hơn nữa lại bị Mộ Dung Hạo Minh ngăn cản, nàng quyết định im lặng chịu trôi.

Ba người bị áp giải đi một đoạn đường không nhỏ, phải mất một thời gian mới đến được sơn trại.

Đường Đường mở to mắt âm thầm đánh giá sơn trại của địch nhân, nàng tự nhắc nhở phải quan sát thật kĩ càng để tìm cơ hội tháo chạy.

Sắc trời lúc này đã tối đen như mực, xung quanh nàng khói thuốc bốc mù mịt. Đường Đường như để chúc mừng chiến thắng của đại đương gia trở về, rất nhiều nam tử đốt thuốc đứng ở hai bên hoan hô.

Ba người bước vào sân chính của sơn trại thì phát hiện trên mặt đất bày vài cỗ thi thể.

Bọn họ tự nhiên nhận thức những thi thể này, đây chính là những sơn tặc mà ban chiều đã giết.

“Giết bọn họ, giết bọn họ!” Nhìn thấy Đường Đường cùng Mộ Dung Hạo Minh bị bắt trở về, bọn sơn tặc hô to phản nộ.

Bọn họ chính là muốn giết chết các nàng để báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 80: Chương 80

Hai tay của Đường Đường bị trói chặt ở sau lưng, ánh mắt nàng vẫn quan sát đám người trước mặt, trong lòng thầm tính toán làm cách nào để thoát thân.

Nàng chưa từng thấy Mạc Ngôn xuất thủ đánh nhau, nên không biết công lực của nàng ta ra sao?

Về phần Mộ Dung Hạo Minh, tuy tiếp xúc với hắn chưa lâu, nhưng Đường Đường có thể khẳng định hắn không biết một chút võ công nào.

Nếu nàng muốn chạy trốn, dựa theo tình thế hiện nay, trừ phi nàng buông tha Mộ Dung Hạo Minh, bằng không, rất khó toàn thân trở ra.

Giá mà nàng có khẩu súng tự động trong tay, đừng nói một trăm tên sơn tặc, mà ba trăm hay bốn trăm cũng không thành vấn đề, nàng tự tin sẽ quét sạch sẽ.

Dù thế nào đi nữa, một người hiện đại muốn sống trong thế giới cổ đại vẫn cần phải có vũ khí.

“Các huynh đệ, đây chính là những kẻ đã giết tam đương gia của chúng ta. Hôm nay, bọn họ rơi vào tay chúng ta coi như ông trời có mắt. Các huynh đệ nói xem phải xử lý chúng như thế nào?”. Nam nhân đi đầu phát tay áo ý bảo đại đương gia hãy bình tĩnh lại, sau đó y cất tiếng nói vang vọng cả núi non.

“Giết, giết, giết...” Những tiếng giết đồng thanh đáp lại.

Nghe lời bọn họ nói, trong lòng Đường Đường lạnh rét, sắc mặt Mạc Ngôn cũng trở nên xám xịt. Chỉ có Mộ Dung Hạo Minh vẫn bình thản như không, tựa hồ những việc xảy ra không can gì tới hắn.

Đúng lúc này, một nam nhân vóc người nhỏ thó đi tới cách người dẫn đầu thì thầm vài câu. Dù nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng nhìn về phía Đường Đường cùng Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn tuy đã ba mươi tuổi, nhưng do luôn ở trong trốn thâm cung, được thái hậu sủng ái, tất cả chi phí ăn mặc đều là hàng thượng hạng, nên nhìn không ra tuổi tác thực.

Hơn nữa, nàng còn có ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp, có thể nói là mỹ nhân số một, số hai trong các cung nữ. Lũ sơn tặc quen sống trong núi rừng nhìn thấy nàng, chả khác nào thấy thiên tiên.

Mạc Ngôn không giống Đường Đường, chưa hiểu thế sự.

Nhìn ánh mắt độc ác đầy ý tứ của tên nam nhân nhỏ thó, gầy guộc đó. Sắc mặt nàng lập tức xám xịt, tâm trạng lo lắng như sóng biển điên cuồng gào rú.

Quả nhiên, đúng như nàng lo lắng, không lâu sau, tên nam nhân dẫn đầu ho nhẹ một tiếng, nhìn lũ sơn tặc nói: “Các huynh đệ để an ủi vong linh của tam đương gia và các huynh đệ trên trời, quân sư hiến kế, buổi trưa mai, đàn ông sẽ giết. Còn về phần hai nữ nhân này, đã rất lâu rồi chúng ta chưa chạm tới nữ nhân, không bằng hãy để chúng ta hưởng thụ, các huynh đệ thấy thế nào?”.

“Hay...” Đề nghị này vừa đưa ra, lũ sơn tặc nhất loạt nhìn về phía mỹ nhân chảy nước miếng.

Đường Đường nghe xong lời này, hơi thở trở nên nặng nề, nàng liều mạng giãy dụa, nhưng do không có dao, nên sợi dây thừng không chút sút mẻ.

Mộ Dung Hạo Minh nghe xong lời này, lông mày nhướng lên, quay nhìn về phía Đường Đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 81: Chương 81

Mấy tên đại hán ở phía sau đi tới, đầu tiên là để Mộ Dung Hạo Minh nằm sấp xuống mặt đất, sau đó, định lôi Đường Đường và Mạc Ngôn đi theo hai hướng khác nhau.

“Xin chờ một chút”. Mới đi được một bước, Mạc Ngôn đột nhiên dừng lại, tới bên cạnh tên nam nhân dẫn đầu, mở miệng bình tĩnh nói: “Các hạ chính là đại đương gia có phải không? Giết người thì phải đền mạng, hôm nay rơi vào tay các người ta không cầu xin sự tha thứ. Nhưng muối muối của ta từ nhỏ đã có bệnh lạ lan khắp thân, sở dĩ lần này xâm nhập địa bàn của các vị, là do muốn khẩn cấp đi ngày đêm tới Vũ quốc cầu y sư. Chư vị muốn nghiêm phạt, ta tuyệt đối không phản kháng, nhưng ta cũng muốn nhắc nhở các vị một điều, chớ có đại đột dụng tới người của muối từ nhà ta, bằng không các vị có mười cái mạng cũng không giữ được”.

“Hà? Những lời nguoi vừa nói thật kỳ quái. Chết đến nơi mà còn ngoa miệng. Bệnh lạ lan khắp người ư? Ta nhìn nàng ta tinh thần rất minh mẫn, không hề giống người có bệnh chút nào”. Đại đương gia nghe vậy, khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về phía Đường Đường rồi rơi xuống người Mạc Ngôn.

“Tiểu nữ chỉ hảo tâm nhắc nhở các vị, chớ quá tham hoan mà đánh mất mạng sống của mình. Đại đương gia có lẽ không biết, căn bệnh quái lạ này của muối từ là do không được thân cận với nam nhân, nhưng nếu cứ để muối ấy gần gũi với nam nhân thì người nam nhân đó sẽ chết. Nếu không tin, có thể tìm người thử xem”. Mạc Ngôn nói xong, không thèm liếc mắt nhìn đại đương gia mà đi thẳng về phía trước.

Lúc đi ngang qua Đường Đường, nàng cẩn thận dúi vào tay Đường Đường một gói bột phấn màu trắng. Hành động kín đáo đến thần không biết, quỷ không hay.

Lúc trước, trong lòng nàng còn chút do dự, vì gói bột trắng đó chính là chất độc thất hồn tán mà người trên đời chỉ cần nghe đến tên cũng sợ mất mật, thuốc độc vừa chạm vào da thịt sẽ khiến người đó tan thành cát bụi.

Nguyên bản nàng giữ gói thuốc độc đó để đề phòng lũ háo sắc trên đường đi. Nhưng độc được chỉ có một bao, nếu nàng dùng thì Đường Đường sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng không lo lắng cho bản thân, mà chỉ nghĩ cách làm sao để cứu Đường Đường.

“Thật không? Đã vậy thì ta phải thử mới được. Trương Ngũ, nữ nhân này cho nguoi thử đầu tiên”. Đại đương gia nhướng lông mày, lơ đãng nghiêng đầu nói với đại hán bên cạnh.

Đại hán này tự nhiên cũng không tin lời Mạc Ngôn vừa nói, nên vừa được lời của Đại đương gia, bản tính háo sắc nổi lên, hần hối há kéo Đường Đường vào một căn nhà.

Đường Đường muốn phản kháng, nhưng do nhận được ánh mắt của Mạc Ngôn, nên nàng yên tâm, làm theo những gì đã được an bài sẵn.

Không biết Mạc Ngôn tính thế nào, Đường Đường thấy lúc này có phản kháng cũng không có tác dụng, nên nàng bình tĩnh đi cùng nam nhân trước mặt.

Đại đương gia ánh mắt nhìn chăm chú vào gian nhà, chờ đợi động tĩnh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 82: Chương 82

Sau khi Đường Đường bị Trương Ngũ lôi vào nhà, vừa nhìn thấy hán nói lỏng dây thừng, trong lòng lập tức hiểu được dụng ý của Mạc Ngôn.

Vừa định ra tay đánh với hán một trận, nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, cho dù mình bắt hán treo lên, bên ngoài còn có nhiều người như vậy, một mình nàng có cố gắng tới đâu vẫn không thể giết hết từng đó người, không nói đến nàng giết không được, dù nàng có năng lực có thể đối phó, nhưng Mạc Ngôn làm sao bây giờ?

Mạc Ngôn còn đang trong tay bọn chúng.

Trương Ngũ lúc này tâm tư hoàn toàn đặt trên người Đường Đường, không chú ý nàng kia biểu tình lạnh lẽo, hần giống như cảm thấy mình đang nằm mơ, mỹ nữ đẹp nhường này sẽ nhanh chóng nằm dưới thân hần, nghĩ đến bộ ngực đầy đặn cùng thân hình mảnh khảnh thon thả, nước bọt nhiều xuống.

Hần một tay ôm Đường Đường vào ngực: “Mỹ nhân, mỹ nhân, nàng thật là đẹp....”

Cái miệng thối giương lên định hôn lên khuôn mặt Đường Đường.

Đường Đường vẻ mặt căm ghét, phần nộ, chuẩn bị đâm thẳng vào mũi hần, kết quả, còn chưa xuất thủ, chợt nghe hần kêu thảm thiết, sau đó sắc mặt lập tức trở nên đen như quạ, hai mắt trừng to, bộ dáng không sao tin được.

Tiếp đến, thân thể ngã thật mạnh trên mặt đất, thất khiếu bắt đầu chảy máu loãng khiến cho người ta ghê tởm, phát ra mùi tanh tưởi.

Tiếng kêu thảm thiết của Trương Ngũ làm cho bên ngoài hoang mang, Đại đương gia vọt vào trước hết, thời điểm khi hần nhìn thấy xác Trương Ngũ nằm trên mặt đất, sắc mặt nhất thời khó coi vô cùng.

“Đem ả đàn bà này nhốt lại, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần.”

Hần nhìn Đường Đường oán hận liếc mắt, lớn tiếng quát. Tiếp theo lại chạy ra khỏi phòng, một phen bóp lấy cổ Mạc Ngôn: “Người nói không sai, nàng quả nhiên không thể đựng vào, một khi đã như vậy, thì do một mình người nhận lấy đi.”

Nói xong, hần một tay bắt lấy Mạc Ngôn khiêng trên vai, đi vào phòng khác.

Đường Đường biết mối nguy của mình tạm thời giải trừ, trong lòng nàng còn đang tò mò Trương Ngũ này đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên chết như thế.

Kiểm chế cảm giác buồn nôn, nàng ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra thi thể hần, rốt cuộc, ở trên tay hần phát hiện một ít bột phần màu trắng.

Nàng tiếp theo lại kiểm tra trên người mình một chút, ở thắt lưng tìm thấy một ít bột phần màu trắng giống y thứ bột trắng lưu lại trên tay Trương Ngũ, tức khắc hiểu ra.

Nàng thuận tay cầm lấy một cái gối trên giường, sau đó dùng cái gối gắng sức đập lên người mình, đem những bột phần còn sót lại kia phủ đi, để tránh đến lúc đó chính mình sai lầm dính vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: Chương 83

Bên kia, Mạc Ngôn bị Đại đương gia khiêng vào một gian phòng thô sơ.

Trong phòng kia ngoài trừ lộ ra cái bàn, một cái giường, cái gì cũng không có.

Trên bàn đặt một ngọn đèn dầu lò mờ, Mạc Ngôn lúc này sắc mặt nhợt nhạt, ngọn đèn chiếu xuống, lộ ra chút vàng vọt.

Đại đương gia đem Mạc Ngôn hung hăng quăng lên giường, sau đó dụng lực đè nàng xuống, bàn tay to thô ráp bắt đầu xé nát y phục của nàng.

Mạc Ngôn gất gao cắn chặt môi, ngăn không cho mình bật ra tiếng, đôi mắt lộ rõ sự chán ghét tên nam nhân trước mặt.

Nàng biết bản thân mình không phải đối thủ của hần, nàng cũng không dám phản kháng, vì Đường Đường, nàng hiện tại chỉ có thể chịu đựng hết thảy.

“Người là người chết sao? Phản ứng một chút đi chứ.” Đối với bộ dáng Mạc Ngôn không rên một tiếng, Đại đương gia dường như rất căm tức, hần hung hăng tung bạt tai thẳng vào mặt Mạc Ngôn.

Trên gương mặt trắng nõn tức khắc xuất hiện dấu năm ngón tay đỏ tươi. Nhưng nàng vẫn như cũ không hề hé răng, trong lòng lửa giận bao vây cũng không dám trút ra.

Nhìn thấy Mạc Ngôn bộ dáng bất động, cho nên Đại đương gia phi thường thô bạo đem quần áo trên người nàng toàn bộ xé nát, sau đó hung hăng chế trụ nàng, dùng sức mãnh liệt, đem thân thể hần quỳ qua.

Đau đớn to lớn khiến cho đôi mày Mạc Ngôn nháy mắt nhắm lại nhưng mà trên mặt biểu tình thật sự khuất nhục cùng không cam lòng.

Nàng không để cho mình rơi lệ, mặc dù rất đau, thực tuyệt vọng.

Đại đương gia một chút cũng không thương hại nàng, tiếp tục ra sức phát tiết thú tính của mình, Mạc Ngôn không cho hắn phản ứng, khí lực hắn dùng phát tiết trên người nàng lớn hơn nữa, mãi đến khi nàng bất tỉnh.

Không sai, vốn cho rằng ngắt đi, sẽ không có thống khổ, nhưng mà, ai từng nghĩ, sau khi tỉnh lại, mình vẫn phải chịu ngược đãi hành hạ.

Thời điểm nàng thấy năm tên đàn ông cùng đứng trước mặt mình, lỗ chân lông trên khắp cơ thể gắt gao co rút lại, đồng tử ánh mắt không ngừng mở to.

Chính là, mặc dù nàng lúc này tuyệt vọng như vậy, giống như bản thân đang ở địa ngục, nhưng, trong lòng vẫn nghĩ, thật may là người chịu tra tấn đầy đọa lúc này không phải Đường Đường. [TCC *khóc nức nở* Thương Mạc Ngôn quá đi mất, tội cho tỷ ấy quá]

Năm người kia luân phiên làm nhục nàng, làm cho nàng bất tỉnh lần thứ hai, đám đàn ông tiếp theo lại tiến vào .....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 84: Chương 84

Mãi cho đến đêm khuya, chờ đến khi bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, Đường Đường mới lặng lẽ gỡ kim châm trên tóc mình xuống nắm chặt trong tay, hiện tại, đây là vũ khí duy nhất của nàng, nàng nhất định phải cứu Mạc Ngôn ra.

Cánh cửa bị người bên ngoài khóa trái, nàng chỉ có thể bò ra ngoài từ cửa sổ.

Cũng may phần đám sơn tặc nghĩ người đã bắt được không dễ gì bỏ trốn được, một phần cũng không dám đến quá gần Đường Đường, sợ sẽ bỏ mạng như Trương ngũ, cho nên không trông coi gần đây, nhưng mà ở lối ra gia tăng phòng thủ mạnh.

Đường Đường trong lòng cười nhạt, nhẹ nhàng mở cửa sổ, kéo vấy tới thắt lưng, sau đó xoay người nhảy ra cửa sổ.

Lúc này cũng đã nửa đêm, từ phòng giam phải đi qua một chiếc sân nhỏ mới tới được lối ra, nơi đó có bốn người canh gác nhưng may thay họ đang trong trạng thái ngủ gà ngủ gật.

Đường Đường bước nhẹ nhàng di chuyển tới trước mặt bọn chúng, nhón mũi chân, bịt miệng tên gần nhất, kim châm sắc bén nhẹ nhàng lướt một đường trên cuống họng của hắn, liền thấy một vết máu ưu nhã chảy ra, thân thể ngã bịch xuống đất. Ba tên khác vẫn còn đang ngủ gà ngủ gật như trước, hoàn toàn không biết, mình sắp mệnh phó hoàng tuyền.

Giống như khi nãy, Đường Đường dùng cách thức đồng dạng giết chết ba tên còn lại, máu tươi nhuộm đỏ hai bàn tay, sền sệt lại có mùi tanh, khiến cho Đường Đường nhũn mày chán ghét, đưa tay lại nơi quần áo xác chết lau sạch. Tiếp theo, nàng dò tìm trong y phục của bốn tên đó ấy ra vài thanh chủy thủ, bởi vì sơn tặc nơi này thường sử dụng đao cho nên tìm được những thanh chủy thủ nhỏ như vậy đối với Đường Đường mà nói quả là may mắn. Huống hồ dưới tình hình hiện tại không có phi tiêu, nàng chỉ có thể dùng nó thay phi tiêu làm vũ khí.

Lên ra sân nhỏ, thân thể Đường Đường linh hoạt chuẩn vào một cái sân bên trong sáng trưng đèn đuốc, một vài tên đứng trước cửa một căn phòng, trên mặt một đám bọn chúng kích động nói không nên lời. Lúc này trời đã gần sáng, nhưng bọn chúng dường như một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Đường Đường trốn ở một bên quan sát hướng gian phòng kia, nàng không biết Mạc Ngôn bị bắt đi nơi nào, xem ra phải bắt người tới tra hỏi.

“Chi nha” một tiếng, cánh cửa bị mở ra, bốn năm tên vừa kéo lưng quần, trên mặt đều là vẻ mặt dâm ô tục tĩu, vừa đi ra ngoài, trong đó một gã nói: “Vẫn là nữ nhân bên ngoài, da dẻ kia mềm mại, ta cũng nhịn không được hung hăng cắn mấy cái chứ.”

“Đúng vậy, hôm nay thật sự là dễ chịu chết mất, chỉ tiếc còn một nữ nhân không thể đụng vào, bằng không, ta hôm nay thật đúng là không muốn ngủ.” Gã đàn ông kia tiếp lời nói.

“Đáng tiếc a, nữ nhân kia dễ bắt tỉnh quá, ta mới chuẩn bị làm phát thứ hai, nàng ta lại không có phản ứng gì, thật mất hứng. Bất quá, cũng hơn so với đàn bà trong trại ta.”

“Được rồi, được rồi, hôm nay chúng ta đều thống khoái, xem bộ dáng nữ nhân kia sợ là sắp không xong.”

Vài người cười nói, phía trước một đám nam nhân cuối cùng chờ chực, bọn chúng mới đi ra, những tên kia liền vội vàng chen vào trong. Ước chừng đợi cả đêm, bọn chúng cũng thật là có kiên nhẫn a. (“Ta hận, ta muốn giết chết hết bọn này, quá đê tiện, quá vô si!!!”)

Đường Đường trốn một bên nghe được đoạn đối thoại của bọn chúng, mày càng nhíu chặt, trong lúc nhất thời, lồng ngực như nghẹn một ngọn lửa lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Nàng không biết những gã kia trong phòng làm gì với Mạc Ngôn, nhưng, nàng nhớ rất rõ ràng, có một tên nói, Mạc Ngôn sắp không xong.

Tay nắm kim châm có chút run rẩy, các đốt ngón tay của nàng trở nên trắng hếu, biểu tình lạnh lẽo đáng sợ.

Ngay khi mấy gã kia đi ra hậu viện, bên trong phòng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, tim Đường Đường co rút mãnh liệt, nàng không kịp nghĩ nhiều, nhảy ra, chạy đến cửa phòng, một cú đá văng cánh cửa.

Đập vào mắt nàng, là bao nhiêu hình ảnh vô cùng thê thảm.

Mạc Ngôn cả người là huyết ** nằm ở trên giường, mặt nàng một màu trắng bệch, hai mắt vô thần, trong lúc đó hai chân chỗ nào cũng đều là cái loại chất đông dính màu trắng gì đó, còn mang theo tơ máu, một tên áp trên người nàng, mấy tên khác có tên ôm chân của nàng, có tên lại trừng mắt nhìn.

Đường Đường bị một màn trước mắt cả kinh muốn nổi điên, Mạc Ngôn, nữ tử ở trong cung cao ngạo thanh lãnh này, giờ đây rơi vào tay bọn sơn tặc này, lại thành bộ dáng như vậy, nếu không phải vì cứu nàng, nếu không phải vì bảo hộ nàng, nếu không phải nàng nhất thời tùy hứng muốn đi con đường này, nàng lại như thế nào lại biến thành bộ dạng này.

Sự tàn nhẫn hung ác và sát khí nhuốm trên đôi mắt xinh đẹp của Đường Đường. Trong nháy mắt, những tên đó mới phản ứng lại đến người vừa vào phòng, đã bị chùy thủ của nàng đâm xuyên tim, hai gã ở hai bên nhìn hét lên rồi gục ngã.

Còn lại ba tên đang chìm trong bể dục cuối cùng cũng phản ứng, chẳng qua, chờ lúc bọn chúng quay đầu, Đường Đường đã bay nhanh đến trước mặt chúng, trong tay mũi nhọn của kim châm nhuộm đầy máu vừa hoa lệ mà lại quý dị, trong nháy mắt đã đem mạng người cắn nuốt.

Chỉ còn lại tên đè trên người Mạc Ngôn, hần lao thẳng về phía Đường Đường, Đường Đường hơi hơi dao động, nhảy lên đến trên vai hắn, hung hăng nắm tóc hần giật, sau đó dùng kim châm hướng mặt hần dồn sức đâm, cũng không quản là đâm ở đâu.

Tên đó phát ra tiếng kêu thảm thiết, mãnh lực muốn đem Đường Đường trên lưng mình hất xuống, Đường Đường tay trái gắt dao ghim trụ cổ hần, tay phải cầm lấy kim châm bắt đầu trên đỉnh đầu hần đâm xuống, chỉ nghe đến âm thanh xương cốt nứt vỡ, tốc độ nàng đâm vào quá nhanh, sức lực rất mạnh mẽ, khối óc màu trắng không ngờ cũng văng lên mặt nàng.

“Khi dễ Mạc Ngôn, ta cho tất cả các người cùng đi tìm chết.” Thanh âm Đường Đường lạnh lùng, so với kim châm trên tay nàng, càng thêm làm cho người ta khiếp sợ, tên kia chết lập tức, ngã mạnh vào một bên giường, không còn chút ngọc ngà.

“Thái .... Thái hậu ....” Ngay khi Đường Đường đang bị cơn giận làm mờ mắt, thời điểm ý thức ra sức đâm tên kia, âm thanh yếu ớt của Mạc Ngôn truyền vào tai của nàng.

“Mạc Ngôn, người thế nào rồi? Ta thay người giết những tên vô lại ức hiếp người, người có đau lắm không?” Đường Đường nghe được thanh âm Mạc Ngôn, động tác lập tức ngưng lại, cầm kim châm lau vào y phục tên kia sạch sẽ, tiếp đó rất nhanh đi tới trước mặt Mạc Ngôn, nàng cúi xuống ngoại bào của mình che cho Mạc Ngôn, lệ quang trong suốt lóe lên trong đôi mắt to xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên nàng rơi lệ sau khi đến cổ đại, cho dù là ở hiện đại, Chung Đức Long cũng không cho phép nàng rơi lệ, hần nói với nàng, rơi lệ là sự xự rất yếu đuối.

Nhưng mà, giờ phút này, nàng thấy Mạc Ngôn như vậy, ngoại trừ rơi lệ, thì phải làm thế nào để giúp đỡ nàng đây?

“Nô tì .... Nô tì sợ là không thể tiếp tục hầu hạ Thái hậu nữa ....” Thanh âm Mạc Ngôn có chút đứt quãng, môi của nàng đã trở nên tái, trên mặt cũng là một mảnh trắng bệch, thần thái ánh mắt vốn là sáng ngời hiện giờ cũng trở nên không còn một tia hào quang, tuyệt vọng làm cho lòng con người ta trở nên nguội lạnh.

“Mạc Ngôn, người đừng nói, ta sẽ cứu người ra ngoài, yên tâm, ta sẽ không bỏ qua bất kì thứ gì ở đây, ta muốn cho bọn chúng chết không có chỗ chôn.” Thanh âm Đường Đường vô cùng kiên định, đúng vậy, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ sinh vật gì ở nơi này, bởi vì nơi này con người cùng súc sinh không có gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 85: Chương 85

“Chịu phải đại nhục này, Mạc Ngôn không thể sống, chỉ cần Thái hậu có thể bình an ra ngoài, ngày sau thay Mạc Ngôn báo thù cũng được.” Mạc Ngôn ánh mắt vô thần, trong thanh âm tràn đầy dứt khoát.

“Đừng nói nữa, người nhất định phải sống, người chết, sau này ai tới viện trợ ta? Người có thể không biết, ta đã sớm không phải là cái Thái hậu của người rồi.” Đường Đường đem Mạc Ngôn ôm vào ngực, nàng cũng không biết lúc này phải nói cái gì mới có thể khiến cho lòng Mạc Ngôn dễ chịu.

“Nô tì biết, Từ Ngọc đã sớm đem tất cả mọi việc nói cho nô tì.” Thanh âm Mạc Ngôn lạnh nhạt như thế, không có nửa điểm tâm tình.

“Ngươi đã sớm biết, lại lựa chọn tiếp tục trợ giúp ta, Mạc Ngôn, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ khiến những kẻ bắt nạt ngươi xuống địa ngục. Chẳng lẽ ngươi muốn chết chung với bọn chúng? Trên đường xuống hoàng tuyền vẫn cùng chúng chạm mặt?” Đường Đường nói xong, thoáng suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói: “Thừa dịp những tên đó còn chưa tỉnh lại, chúng ta phải nhanh lên đi, chờ thoát khỏi đây chúng ta sẽ đến Vũ quốc, ta sẽ phái người đến tiêu diệt sơn trại này.”

“Không....” Mạc Ngôn nghe được Đường Đường nói trên đường xuống hoàng tuyền cùng những súc sinh kia chạm mặt, đồng tử của nàng co rút mãnh liệt, cả người trở nên cứng ngắt ngồi dậy.

“Cho nên tốc độ chúng ta phải nhanh lên một chút.” Đường Đường nói xong bắt đầu đỡ Mạc Ngôn ngồi dậy.

Mạc Ngôn vẫn là có luyện qua võ công, bên trong thân thể cứng cáp, lúc này muốn đứng dậy, thật cũng không khó khăn, chẳng qua nàng toàn thân huyết cùng dầu tích bị đám cầm thú kia cắn xé khiến bụng dưới của nàng quặn lên từng cơn ghê tởm.

Đường Đường đem ngoại bào giúp nàng mặc vào, quần sát thân thể, sau đó hai người một trước một sau song song thần tốc rời khỏi phòng.

Từng tia nắng ban mai ập tới, đón lấy bình minh rực rỡ, Đường Đường cùng Mạc Ngôn hai người giống như quỷ mỵ thân thể bình thường xuyên qua từng cái túp trại trong viện, cuối cùng ở trong một cái sân nhỏ vắng vẻ cũng thấy được thân ảnh Mộ Dung Hạo Minh.

“Chúng ta hiện tại không thể ra khỏi sơn trại, ngày sẽ sáng ngay thôi, nếu bọn chúng phát hiện không thấy chúng ta, chắc chắn sẽ lập tức đuổi theo, nếu chúng ta chạy đi, nhất định sẽ bị đuổi tới, thân thể này, cái gọi là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, còn không bằng chúng ta ẩn nấp ngay bên trong sơn trại này, chờ đêm nay sẽ trốn đi. Lần này chúng ta phải chuẩn bị hai con ngựa mới được.” Đường Đường đề thấp thanh âm nói với Mạc Ngôn bên cạnh, nàng vốn định trốn đi ngay tức khắc, nhưng sau khi nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh, nàng thay đổi chủ ý, cải biến sách lược.

“Thái hậu nói đúng.” Mạc Ngôn đối với kế sách này của Đường Đường rất tán thành, vì vậy hai người lặng lẽ lên vào sân nhỏ bên trong chỗ Mộ Dung Hạo Minh.

Hai cái thủ vệ canh phòng cổng sân kia còn không thể nhìn thấy ánh nắng thứ hai, đã bị Đường Đường đẩy đến địa ngục.

Chạy vào trong nhà, Mộ Dung Hạo Minh mắt hơi nhắm, như là dưỡng thần.

“Không nghĩ đến loại tình trạng này, ngươi còn có thể ngủ.” Đường Đường vừa nhìn thấy bộ dáng này của Mộ Dung Hạo Minh, liền cảm thấy có phần sinh khí, nàng đi ra phía trước, hướng Mộ Dung Hạo Minh đá một cước.

“Sao lại ngủ không được?” Mộ Dung Hạo Minh đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Đường Đường.

Thời điểm khi ánh mắt hần phóng qua Đường Đường nhìn thấy Mạc Ngôn phía sau nàng, vẻ mặt chợt biến đổi.

“Xem ra, Mạc Ngôn cô nương chịu khổ rồi.” Thanh âm hần cực thấp, nói xong, lại nhìn Đường Đường hiện tại ăn mặc trên người, cùng ngoại bào đang quần trên người Mạc Ngôn, do dự một chút, hần đem ngoại bào của mình cởi ra khoác trên người Đường Đường.

“Đừng dong dài, tranh thủ thời gian ngươi ở nơi này tìm một chỗ trốn, ngươi đem hai tên sơn tặc giữ cổng kia giết chết, bọn chúng sẽ phát hiện không thấy chúng ta, khẳng định trước tiên đến xem ngươi có ở nơi này không, chờ bọn chúng nhìn thấy sơn tặc thủ vệ ở đây đã chết, ắt sẽ cho rằng chúng ta đã chạy thoát, sẽ không lục soát trong này, chúng ta chờ buổi tối sẽ trốn đi.” Đường Đường biết Mạc Ngôn không muốn đề cập đến chuyện này, liền trừng mắt nhìn Mộ Dung Hạo Minh một cái, sau đó tiếp tục nói.

“Nói có lý, chúng ta liền trốn trong đồng rom kia đi, tin rằng sau khi bọn chúng vào đây liếc mắt không thấy chúng ta, cũng không tiếp tục tìm kiếm ở đây.” Mộ Dung Hạo Minh gật gật đầu, sau đó chỉ hướng đồng rom trong phòng.

Rất rõ ràng, phòng này là một vựa củi, bên trong không chỉ có rất nhiều rom rạ, còn có rất nhiều riu đốn củi tốt lắm.

Sau khi Đường Đường cùng Mạc Ngôn liếc nhau, ba người cùng trốn vào, đồng rom kia liền xếp thành ngọn núi nhỏ.

Khoảng thời gian kế tiếp ba người cũng không có nói chuyện, gập mui nắm mốc trong đồng rom, Đường Đường cũng vài lần thiếu chút nữa hắt xì, rom rạ thô ráp kia khiến nàng cả người đều rất ngứa.

Ba người cứ như vậy ở trong đồng rom không nhúc nhích đợi nhiều tiếng đồng hồ, rốt cuộc, đám sơn tặc kia đã tỉnh, cũng phát hiện bọn họ chạy mất, sau đó tìm đến nơi đây.

Như Đường Đường sở liệu, bọn chúng quả nhiên là nhìn thấy nơi này không có người, vì vậy quyết định truy đuổi bên ngoài trại, khi Đường Đường nghe được tên Đại đương gia nói gì đó, thời điểm mọi người bên trong sơn trại mang theo ngựa toàn lực truy kích, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng ngời.

Đội những tên đó đi rồi, Đường Đường cấp tốc từ trong đồng rom chui ra, hai mắt nàng long lanh nhìn Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Hạo Minh nói: “Chúng ta có thể thuận lợi chạy trốn, hơn nữa không cần phải đi bộ.”

Hai người khó hiểu nhìn về phía Đường Đường.

“Thái hậu, người không phải vừa mới nói buổi tối chúng ta mới đi sao?” Mạc Ngôn có phần không rõ cho nên hỏi.

“Ngươi vừa rồi không có nghe thấy sao? Súc sinh kia nói muốn đem tất cả người có thể sử dụng được mang ra ngoài truy đuổi chúng ta, như vậy thì, nói cách khác, nơi này đến lúc đó cũng chỉ còn lại người già yếu. Chúng ta đến chuồng ngựa chuẩn bị hai con ngựa, sau đó bó một ngọn đuốc nhóm lửa son trại này, chờ bọn chúng chạy xa, khi thấy son trại cháy, tự nhiên phải gấp rút trở về cứu hỏa, đó chính là thời cơ của chúng ta, cho nên, không phải chúng ta có thể bình yên đào tẩu sao?” Đường Đường nói xong, nhìn về phía Mộ Dung Hạo Minh nói: “Bất luận nói như thế nào, chúng ta coi như là cùng trải qua hoạn nạn, ta lần này bắt ngươi tới, cũng không muốn đối với ngươi bất lợi, chủ yếu là hoàng huynh của ngươi hẳn một lòng muốn giết ta, ta là xuất phát từ bất đắc dĩ mới làm như vậy. Hiện tại, sự việc đã tới nước này, ngươi nhất định là không thể đi, ta cũng sẽ không cho ngươi đi, huống hồ, với thân thể ngươi như vậy, một mình sợ là còn chưa đi đến Tiên Châu, đã xảy ra chuyện rồi.”

Mộ Dung Hạo Minh đối với lời nói của Đường Đường cũng không tỏ vẻ kháng nghị lắm, hắn chỉ âm thầm cười nói: “Cũng nhờ có Thái hậu quá yêu.”

Mặc dù biết là hắn cố ý mỉa mai nàng như vậy, nhưng Đường Đường cũng không tức giận, tiếp theo nàng nhìn về phía bên cạnh, phát hiện phòng trong có một cái chậu nước lớn, bên trong còn đầy nước.

“Mạc Ngôn, ngươi ở trong này tùy ý tắm rửa, ta biết ngươi hiện tại thực rất ghê tởm thân thể của mình, nhưng xin vì ta, bảo trọn tốt chính ngươi.” Đường Đường nói xong, lại hướng về phía Mộ Dung Hạo Minh nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Mộ Dung Hạo Minh gật đầu, đi theo Đường Đường cùng nhau ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 86: Chương 86

Bởi vì nơi đây hoang vu hẻo lánh, sau khi một đoàn người kia vừa mới đi qua, lúc này thật không có ai đi qua.

Đường Đường cùng Mộ Dung Hạo Minh đứng bên ngoài phòng một hồi, sau đó thì thấy Mạc Ngôn từ trong phòng đi ra.

Sắc mặt của nàng so với ban nãy đã khá hơn vài phần, ra cửa sau, Đường Đường lập tức nói: “Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi trước tìm ngựa.” Nói xong, ba người cùng nhau rời khỏi tiểu viện rách nát này.

Bởi vì trước khi đến tiểu viện này, Đường Đường cùng Mạc Ngôn đã chạy qua vài cái sân, cho nên lúc này muốn tìm chuồng ngựa, phạm vi thu hẹp không ít, khi bọn họ trốn thoát vài người phụ nữ đang ở trong son trại vội vàng nấu cơm đi tới một cái chuồng dùng gỗ vây quanh, một tiếng ngựa hí lên khiến trên mặt ba người lộ ra vẻ tươi cười sáng tỏ.

Giương mắt nhìn, thì thấy hai con ngựa lớn ở trong chuồng ngựa đi qua đi lại, chúng toàn thân đen nhánh lấp lánh, nhìn đặc trưng, hẳn là hai con ngựa tốt.

Ba người nhìn nhau, nhảy vào chuồng ngựa, Đường Đường nhảy lên lưng con ngựa thứ nhất, tiếp theo Mạc Ngôn cũng nhảy lên con ngựa kia của Đường Đường, định hai người ngồi chung một con, nhưng, Mộ Dung Hạo Minh vẫn đứng đó, biểu tình lộ ra chút lúng túng.

“Ngươi nhanh hơn ngựa sao.” Đường Đường thấy hắn đứng đó ngẩn ngơ, không nhận được thúc giục.

“Bỏn vương sẽ không cưỡi ngựa.” Do dự một chút, Mộ Dung Hạo Minh rốt cuộc nói ra nguyên nhân hắn ngốc nghếch đứng ở nơi đó bối rối.

Những lời này khiến Đường Đường cùng Mạc Ngôn đều có chút đông cứng.

Đường Đường phát hiện, thời điểm Mộ Dung Hạo Minh đang nói lời này, khuôn mặt tự nhiên có chút hơi đỏ lên.

“Mạc Ngôn, ngươi thân thể không thoải mái, thì một mình cưỡi một con ngựa đi, ta và hắn cỡi cùng một con.” Đường Đường thấy thế, đành phải cùng Mạc Ngôn phía sau thương lượng.

“Nô tì không có gì đáng ngại.” Mạc Ngôn lắc đầu, đối Đường Đường nói.

“Không quan hệ, hiện tại tình hình đặc biệt, lo không được nhiều như vậy. Đi thôi! Ngươi lên phía trước, ta cỡi phía sau, chúng ta cùng thiêu rụi son trại này, cho những tên khốn nạn kia đều phải chết hết.” Đường Đường nói, trong mắt tràn ra quang mang cứu rỗi.

Mạc Ngôn nhảy lên ngồi lên lưng con ngựa bên cạnh, phía sau Đường Đường cũng nhảy lên ngồi vào vị trí cầm dây cương.

Mộ Dung Hạo Minh thấy thế, cũng không dơ dài nữa, hắn rất nhanh bò lên con ngựa Đường Đường đang ngồi, hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Đường Đường.

Mạc Ngôn sau khi lên ngựa, bàn tay vỗ lưng ngựa, “Giá” một tiếng, chỉ thấy vỏ ngựa vút cao lên, thoáng cái vượt qua hàng rào hướng phía ngoài phi ra, Đường Đường lập tức theo ra.

Dọc đường đi đầu đá lung tung, đem những những người già yếu còn lại trong sơn trại sợ tới mức mơ hồ, lúc bọn họ đi qua phía trước vừa cúi gằm giữ Mộ Dung Hạo Minh, Mộ Dung Hạo Minh từ trong ngực áo lấy ra một cái hỏa chiết tử nhỏ vô cùng tinh luyện, sau khi châm lửa, từ cổng ra một đám ném, vừa khéo ném vào trên đồng rom kia, thế lửa nháy mắt bốc cháy lên, rất nhanh mà bốc cháy thành đại hỏa hùng hục.

“Đi chết đi.” Đường Đường hét lớn một tiếng, sau đó hung hăng vỗ lưng ngựa vài cái, con ngựa vùng lên chạy điên cuồng. Mộ Dung Hạo Minh càng cố gắng ôm lấy nàng, rất sợ không cẩn thận bị ngã xuống dưới.

Thời điểm bọn họ lao ra sơn trại, phía sau ánh lửa đã cao ngút trời. Còn không thì truyền đến tiếng kêu cứu mạng.

Khóe miệng Đường Đường nhún cười nhạt, trong lòng kẻ hoạch càng thêm rõ ràng.

Ra khỏi sơn trại, Mạc Ngôn chạy ở phía trước, trên đường theo hướng sơn đạo quanh co chạy vội qua.

Con ngựa chạy lên tốc độ cực nhanh, Đường Đường chỉ nghe tiếng gió thổi bên tai, thắt lưng của nàng của nàng bị Mộ Dung Hạo Minh gắt gao ôm chặt.

“Ngươi muốn bóp chết ta hả?” Đường Đường bị hắn ôm chặt suýt chịu không nổi, quay đầu hướng hắn quát.

Kết quả, nàng mới nói hết, Mộ Dung Hạo Minh tiếp theo cũng ngoảnh lại, môi hai người vô tình chạm nhẹ vào nhau, một loại cảm giác khó hiểu khiến cho bọn họ đều ngẩn ra. (TCC: *khoái trá* kiss nha *gian xảo* nguy hiểm, nguy hiểm, đang trên lưng ngựa bay như gió nha)

Đường Đường cũng không biết đây là cảm giác gì, nàng không hề cảm thấy ngượng ngùng, trái lại vương đầu lưỡi phẩn nộn liếm liếm bờ môi của hắn, cuối cùng, môi xiêu vẹo suy nghĩ nói: “Mùi vị chả ra sao.” (TCC: “NG! Tỷ thiệt là phá bối cảnh mà, chạm tụt ái người ta”)

Mộ Dung Hạo Minh trong lúc nhất thời choáng váng, hắn thật lâu sau mới phản ứng câu nói kia của Đường Đường là cái ý tứ gì.

Lúc Đường Đường đang chuẩn bị quay đầu lại, hắn nhưng lại giống như giật dỗi, tay trái buông thắt lưng nàng ra sau đó giữ chặt cằm của nàng, đem miệng của nàng cùng miệng của mình trùng điệp cùng một chỗ, đầu lưỡi âm áp khe khẽ mở hàm răng của nàng, cùng cái lưỡi thom tho của nàng dây dưa cùng một chỗ. (TCC: Mân 1 cảnh 2 action)

“Ngô....” Đường Đường nhất thời cảm thấy đại não trống rỗng.

Hắn..... Hắn..... Hắn đây là đang là cái gì hả?

Đầu lưỡi hắn cư nhiên..... Cư nhiên.... A..... Rõ ràng nên cảm thấy ác tâm, nhưng... Chính là vì cái gì, vì cái gì nàng trở nên lãnh hội nhanh như vậy chứ? Hôn nữa..... Hôn nữa..... Dường như, cảm giác kia cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều..... Hắn làm sao được phép hôn nàng? Chỉ có ba ba mới có thể hôn nàng, nam nhân này làm sao có thể.

Nghĩ đến đây, mày Đường Đường đột nhiên nhú lại, nâng tay một quyền đánh trên mũi Mộ Dung Hạo Minh. (TCC: “NG! Tỷ lại phá bối cảnh nữa rồi”)

Mộ Dung Hạo Minh thỉnh linh xoa đau, tay trái bưng kín cái mũi của mình, trong mắt lộ vẻ căm tức.

“Hừ..... Ngươi cư nhiên dám vụng trộm hôn ta một quyền đánh ngất ngươi.” Nàng nói xong, đã đem suy nghĩ chuyển qua nhìn đường phía trước, thanh âm vỏ ngựa phát ra làm trái tim đang đập liên hồi của nàng chậm rãi hồi phục lại.

Bị đánh một quyền, Mộ Dung Hạo Minh tức giận một chút, rất nhanh liền khôi phục lại như ban đầu, trên mặt cư nhiên còn nổi lên vẻ tươi cười thần nhiên.

Thời điểm hắn vừa mới hôn môi của nàng, phản ứng của nàng không tự nhiên như vậy, căn bản như là xử nữ chưa trải việc đời mới có phản ứng như vậy.

Chạy một mạch phía trước, Mạc Ngôn đột nhiên dừng lại.

“Thế nào?” Tiếp theo Đường Đường cũng ngừng lại, nhìn Mạc Ngôn hỏi.

“Phía trước sẽ tiến vào ranh giới Lí Châu.” Mạc Ngôn quay đầu lại nhìn Đường Đường nói.

“Thật sao? Đi mau, chúng ta phải nhanh chóng vào thành, phòng chừng lúc này đám sơn tặc kia nhìn thấy hang ổ mình bị đốt, có thể tức giận đến học mấu.” Vừa nghe đến địa phương phía trước, Đường Đường tức khắc sôi nổi. Hai chân kẹp bụng ngựa, con ngựa lại rất nhanh chạy tiếp.

Mạc Ngôn cũng nhanh chóng chạy theo.

Lí Châu thành, biên giới Tĩnh quốc, xuyên qua Lí Châu, phía trước là mãng nguyên, xuyên qua mãng nguyên, liền tới chỗ tiếp giáp Vũ quốc cùng Tĩnh quốc, bay qua một dãy núi, trước mặt đó là biên cương Vũ quốc.

Ba người đi vào trong thành, thời gian lúc này đã là hoàng hôn, một ngày không có ăn uống, hơn nữa đường dài bốn ba, ba người đều cực kì mệt mỏi.

Ngay cả Mộ Dung Hạo Minh trên mặt bình tĩnh kiên trì kia lúc này cũng trở nên một mảnh tái nhợt.

Mới vào bên trong, Đường Đường cảm giác có người đi theo bọn họ.

Đi vào một tửu quán, ba người ngồi xuống gọi chút đồ ăn, trong khoảng thời gian chờ đợi đồ ăn, một nam tử xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Nô tài Dương Đắc Ý phụng mệnh Thái tử điện hạ, đến đây nghênh đón Công chúa điện hạ hồi quốc.” Nam tử kia đi đến bên cạnh Đường Đường, dùng thanh âm cực thấp nói bên tai nàng.

Như thế rất tốt, Đường Đường nghe vậy, hai mắt lập tức tỏa ra tia sáng sắc bén, giống như là tìm được tổ chức chăm sóc những người lao động khổ sai gặp nạn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 87: Chương 87

“Làm phiền Dương công công.” Mạc Ngôn nhận thức Dương Đắc Ý, vừa thấy hắn đi vào thì thầm với Đường Đường, trên mặt lập tức lộ ra nét mặt an tâm.

Đúng vậy, thời điểm từ khi bọn họ ở sơn trại xảy ra những chuyện kia ám vệ chưa từng xuất hiện cứu bọn họ, nàng trong lòng đã dự đoán được, ám vệ bên kia khẳng định là đã tra ra được chuyện gì.

Hiện giờ bọn họ còn đang trong kinh thành Tĩnh quốc, muốn thuận lợi quay về Vũ quốc, chỉ dựa vào thực lực hai người nàng cùng Đường Đường, sợ là không thể. Nói không chừng, còn có thể bị Mộ Dung Hạo Minh phản công lại bất cứ lúc nào. Hiện tại, Dương Đắc Ý tới đón bọn họ, tự nhiên là không thể tốt hơn.

Chẳng qua, Thái tử nôn nóng phái người tới đón bọn họ như vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng không ổn?

Sau khi tiểu nhị mang đồ ăn lên, mọi người lập tức ăn rất nhanh, mọi người không nói nhưng hiểu rõ, không thể tiếp tục chậm trễ thời gian ở chỗ này.

Dùng xong bữa tối, bọn họ vì che dấu tai mắt, tùy ý tìm một khách điểm trụ lại.

Tự nhiên, đối với Mộ Dung Hạo Minh bọn họ lại lựa chọn phi thường thủ đoạn. Mặc dù nói như thế nào, tới chỗ đông người, bọn họ thật đúng là lo lắng cho hắn hô to một tiếng “Cứu mạng”, lại thừa dịp bọn họ không đề ý liền không dấu vết chuồn mất. Vì vậy, dưới mưu kế của Đường Đường, tuy rằng cảm thấy làm như vậy rất hèn hạ, nhưng Mạc Ngôn vẫn cứ cho hắn Nhuyễn cốt tán.

Đường Đường trong lòng đối với Mộ Dung Hạo Minh lặng lẽ nói tiếng xin lỗi, mặc kệ thế nào, chờ ra khỏi lãnh thổ Tĩnh quốc, nàng sẽ không bị giày vò.

Mấy người mới đến gian phòng khách điểm, mang Mộ Dung Hạo Minh đang ngủ an bài, phái vài đại nội cao thủ, chốt nghe đến dưới lầu ầm ầm.

Đường Đường nhìn Mạc Ngôn một cái, ý bảo nàng ra ngoài xem, mà Dương Đắc Ý một bên bên nguyên là định báo cáo một chút tình hình Vũ quốc cho Đường Đường, nhưng cũng lập tức câm miệng.

Mạc Ngôn ra khỏi phòng, ở trên hành lang lầu hai nhìn xuống, chỉ thấy một đội quan quân đang cầm trưng ra bức họa giống như đang tìm người nào.

Mà người trên bức họa kia, rõ ràng chính là Mộ Dung Hạo Minh.

Vội vàng trở lại phòng, Mạc Ngôn nhìn Đường Đường nói: “Thái hậu, không tốt, Hoàng thượng quả nhiên biết kế hoạch chúng ta ly khai Tĩnh quốc, hiện tại quan quân đang cầm bức họa Lục Vương gia lục soát.”

“Phải không? Không biết Từ Ngọc làm gì, có trốn thuận lợi hay không. Thời gian nàng tranh thủ cho chúng ta nhiều như vậy, đáng tiếc, ài, nếu không đụng phải những tên sơn tặc chết tiệt kia, tốc độ chúng ta cũng không đến mức chậm lại.” Đường Đường nghe vậy, đôi mi thanh tú hơi thu lại, quay đầu sang Dương Đắc Ý: “Xem ra, chúng ta không thể ở lại đây nữa, không chỉ vì quan binh đuổi tới, mà là, nếu Mộ Dung Kiên Dụ đã biết chuyện này, khẳng định chúng ta muốn ra khỏi Tĩnh quốc sẽ không dễ dàng như vậy, vẫn là sớm một chút khởi hành.”

“Thái hậu nói không sai, hiện giờ quan binh chỉ đuổi đến đây, ra khỏi Lí Châu, phía trước chính là mãng nguyên, nơi đó địa phương rộng lớn, quan binh không thể nào truy đuổi, qua mãng nguyên, vượt qua Hương Sơn, đi ra Vũ quốc. Trong đêm chúng ta có thể ngăn cản những tên quan binh ấy.” Mạc Ngôn cũng nói tiếp.

“Như vậy, thì vất vả cho Công chúa điện hạ cùng Mạc Ngôn cô nương vậy.” Dương Đắc Ý thấy hai người nói thế, cũng gật đầu, lại nói: “Mời Công chúa

cùng Mạc Ngôn cô nương thu thập một chút, xe ngựa ở cửa sau, nô tài trước ra ngoài thu xếp.” Nói xong liền ra khỏi phòng.

Đường Đường cùng Mạc Ngôn kì thực cũng không có gì cần thu thập, thời điểm từ lúc bọn họ vừa mới tiến vào thành, Đường Đường phải đi thay Mạc Ngôn mua xiêm y, cũng thuận tiện thay đổi cấp chính mình cùng Mộ Dung Hạo Minh một bộ. Hiện giờ phải tránh người, thật cũng thuận tiện.

Bởi vì phía trước có quan binh, cho nên lần này hai người lại lựa chọn nhảy cửa sổ, từ lầu hai tới lầu một rồi tới giữa hậu viện khách điểm, khách điểm người hỗn tạp còn đang thu thập cục diện sau cùng. Tất cả mọi người chỉ chú ý chén bẻ nát vụn trong tay mình, không hề hay biết hai người vừa mới từ trên trời giáng xuống.

Các nàng thân thể linh hoạt tránh được tầm mắt mọi người, thoáng cái đã tới cửa sau, nhẹ nhàng cầm then cửa mở ra, quả nhiên ba chiến xe ngựa bên ngoài bình thường đứng ở bên ngoài.

Ngoại trừ xe ngựa còn có sáu người thanh niên hóa trang già dặn hơn tuổi thật rất nhiều.

Nhìn thấy Đường Đường đến, sáu người hướng nàng nhất tề chấp tay tỏ ý. Bởi vì không dám thanh trương, lại không có lên tiếng.

Đường Đường đương nhiên hiểu được ý tứ của bọn họ, dùng ánh mắt nói cho họ biết không cần đa lễ, tiếp theo liền nhảy lên chiếc xe ngựa chính giữa kia, Mạc Ngôn cũng đi theo lên xe ngựa.

Sau khi đợi bọn họ lên xe, đại khái đợi khoảng ba khắc, chợt nghe truyền đến một hồi bước chân vụn vặt, Đường Đường xốc mành xe lên vừa nhìn, đứng là mấy đại nội cao thủ khiêng Mộ Dung Hạo Minh đã đi tới.

Đường Đường thấy thế, lập tức nói: “Khiêng hẳn vào chiếc xe ngựa này.”

Dương Đắc Ý nghe vậy, lập tức làm theo.

Kỳ thực Đường Đường sợ dĩ làm như vậy, cũng là có cân nhắc. Thứ nhất, bất quá khách điểm này chỉ là một khách điểm rất bình thường, quan quân tiến vào điều tra cũng không nhiều, có thể thấy được những người này phân bố khá nhiều thành viên an bài ở những khách sạn cao cấp. Mặt khác, những quan binh này nếu đã nhận được thông tin phải bắt được bọn họ, tự nhiên sẽ không chỉ tập trung tìm kiếm ở khách điểm, nói không chừng ở cửa thành cũng thiết lập trạm kiểm soát.

Vì bằng nói đem một mình Mộ Dung Hạo Minh đặt trong một chiếc xe ngựa, hướng hồ đến lúc đó những quan binh kia âm ỷ muốn kiểm tra thực tế tình hình bên trong xe ngựa, phòng chừng Mộ Dung Hạo Minh sẽ thừa cơ hô to, lúc đó bọn họ đều phải chết.

Ngược lại, Đường Đường tự mình bên cạnh nhìn thấy hẳn nói, không chỉ có thể ngăn cản những quan binh kia nhìn sắc mặt hẳn, cho dù lùi vụn bước, nàng cũng có thể lợi dụng hẳn, khiến cho những quan binh kia không dám hành động.

Đem Mộ Dung Hạo Minh khiêng lên xe ngựa, đặt nằm xuống bên cạnh, ánh mắt hẳn không chớp nhìn Đường Đường, cuối cùng, không ngờ lộ ra một lại hứng thú tươi cười không rõ.

“Ta biết lừa ngươi mang đi như vậy thực khiến cho ngươi rất chán ghét, nhưng mà, ta cũng không có biện pháp, nếu như ngươi hận ta, vậy hận đi, dù sao ta cũng không thể tha ngươi.” Đường Đường hít hít mũi, ghen giọng nói.

Ai, nếu không phải vì mạng sống, nàng làm chi ăn no chống đỡ cùng Vương gia trên ván cờ này. Nàng thực không hy vọng bọn họ từ nay về sau sẽ là địch nhân, chỉ ít đến bây giờ, hẳn là người nàng nhìn qua thuận mắt, cảm giác rất khoan khoái.

Mạc Ngôn cầm một viên thuốc màu đen nhét vào miệng Mộ Dung Hạo Minh, chỉ trong thời gian chốc lát, liền thấy mí mắt hẳn thật mạnh hạ xuống, mê mẩn.

Âm thầm thở dài, Đường Đường ra lệnh một tiếng, đoàn xe chính thức xuất phát.

Một đường đi đến cổng phía Tây, đoàn xe bị quan binh canh gác ngăn cản lại.

Dương Đắc Ý tiến lên chào hỏi những quan binh kia, khuyên can nửa ngày sau cùng vẫn là không có biện pháp qua cửa.

Biết tránh không khỏi, Dương Đắc Ý thật cũng không dám quá phận quấy nhiễu, sợ trái lại khiến cho những quan binh ấy nghi ngờ, vì thế bèn tránh đường để bọn quan binh lục soát.

Chiếc xe ngựa thứ nhất là chính Dương Đắc Ý ngồi, bên trong tự nhiên không có gì này nọ, những quan binh đó tùy tiện nhìn một chút, liền gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 88: Chương 88

Tiếp theo, quan binh đã đến gần chiếc xe ngựa thứ hai, đang chuẩn bị chia tay xóc màn cửa lên, thoáng cái Dương Đắc Ý tiến lên can nói: “Các vị quan gia, ngồi trên xe này, chính là Thiếu gia nhà ta cùng Thiếu nữ nãi, Thiếu gia nhà ta từ nhỏ thể trạng yếu ớt nhiều bệnh, hy vọng thời điểm các vị quan gia lục soát khẽ một chút, đừng tổn hại đến Thiếu gia nhà ta.” Nói xong, lại đem một khối bạc nén nhét vào tay quan binh kia.

Quan binh kia rõ ràng không có nửa điểm từ chối, tục ngữ nói phải, nã nhân tiền tài dữ nhân tiêu tai [đại loại là có tiền thì tai nạn gì cũng qua]. Quan binh này rõ ràng là thu hối lộ, thật cũng biết điều, tùy tiện phân phó kẻ dưới nói: “Mấy người các ngươi khi lục soát cẩn thận một chút, đừng quấy nhiễu người ta thanh tịnh.”

Mấy tiểu binh kia cuống quýt xưng phải.

Thời điểm khi cước bộ hần chậm rãi tới gần xe bên cạnh, toàn bộ thị vệ đang cải trang thành tùy tùng đều nắm chặt nắm tay, tay cũng đặt trên đoản kiếm đeo bên hông, dự định tùy thời tiến công.

Tiếp theo, không đợi bọn chúng tiến lên vén màn cửa, Mạc Ngôn đã tự mình xóc màn cửa lên, sau đó nghiêng người, để cho người bên ngoài đối với tình hình bên trong vừa xem đã hiểu.

Nàng lớn tiếng đối phó quan binh: “Mấy vị quan gia thỉnh lục soát đi, trên xe này theo cô gia và vợ còn có tỷ tỷ ta, nếu như khan bắt chân thiết, có thể lên xe xem.”

Vốn lúc này sắc trời đã tối, bó đuốc kia vọng lại ánh sáng màu cam đem khuôn mặt của mọi người cũng phản phát một ánh da cam. Thái độ Mạc Ngôn thẳng thắn như vậy trái lại khiến cho bọn quan binh kia trong lòng không hề nghi hoặc, bọn chúng liếc liếc bên trong cho có, thấy Đường Đường đang nằm ở trên người Mộ Dung Hạo Minh, như là đang ngủ, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nàng, cũng không có nửa điểm phản ứng. Mà còn lại Mộ Dung Hạo Minh nghiêng đầu suy nghĩ sâu xa, tóc tơ che khuất nửa bên mặt, căn bản không thấy rõ đường nét.

“Báo, không phát hiện thấy gì khả nghi.” Tiểu binh kia không phát hiện môn đạo trong đó, liền mở miệng hướng quân binh kia rõ ràng báo cáo.

“Ân, đi xem chiếc xe cuối cùng là thứ gì.” Gật gật đầu, ánh mắt quan binh rõ ràng dừng trên chiếc xe ngựa cuối cùng.

“Phía sau kia là dùng để đặt một ít hành lý đồ dùng hàng ngày còn có chút lương khô.” Dương Đắc Ý nghe vậy, chủ động đi đến chiếc xe ngựa thứ ba, cầm màn xóc lên để cho bọn họ hướng bên trong xem xét.

Những quan binh kia nhìn thấy quả thật không có gì khả nghi, tiếp theo lại xuất ra bức họa hướng những tùy tùng kia một đám nhìn đồng dạng, lúc sau xác nhận không có lầm, liền cho phép bọn họ qua.

Mãi đến khi đem thành môn Lí Châu vút xa xa phía sau, tâm Đường Đường đang treo lơ lửng rốt cuộc mới hạ xuống, nàng thở phào một hơi, chuyện vừa xảy ra thật sự là rất kích động. So với khi nàng giết người cảm giác kia càng thêm kích thích.

Bởi vì ngày hôm qua đã một đêm không ngủ, hơn nữa hôm nay lại bôn ba trên lưng ngựa cả ngày, Đường Đường thật sự rất mệt, nhìn sắc mặt Mạc Ngôn cũng là tiêu tụy phi thường, hai người không bao lâu liền bên trong xe ngựa gục đầu ngủ.

Đến sáng sớm hôm sau khi Đường Đường mở mắt, nàng nhìn thấy thảo nguyên mênh mông ngoài cửa sổ mờ mờ, trong lòng nhất thời nhảy nhót không thôi.

Lớn như vậy, nàng cũng từng nhìn thấy cái dạng thảo nguyên rộng lớn trên ti – vi và máy vi tính, luôn tưởng tượng có một ngày, chính mình cũng có thể chạy băng băng trên thảo nguyên bao la.

“Mạc Ngôn, ngươi mau nhìn xem, cây cỏ này thật xinh đẹp, tựa như một tấm thảm xanh biếc to lớn.” Đường Đường thực hưng phấn đánh thức Mạc Ngôn còn đang ngồi ngủ bên cạnh mình, một bên lớn tiếng kêu.

Mạc Ngôn hơi hé mắt ra, theo thanh âm Đường Đường nhìn phía ngoài cửa sổ, biểu tình thuận theo sùng sốt, trog lòng có chút vị chua xót.

Thảo nguyên này, nàng chính là đã thấy qua vài năm trước. Khi đó, nàng theo Vũ Văn Giai Vinh đến Tĩnh quốc, trong lòng đắc ý, đội ngũ kết hôn thật dài, tơ lụa hồng sắc đầy trời, tiếng nhạc vui mừng, tất cả còn phản phát ngay trước mắt, nhưng mà, lần thứ hai đi qua vùng thảo nguyên này, mọi thứ đã trở nên cảnh còn người mất. Công chúa không phải Công chúa lúc đầu, nàng, cũng không phải nàng ngày ấy.

Thấy sắc mặt Mạc Ngôn hơi biến hóa, Đường Đường biết nàng có thể đang nhớ tới chuyện gì không vui, vì thế lôi kéo tay nàng, hướng nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Mạc Ngôn tỷ tỷ, ngươi đừng khổ sở, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi Mạc Ngôn tỷ tỷ, thanh âm của nàng vui vẻ tự nhiên như thế, vẻ mặt ngây thơ như một tinh linh thuần khiết. Nếu không phải trước đây Mạc Ngôn gặp qua bộ dáng nàng lãnh khốc giết người như ma, thực sẽ tưởng rằng Thái hậu nhà nàng đã biến thành một tiểu tiên nữ.

Bất quá, mặc kệ thế nào, nghe Đường Đường ọi nàng tỷ tỷ, hơn nữa còn nói nàng sẽ bảo vệ nàng, trong lòng Mạc Ngôn một trận ấm áp. Vũ Văn Giai Vinh lúc trước đối với nàng tuy rằng rất tín nhiệm, nhưng tới cùng vẫn là bày ra bộ dáng chủ tử cao cao tại thượng, đầu giống như bây giờ, đối với nàng thân thiết như vậy, giống như nàng thực đem chính mình trở thành tỷ tỷ bình thường.

“Thái hậu chớ có tổn thọ nô tì, có thể đi theo bên cạnh Thái hậu, là nô tì kiếp trước có phúc đã tu luyện.” Ánh mắt hơi biến hồng, mũi có chút cay cay, Mạc Ngôn thấp giọng nói.

“Đừng nói như vậy, được rồi, dù sao ngươi cũng ở bên cạnh ta khiến lòng trở nên vui vẻ, ta sẽ không để người khác khi dễ ngươi nữa.” Đường Đường vừa nghe thấy Mạc Ngôn cùng nàng đùa giỡn lập trường giai cấp, lập tức đã đem đề tài đình chỉ, nàng biết nhất thời khiến nàng thay đổi nô tính của mình là không có khả năng, vì thế, liền lựa chọn buông tha.

Hai người tiếp theo liền lâm vào một khoảng thời gian trầm mặc rất lâu, cho đến khi xe ngựa phía trước dừng lại, Dương Đắc Ý chuẩn bị bữa sáng đầy đủ đưa qua cho Đường Đường, nói nghỉ ngơi chốc lát, ăn xong bữa sáng lại lên đường.

Đường Đường để Mạc Ngôn đem Mộ Dung Hạo Minh cứu tỉnh, dọc đường đi này, hấn gặp khốn khổ cũng không ít hơn so với bọn họ, nhất là đau đớn, hấn là không nên quá mức cho hấn lần nào cũng có thể bị bọn họ đánh thuốc mê đi, phòng chừng trong lòng hấn thực sự rất ghen ngao tị khuất.

Thời điểm Mộ Dung Hạo Minh mở to mắt, liếc mắt một cái liền nhìn về phía cửa sổ, thảo nguyên bao la cùng với bầu trời xanh thẳm, khiến cho hấn trong nháy mắt hoảng hốt, cảm giác chính mình đi tới một thế giới xa lạ.

“Tỉnh rồi, đã đói bụng chưa? Dương công công có chuẩn bị thức ăn cho chúng ta, ngươi đến ăn chút đi.” Đường Đường thấy Mộ Dung Hạo Minh tỉnh dậy, trên mặt nhất thời lộ ra tươi cười nhàn nhạt, nàng đưa tay dịu hấn ngồi dậy, sau đó đem một ít thức ăn đến trước mặt hấn, tỏ ý bảo hấn ăn nhanh.

Mộ Dung Hạo Minh thật không có kháng cự gì, hấn chẳng qua là cau mày nhấc ta lên, không biết có phải bởi vì được hiệu Nhuyễn cốt tán còn chưa tan hết, tay không hề có một chút sức lực.

“Làm sao vậy? Tay ngươi không nhấc nổi sao?” Đường Đường nhìn thấy hấn bộ dáng như vậy, có chút lo lắng hỏi.

Mộ Dung Hạo Minh gật gật đầu, sau đó mang theo ánh mắt tiếc nuối nhìn mỹ thực trước mắt, lại tiếp tục nhìn về phía Đường Đường.

“Để ta đút cho ngươi.” Đường Đường thấy thế, xoắn tay áo chuẩn bị chăm sóc Mộ Dung Hạo Minh.

Mạc Ngôn bên cạnh nhìn, khăn trương đem đồ ăn trong tay mình đặt trên bàn gỗ nhỏ trước mặt, sau đó nói với Đường Đường: “Việc này để nô tì làm.”

“Không phải việc của ngươi, Mạc Ngôn, ngươi ăn của ngươi đi, bất kể nói thế nào, hấn là bị ta bắt cóc mang tới, chúng ta phải dựa trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo đối xử tử tế với con tin biết không?” Phát phát tay, Đường Đường khước từ Mạc Ngôn tiếp nhận.

Mạc Ngôn tuy rằng nghe không hiểu chủ nghĩa tinh thần Đường Đường nói là cái thứ gì, nhưng nàng hiểu rõ ý tứ của Đường Đường, biết mình không lay chuyển được nàng, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 89: Chương 89

Đường Đường đưa điểm tâm đến bên miệng Mộ Dung Hạo Minh, hấn không chút suy nghĩ, liền há miệng ăn. Nhìn thấy Mộ Dung Hạo Minh ăn những thứ chính mình uy [cho ăn], tâm tình Đường Đường nhất thời tốt đẹp, bắt đầu đem đồ ăn chậm rãi từng chút uy lên.

Đại khái nghỉ ngơi chỉnh đốn khoảng nửa canh giờ, đoàn xe lại xuất phát, qua mǎng nguyên, dùng thời gian một ngày một đêm bay qua Hương Sơn, sẽ tới biên giới Vũ quốc rồi.

Lúc bọn họ bay qua Hương Sơn, đi vào một bí đạo, tránh được thủ quân Tĩnh quốc đóng quân ở Hương Sơn. Bí đạo này là năm đó sau khi Vũ quốc đại bại Tĩnh quốc đặc biệt khai thác, chính là vì lo lắng ngày nào đó Tĩnh quốc phản công, Vũ quốc có thể lợi dụng bí đạo này để quân đội hành động, thắng vào Tĩnh quốc.

Tới biên giới Vũ quốc rồi, sắc mặt mọi người, đương nhiên, trừ bỏ Mộ Dung Hạo Minh, tất cả đều dịu xuống, trong lòng mọi người đều có cơ sở, biết hiện tại căn bản đã an toàn rồi.

Nhưng không vì vậy mà tốc độ xe chậm lại, trái lại càng lúc càng nhanh.

Dương Đắc Ý nói cho Đường Đường, nhận được bỏ câu đưa tin của Thái tử điện hạ Vũ Văn Vô Ki, Duyệt vương đem hoàng cung bao vây, canh giữ bên người Hoàng thượng, ý đồ bức vua thoái vị.

Trước đây, bởi vì Vũ Văn Vô Ki được Hoàng thượng phái đi phương Nam trị thủy, cho nên Duyệt vương thừa cơ hội đó, hôm nay Duyệt vương càng táo tợn hơn, không chỉ có ý đồ lũng đoạn triều cương, lại đem Hoàng thượng giam lỏng, bất luận kẻ nào cũng không thể thăm. Hành động không hợp lẽ

phải tự nhiên bị trọng thần trong triều phản bác, hần liền áp dụng phương pháp giết một người làm gương cho kẻ khác, rắc rối người không đồng ý hần, giết. Đại học sĩ Vương Nhược Hải liền mất mạng trong tay hần. Các đại thần còn lại thấy thế, cũng đều giận mà không dám nói gì.

Kỳ thật, cũng khó trách Duyệt vương lại kiêu ngạo ngang ngược như thế, nhạc phụ đại nhân của hần, đó là đương triều nhất phẩm Tể tướng Hứa Như Phong, có trợ giúp của Hứa Như Phong, hần tự nhiên không lo ngại gì, hơn nữa ham muốn ngôi vị Hoàng đế đã lâu, liền đối với chính mình bộc lộ đã tâm, không hề thu liễm nửa điểm.

Đoàn xe tiếp tục bốn ba, ước chừng sau mười hai ngày thành thạo, mới vừa tới Huyền Châu chỗ ở của Vũ Văn Vô Ki. Huyền Châu địa vị là kinh thành phía nam, bởi vì kinh thành lúc này đã ở vào tình trạng hoàn toàn phong bế, bị Duyệt vương dùng trọng binh phòng thủ, hơn nữa trong tay còn có Hoàng thượng, Vũ Văn Vô Ki vì vậy không thể hành động thiếu suy nghĩ, kỳ thật trong lòng hần đã có tính toán xấu nhất, hiện giờ Hoàng thượng đã bệnh nặng, nếu một ngày hần băng hà, đó là lúc hần động binh.

Thời điểm Đường Đường đến Huyền Châu, Vũ Văn Vô Ki tự mình ra cửa thành nghênh đón nàng. Khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Văn Vô Ki, cả người đều thiếu chút nữa ngã người.

Đây. . . . Đây là có chuyện gì?

“Ba ba, là người sao? Người cũng đến đây?” Vũ Văn Vô Ki cùng Chung Đức Long dường như điện mạo giống nhau như đúc khiến Đường Đường lập tức kích động rơi nước mắt, nàng mạnh mẽ nhào vào trong lòng Vũ Văn Vô Ki, lớn tiếng hỏi.

“Hoàng muội.” Vũ Văn Vô Ki tự nhiên không hiểu Đường Đường đây là đang nói cái gì, hần thân thủ có chút bối rối vỗ vỗ lưng của nàng, sau đó nói tiếp: “Đọc đường vất vả.”

Đường Đường nghe vậy, tiếng khóc lập tức ngưng lại, nàng từ trong ngực hần ngẩng đầu lên, lại nhìn chăm chú Vũ Văn Vô Ki trước mắt, đột nhiên phát hiện, nam nhân này tuy rằng cùng Chung Đức Long bộ dạng cơ hồ giống nhau, thế nhưng so với hần tuổi còn trẻ hơn rất nhiều, nhìn qua chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, mà ngữ khí hần cùng nàng nói chuyện cùng cách dùng từ, hoàn toàn không giống cách Chung Đức Long thường cùng nàng nói chuyện.

Lẽ nào nói, hần cùng ba ba nàng, chẳng qua chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi?

Mạc Ngôn biết Đường Đường chắc chắn là nhận sai người, nàng biết rõ căn nguyên Đường Đường, tự nhiên hiểu được nếu Đường Đường tiếp tục thêm, lập tức sẽ bại lộ, vì thế, nàng liền tiến lên một bước đỡ lấy cánh tay Đường Đường hướng về phía Vũ Văn Vô Ki hơi cúi người nói: “Nô tỳ Mạc Ngôn ra mắt Thái tử điện hạ.” Tiếp theo, liền ở bên tai Đường Đường nhỏ giọng nhắc nhở: “Thái hậu, chớ nhận sai người.”

Nghe qua Mạc Ngôn nhắc nhở bừng tỉnh, Đường Đường lập tức phục hồi tinh thần, nàng xoa xoa nước mắt nhìn Vũ Văn Vô Ki nói: “Ra mắt Thái tử ca.”

“Miễn lễ, mau vào thành đi.” Khoát tay, Vũ Văn Vô Ki cầm tay Đường Đường lên một chiếc xe ngựa hoa lệ. Mà Mộ Dung Hạo Minh vẫn luôn ngồi trên xe chưa từng bước xuống lại xốc màn xe lên đem hết thấy vừa mới phát sinh thu hết trong tầm mắt. Hần nhìn bóng lưng Đường Đường, trong lòng nghĩ ngờ càng lúc càng lớn.

Đường Đường theo xe ngựa Vũ Văn Vô Ki cùng nhau vào thành, sau khi vào thành trực tiếp đi đến phủ đệ Vũ Văn Vô Ki, vừa vào cửa thì thấy một nữ tử đoan trang tú lệ đứng ở cổng như là đang đợi bọn họ.

“Nàng là ai hả?” Đường Đường hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi Mạc Ngôn ngồi đối diện ở bên cạnh mình.

“Người này là hồng nhan tri kỷ của Thái tử điện hạ, tên là Vũ Mông.” Mạc Ngôn nhỏ giọng bên tai Đường Đường hỏi đáp.

Hồng nhan tri kỷ? Không phải là Thái tử phi?

Sau khi Đường Đường xuống xe, liền nhìn thấy Vũ Mông bước nhanh đến bên người Vũ Văn Vô Ki, lấy khăn trong tay xoa xoa tượng trưng trên trán Vũ Văn Vô Ki. Tiếp theo đi đến bên cạnh Đường Đường nói: “Vũ Mông ra mắt Thanh Nhân Công chúa.”

“Không cần đa lễ.” Đường Đường hướng nàng mỉm cười, sau đó xoay người đến bên cạnh chiếc xe ngựa thứ hai, cho phép đem Mộ Dung Hạo Minh thình xuống.

Giờ đây đã tới địa phương bên cạnh nàng, cho dù Mộ Dung Hạo Minh chấp cánh phòng chừng cũng khó bay.

Thực ra, ở trong lòng Mạc Ngôn vẫn luôn tồn tại một nghi vấn, chính là, những âm vệ này rốt cuộc là bị người nào tiêu diệt hết. Theo lí, nếu nói những âm vệ kia đều có thể bị giết, như vậy một đoạn đường kia phía sau bọn họ hần là không thuận lợi mới đúng, những người giết âm vệ cái quái gì còn chưa cùng truy sát bọn họ chứ?

Trước mắt đến bên cạnh Vũ Văn Vô Ki, tâm Mạc Ngôn cũng thoáng buông xuống.

“Thanh Nhân Công chúa trên đường vất vả, mời theo Vũ Mông đến phía trước tắm rửa thay đổi xiêm y, gột đi mệt mỏi trên người, sau đó sẽ cùng Thái tử điện hạ bàn bạc đại sự đi.” Vũ Mông nhìn thấy Đường Đường bộ dáng phong trần mệt mỏi, tiến lên một bước hỏi han quan tâm.

“Cũng tốt. Thái tử ca ca, người này liền giao cho người a, hần thế nhưng là người ta rất coi trọng, Thái tử ca ca đừng cho người khi dễ hần a.” Hướng Vũ Mông gật đầu, tiếp theo Đường Đường đem Mộ Dung Hạo Minh lôi đến trước mặt vũ không vũ khi căn dặn nói.

“Đã biết rồi, ngươi trước đi tắm rửa đi.” Sùng nịch gõ gõ đầu Đường Đường, Vũ Văn Vô Ki nói, tiếp theo dời ánh mắt tập trung trên người Mộ Dung Hạo Minh.

“Mộ Dung Hạo Minh ra mắt Thái tử điện hạ.” Mộ Dung Hạo Minh nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Vũ Văn Vô Ki, hần khiếm tốn cười, hơi hơi chấp tay chào.

“Mộ Dung Hạo Minh? Lục Vương gia Tĩnh quốc? Mặc dù tiên thiên thể nhược vô pháp tập võ, lại hiểu rõ binh pháp, từng lấy nhất nhân chi lực [sức một người] thiên binh vạn mã đại Đại Vũ ta tiêu hao căn cốt, làm cho Tĩnh quốc nguyên bản sắp bị diệt tro tàn lại cháy, cuối cùng lấy phương thức hòa thân chấm dứt chiến tranh. Làm Đại Vũ ta mất đủ thắng, nhưng cũng hao tổn nghiêm trọng.” Vũ Văn Vô Ki nhìn Mộ Dung Hạo Minh, trong mắt hiện lên một tia quang mang kinh ngạc.

“Thái tử điện hạ khoa trương, chuyện chiến tranh này, cho tới bây giờ không phải sức một người có thể giải quyết.” Mộ Dung Hạo Minh thuận miệng đáp, đôi mắt nhẹ nhàng vừa chuyển, rơi trên bóng dáng Đường Đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 90: Chương 90

Đường Đường theo Vũ Mông vào hoa viên phía sau đại trạch, đi qua một cái hành lang gấp khúc thật dài, nàng được đưa đến một gian phòng trang trí xinh đẹp.

“Công chúa mời sảo hậu, Vũ Mông phân phó người mang nước vào.” Sau khi dẫn Đường Đường vào phòng, Vũ Mông nhẹ giọng nói, tiếp theo liền xoay người ra khỏi phòng.

Mạc Ngôn luôn luôn đi theo phía sau các nàng, lúc này Vũ Mông đi rồi, trogn phòng chỉ còn lại hai người Mạc Ngôn và Đường Đường.

“Mạc Ngôn, ta như thế nào cảm thấy vũ mông này có chút lạ a?” Không biết vì sao, lần đầu tiên Đường Đường trông thấy Vũ Mông, liền cảm thấy nữ nhân này hình như cất giấu thứ gì đó không muốn bị người phát hiện, loại trực giác này trước nay chưa hề có khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái.

“Thái hậu có điều không biết, Vũ Mông này đi theo Thái tử điện hạ đã nhiều năm, tuy rằng không có danh phận chính thức, nhưng được Thái tử điện hạ sủng ái sâu sắc, ở trong phủ Thái tử, địa vị có thể sánh với Thái tử phi. Bất quá . . . .” Mạc Ngôn nói tới đây, dừng lại một chút, nhìn ngoài cửa, thấy không có dấu vết kẻ nào, liền nói tiếp: “Bất quá, Thái tử phi trời sinh tính điệu ngoa buông thả, ở trong cung hà hiệp Vũ Mông không ít, mà Vũ Mông bởi vì xuất thân thấp kém, thật cũng không dám ý vào sủng ái của Thái tử điện hạ cùng Thái tử phi ganh đua cao thấp.”

“Như vậy sao? Nhưng thật nhìn không ra nàng là loại nhân vật sẽ bị người ức hiếp mà không dám phản kháng.” Tuy rằng Mạc Ngôn nói như thế, nhưng Đường Đường lại như trước cảm giác Vũ Mông cấp cho nàng cùng cảm giác nàng quanh năm nhẫn nhục chịu đựng không có nửa điểm quan hệ.

Thân thể của nàng mang theo một loại tín hiệu, một loại tín hiệu khiến cho người ta không dám quá gần gũi.

“Thái hậu có phải cảm giác Vũ Mông khiến cho người ta cảm thấy rất là quanh quệ không dám thân cận?” Mạc Ngôn như xem thấu tâm tư Đường Đường, nàng cười yếu ớt, tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy. Người lạnh lùng như vậy, làm sao lại được Thái tử sủng ái, hơn nữa, Thái tử phi kia làm sao xuống tay với nàng ta chứ?” Đường Đường xem ra, những người lạnh lùng thường trên người đều dán nhãn người lạ chớ lại gần, bọn họ chỉ cần lạnh lùng nghiêm mặt, sẽ trở nên khiến cho người ta không dám đến gần.

“Việc này, nô tì không biết. Chẳng qua, lúc Thái tử phi còn sống, cuộc sống của nàng quả thực không được tốt, bây giờ, Thái tử phi mất, nàng liền nghiễm nhiên trở thành nữ chủ nhân trong phủ. Đương nhiên, việc này bất quá cũng là nô tì nghe nói, vài năm này xảy ra chuyện gì, nô tì cũng không rõ.”

“Thái tử phi đã chết? Chết như thế nào?” Đường Đường nghe đến đó, mày hơi nhíu.

“Khó sanh, một thi hai mệnh.” Mạc Ngôn gián lược vắn tắt cái chết của Thái tử phi, tiếp đó, nàng do dự một chút, còn nói thêm: “Phụ thân Thái tử phi là Tể tướng Hứa Như Phong, cũng chính là hậu thuẫn kiên cường đứng ở phía sau Duyệt vương hiện giờ. Thái hậu có điều không biết, Hứa Như Phong này vốn có hai nữ nhi, đại nữ nhi Hứa Hi Dung cùng tiểu nữ nhi Hứa Hi Thụy. Hai nữ nhân này ngày thường đều là khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương. Bởi vì được Hứa Như Phong thương yêu, đưa tới hai nữ nhi của hắn được Hoàng thượng chỉ hôn cho Thái tử điện hạ được sủng ái nhất lúc đó cùng Duyệt vương điện hạ. Thái tử so với Duyệt vương lớn tuổi hơn một chút, liền cưới đại nữ nhi Hứa Hi Dung, Duyệt vương cưới tiểu nữ nhi Hứa Hi Thụy. Vốn hết thảy cũng không có vấn đề gì, chẳng qua, Thái tử phi Hứa hi Dung khó sanh mà chết bị người có ý sắp đặt một phen, nói là bị người hại chết, Hứa Như Phong buộc Thái tử giao ra hung thủ giết người, nhưng làm sao mà Thái tử biết được hung thủ là kẻ nào? Huống hồ, Thái tử phi chết vốn là chuyện ngoài ý muốn a, cho nên lại từ chối tiếp, không cho hắn một cái công đạo. Hứa Như Phong cho rằng Thái tử điện hạ cố tình bao che, hoặc

là chuyện này chính là do Thái tử điện hạ dựng lên, vì vậy trong con giận dữ, cùng Thái tử điện hạ cắt đứt hoàn toàn, đứng về phe Duyệt vương, hướng Thái tử điện hạ liên tiếp làm loạn.”

“Nguyên lai là như vậy, việc này tình hình cũng thật là phức tạp.” Đường Đường gật đầu sáng tỏ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, vài nô tài mang theo mấy thùng nước ấm tiến vào phòng, đổ vào bồn tắm phía sau bình phong.

“Thái hậu thỉnh tắm rửa trước đi.” Biết có một số việc trong lúc nhất thời cũng không thể nói rõ, hơn nữa nơi này một lát lại có người đến kẻ đi, Mạc Ngôn không hề nói thêm gì nữa, dẫn Đường Đường tới phía sau bình phong, sau đó xoay người đi ra chốt cửa, lại đi đến phía sau bình phong, giúp Đường Đường thoát đi y phục.

Đường Đường ngoan ngoãn để Mạc Ngôn hầu hạ, kỳ thực từ lúc nàng năm tuổi đã tự mình tắm rửa, bởi vì từ nhỏ không có mẹ, nàng sẽ không có cảm nhận qua tình cảm mẹ con. Từ khi đi vào thế giới này, cách Từ Ngọc cùng Mạc Ngôn chiều cổ, chăm sóc khiến lòng của nàng thoảng trở nên âm áp, đối với hai người các nàng cũng là quý mến cực kì. Lần trước sau khi Mạc Ngôn ở sơn trại chịu nhục, nàng trong lòng thâm phát thệ, từ nay về sau tối bảo vệ tốt hai người bọn họ, ai dám đụng đến người của nàng, nàng liền khiến hắn chết không nơi chôn cất.

Sau khi Đường Đường tắm rửa xong, lại nhượng Mạc Ngôn cũng đi tắm rửa một phen, hiện nay nàng đối với thế cục cũng không biết rõ, không dám tùy tiện hành động, liền một mực ở trong phòng chờ Mạc Ngôn.

Khoảng qua thời gian một khắc chung, Mạc Ngôn trở lại phòng, cước bộ của nàng có chút gấp gáp, vừa tiến đến cửa liền nói: “Thái hậu, Thái tử điện hạ mời ngài đến thư phòng.”

“Hảo, người mau dẫn ta đi.” Biết có thể có tình huống bất ngờ xảy ra, Đường Đường lập tức đứng lên đi theo phía sau Mạc Ngôn, hai người nhất tề hướng thư phòng thân tốc đi tới.

Đến thư phòng, Đường Đường liền nhìn thấy trừ Vũ Văn Vô Ki ra, còn có hai gã nam tử đang ngồi, bọn họ một người tuổi trên dưới bốn mươi, để râu màu đen thật dài, một người tuổi chỉ khoảng hơn hai mươi, nhìn qua là người tập võ. Lúc này ba người dường như đang thảo luận chuyện trọng đại gì đó, Đường Đường đến nơi cất ngang đàm phán của bọn họ.

“Thái tử ca ca, đã xảy ra chuyện gì sao?” Đường Đường vừa vào cửa liền hỏi.

“Giai Vinh, người mau tới đây, ca ca giới thiệu cho người hai người.” Thái tử nhìn thấy Đường Đường vào cửa, lập tức đứng dậy kéo tay Đường Đường hướng thủ vị đi đến.

“Vị này là hữu trữ thần ky từ thiên miên tiên sinh danh xưng Trương Thanh Viễn.” Vũ Văn Vô Ki đầu tiên chỉ vào nam tử râu dài kia giới thiệu một phen.

“Thiên miên thần ky từ [ky từ: máy dẹt, máy móc, cò súng]?” Mạc Ngôn nghe vậy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mặt sùng bái, nàng đối với danh hào Trương Thanh Viễn sớm đã như sấm bên tai.

“Thiên miên ra mắt Thanh Nhân Công chúa điện hạ.” Trương Thanh Viễn hơi khom lưng chấp tay nói.

“Không cần đa lễ.” Đường Đường tiến lên khiến tôn nâng dậy, nàng từ phản ứng của Mạc Ngôn hoàn toàn biết người này địa vị không nhỏ, không thể tùy ý đối đãi.

Tiếp theo, Vũ Văn Vô Ki lại dẫn Đường Đường đến bên kia, đối với nam tử trẻ tuổi kia giới thiệu: “Vị này chính là Chu Triều Chu tướng quân, Chu tướng quân mười bốn tuổi đã xông pha chiến trường, đến nay bất quá chỉ hơn hai mươi lại đã thăng tới chức vị Tướng quân, là chủ soái hiếm có tài năng của Đại Vũ ta a.”

“Chu Triều bái kiến Thanh Nhân Công chúa.” Cùng Trương Thanh Viễn giống nhau, Chu Triều cũng hơi chấp tay khom người nói.

“Chu tướng quân không cần đa lễ, mọi người nếu đã vì Thái tử ca ca dốc sức, đều là người một nhà, về sau nghi thức này nọ liền miễn đi.” Đường Đường khoát khoát tay, nàng cực kì thông dong thả lỏng nói.

“Hoàng muội nói chính là ý ta, về sau tất cả mọi người chớ có đa lễ nữa.” Ha ha cười, Vũ Văn Vô Ki nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 91: Chương 91

“Hoàng huynh gọi ta sang đây, là đã xảy ra chuyện gì sao?” Nhận biết những người này xong, Đường Đường trở lại vấn đề chính.

“Là thế này, từ trong kinh thành vừa mới truyền ra tin tức, nói phụ hoàng chuẩn bị sắc lập tân quân.” Vũ Văn Vô Ki về mặt thoáng tối, sau đó mở miệng nói.

“Sắc lập tân quân? Duyệt vương bức vua thoái vị?” Đường Đường biết sự tình hiện tại dường như phiền toái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mày cũng hơi nhíu lại.

“Phụ hoàng hiện giờ bệnh tình nghiêm trọng, sợ là vô lực phản kháng.” Vũ Văn Vô Ki nói xong, trong mắt hiện lên một tia bi thương.

“Chỉ là bệnh nặng thì cũng được, nếu là đã khuất dương giang mới sợ. Đến lúc đó Duyệt vương tùy tiện đưa ra một mảnh giấy, trên viết sắc lập hấn làm Tân hoàng, phế bỏ Thái tử, cũng nói là di chiếu trước khi Hoàng thượng lâm chung, đến lúc đó thì phiền phức lớn.” Đường Đường tiếp lời.

“Lời Công chúa cực kì chí lý, hiện giờ Duyệt vương ép buộc thiên tử lệnh chư hầu, Hoàng thượng ở trong tay hấn sinh tử còn không biết, nếu hấn tùy tiện tự mình nghĩ một đạo thánh chỉ, tiếp đó đóng ấn ngọc, cũng có thể nói là chỉ Hoàng thượng hạ.” Trương Thanh Viễn nhìn Đường Đường ánh mắt tán thưởng, sau đó nói tiếp.

“Vậy việc này nên làm như thế nào mới tốt?” Mày Vũ Văn Vô Ki khẽ cau lại, hấn nhìn về phía Đường Đường cùng Trương Thanh Viễn.

“Trước phải xác định được phụ hoàng còn sống hay không, hấn có thể ép buộc thiên tử lệnh chư hầu, như vậy trái lại, nếu như phụ hoàng băng hà, là lúc hấn đăng cơ, chúng ra xuất ra thứ gì chứng thực phụ hoàng là hấn hại chết, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận đuổi hấn xuống đài, cái hấn gọi là di chiếu kia liền trở thành chiếu chỉ chính hấn ngụy tạo, người trong thiên hạ cũng sẽ không tin tưởng hấn.” Trong đầu Đường Đường nghĩ làm thế nào để con tin trong tay Duyệt vương biến thành bom hẹn giờ, hiện giờ xem ra, biện pháp này là biện pháp tối hữu hiệu nhất.

“Hoàng muội diệu kế. Chỉ là, nếu khời binh đến đoạt vị, lúc đó sợ sẽ tử thương nghiêm trọng, nội loạn như vậy, khó tránh khỏi không dẫn tới ham muốn của Tỉnh quốc, cái gọi là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi đi.” Vũ Văn Vô Ki nói xong, khuôn mặt lại chuyển hướng về Trương Thanh Viễn bên cạnh: “Thiên miên tiên sinh nghĩ sao?”

“Hồi Thái tử điện hạ, thảo dân cho rằng kế sách của Công chúa thật kỳ diệu, bất quá, đó là bước đường cuối cùng có thể đi sau khi không còn con đường nào khác, cá chết lười rách. Thảo dân tán thành với cách nghĩ của Thái tử điện hạ, tốt nhất là không uống người nào, đem việc này bình tĩnh giải quyết.” Trương Thanh Viễn cuối đầu suy nghĩ chốc lát, mới nói.

Lời này hấn nhắc nhở Đường Đường, nàng nhớ tới mục đích ban đầu của mình, không phải là muốn phát động chiến tranh, đem việc này hòa bình dàn xếp sao?

“Vậy như thế nào mới không uống người nào, êm dịu giải quyết chuyện này?” Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy không có biện pháp tốt, liền ngẩng đầu nhìn về phía Trương Thanh Viễn.

“Trong triều bá quan đều biết, Duyệt vương điện hạ cũng không có tài trị quốc, hấn thống lĩnh quân đội là nhất tuyệt, mà lại đối với Hoàng thượng một lòng trung tâm, chính vì vậy mới chiếm được sủng ái cùng tín nhiệm của Hoàng thượng, đem hơn một nửa binh mã Đại Vũ giao cho hấn thống lĩnh. Chẳng lẽ điện hạ không thấy kì quái, vì sao Duyệt vương điện hạ vốn chỉ lưu luyến chiến trường đột nhiên lại nảy sinh ham muốn ngôi vị Hoàng đế, hơn nữa còn đại nghịch bất đạo đem Hoàng thượng giam lỏng, đem toàn bộ kinh thành phong tỏa.” Trương Thanh Viễn nói xong, đem ánh mắt nhìn về phía Vũ Văn Vô Ki nói: “Chắc hấn điện hạ trong lòng có lẽ là có đáp án chứ.”

Vũ Văn Vô Ki nghe vậy, nét mặt biến đổi, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

“Đáp án là gì?” Đường Đường có phần không hiểu rõ, nàng phi thường tò mò bọn họ rốt cuộc đang nói bí ẩn gì.

“Công chúa điện hạ cũng biết, một người vốn là người không quan tâm đến quan trường nếu như đột nhiên theo đuổi chính trị, sẽ là có nguyên nhân gì?” Trương Thanh Viễn cũng không nói thẳng, chỉ hỏi lại Đường Đường.

“Kia rất đơn giản, hoặc chính là mình đột nhiên cảm thấy theo đuổi chính trị có tiền đồ, vì chính mình về sau không bị đói chết, cho nên lựa chọn việc chính mình không thích. Hoặc chính là bị bá cha mẹ hoặc người thân.” Đường Đường không chút suy nghĩ nói.

Đợi hồi lâu, nàng liền thấy Trương Thanh Viễn khuôn mặt mỉm cười cùng Vũ Văn Vô Ki biểu tình có phần suy sụp.

Duyệt vương tự nhiên là không cần lo lắng hấn sau này sẽ đói chết, lại có thể bị Vũ Văn Vô Ki sau khi lên ngôi loại trừ, tình cảm huynh đệ bọn họ trước đây thẳng thắn nhưng cũng còn hòa thuận, mà Hoàng thượng rất đặc ý hai vị hoàng tử, cho nên, lúc trước muốn tìm một nguyên nhân hành động oán vị, hấn là không có khả năng. Như vậy, nguyên nhân chân chính nhất định do người thứ hai, tám nguyên chính hấn cũng không phải như vậy, mà là bách Vu mổ một loại áp lực, lại có thể nói, là mổ ta bị người xúi giục mới có thể mất lý trí gây nên chuyện nghịch thiên như vậy.

Chẳng lẽ, là bởi vì . . . . .

Đường Đường đột nhiên nâng mắt nhìn về phía Thái tử điện hạ, lòng của nàng đã có câu trả lời.

Mạc Ngôn nghe xong lời Đường Đường, cũng cúi đầu suy nghĩ thật lâu, rất nhanh, nàng cũng hiểu rõ đây là chuyện gì, nàng toàn thân chấn động nhìn về phía Vũ Văn Vô Ki.

“Hoàng muội, có không cảm thấy vi huynh quá tàn nhẫn?” Vũ Văn Vô Ki nhìn về phía Đường Đường thần tình bất đắc dĩ, trong ánh mắt hấn xẹt qua một

tia đau thương.

“Thái tử ca ca, người làm đại sự, nhất định phải không câu nệ tiểu tiết. Đã biết là sai lầm, sớm nhận thức mới là cách làm đúng đắn nhất, nếu lòng dạ nhân từ không dứt khoát, đến ngày sau gây thành đại họa kia mới là cái không nên to lớn chứ.” Đường Đường tiến lên một bước bắt lấy tay Vũ Văn Vô Ki nói.

“Ha ha, hảo một cái thành đại sự người không câu nệ tiểu tiết, xem ra lời đồn dân gian dành cho Công chúa thật cũng không phải toàn bộ đều vô căn cứ. Thân là nữ tử, lại có đại khí chi phong như nam nhân bình thường, Thái tử điện hạ hẳn là nên vui mừng, hôm nay đối thủ của ngài là Duyệt vương mà không phải là Thanh Nhân Công chúa, nếu không, sợ là cũng khó thảo phạt tốt a.” Trương Thanh Viễn nói xong cười ha hả.

“Tiên sinh, ngài đang khen ta sao? Hay là chê cười ta a?” Rõ ràng hiểu ý tứ Trương Thanh Viễn nói lời này là khen ngợi nài, thế nhưng không biết vì sao, Đường Đường cứ cảm thấy trong giọng nói của hắn mang theo một chút chế nhạo.

“Thảo dân sao dám chỉ trích Công chúa điện hạ.” Trương Thanh Viễn khoát tay, bộ dáng không dám. Lại nói tiếp: “Nếu Công chúa hiểu được nguyên nhân trong đó, như vậy phải chăng có nghĩ đến biện pháp xử lý gì chứ?”

“Nếu nói Duyệt vương bức vua thoái vị là đã tâm Hứa Như Phong tạo thành, như vậy, chúng ta đương nhiên phải từ mấu chốt này xuống tay. Có một số thời điểm, phương pháp đơn giản nhất để giải quyết phiền phức chính là khiến cho những phiền phức đó vĩnh viễn biến mất. Các vị hiểu chứ?” Đường Đường nói xong, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, khóe miệng hơi cong lên, trên mặt nổi lên một bộ dáng khát máu.

“Ý của ngài là, giết Hứa Như Phong?” Vũ Văn Vô Ki bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Đường Đường.

“Còn có nữ nhi của hắn. Nếu như ta đoán không sai, nữ nhi của hắn hiện tại hẳn là đang mang thai chứ?” Đường Đường tàn độc nhấn tâm, sau đó nói tiếp.

“Đối với một phụ nữ có mang hạ thủ có phải quá ngoan độc hay không?” Gật gật đầu, Chu Triều bên cạnh một mực buồn bực không hé răng đột nhiên lên tiếng.

Lời hắn vừa nói xong, Vũ Văn Vô Ki ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía Chu Triều, lạnh lùng trong ánh mắt kia khiến Chu Triều toàn thân run lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 92: Chương 92

Đường Đường biết rõ vì sao Vũ Văn Vô Ki có phản ứng như vậy, ngay ban nãy, thời điểm nàng phân tích động cơ Duyệt vương mưu phản, đột nhiên nhớ tới Mạc Ngôn nói qua với nàng, đại nữ Hứa Như Phong, chính là Thái tử phi Hứa Di Dung đã chết lúc trước, nói là khó sanh, nhưng thực tế Hứa Như Phong không hề tin.

Kỳ thực, Hứa Như Phong đúng, nguyên nhân Hứa Hi Dung chết không phải là khó sanh gì, độc thủ phía sau thật sự chính là Thái tử Vũ Văn Vô Ki.

Về phần tại sao hắn muốn làm như vậy, hẳn là mức độ rất lớn, là bởi vì kiêng cử thế lực của Hứa Như Phong sao.

Xem ra, đối với dã tâm của Hứa Như Phong, Vũ Văn Vô Ki đã sớm biết từ lâu, cho nên hắn mới có thể tiên hạ thủ vi cường. Phải biết rằng, nếu Hứa Di Dung này sinh hạ được chính là nam anh, như vậy Hứa Như Phong rất có khả năng lợi dụng nam anh này để hoàng thành dã tâm của mình.

Chỗ đứng của hắn trong triều, có địa vị hết sức quan trọng, hơn nữa còn có vây cánh liên quan. Nếu sau khi Hoàng thượng băng hà, Vũ Văn Vô Ki lên ngôi, trở thành Tân hoàng, hắn hiện tại chỉ có một con trai nối dõi, nếu Tân hoàng đột nhiên xảy ra chuyện gì, như vậy lên ngôi tự nhiên là anh hài còn bọc tả kia. Hứa Như Phong như thế, liền để cho đại nữ nhi của hắn, cũng chính là Thái hậu Hứa Di Dung buông rèm chấp chính, chính mình thì âm thầm thao túng hết thảy.

Kế hoạch hoàn mỹ biết bao a.

Đáng tiếc Vũ Văn Vô Ki cũng không phải đứa ngốc, hắn sớm đã biết rõ hết thảy, vì vậy, trước tính toán của Hứa Như Phong, hắn lựa chọn ra tay trước để chiếm lợi thế, đem Hứa Di Dung cùng với nam anh trong bụng nàng vừa mới xuất thế cùng chìm chết. Đồng thời tuyên bố với bên ngoài, khó sanh mà chết.

Kỳ thực, có thể nếu Hứa Hi Dung này sinh hạ chính là một nữ anh, nàng đã không chết. Đáng tiếc là, lão thiên gia cũng không chấp nhận người có dã tâm tồn tại, cố tình cho nàng một nam anh như thế, nàng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên, câu Chu Triều vừa nói kia “Đối với một phụ nữ có mang hạ thủ có phải quá ngoan độc hay không?” Đối với Vũ Văn Vô Ki mà nói, là đã kích

to lớn. Hắn không phải nội tâm chưa từng lên chính mình, thế nhưng, tự hỏi bản thân ngàn vạn lần, nếu chuyện như vậy lại xảy ra hắn nên làm như thế nào? Đáp án vẫn là như nhau, hắn không cho phép vì sinh mạng một người mang đến mầm tai họa cho vũ quốc, tất cả nhân tố uy hiếp đến Vũ Văn hoàng tộc bọn họ đều phải bị bóp chết từ trong nôi.

“Cái gì là ngoan độc không ngoan độc? Cái gọi là ngoan độc bắt trượng phu, thời điểm ngươi ở trên sa trường giết địch cũng nhân từ như vậy sao? Nếu ngươi không tâm khoan một chút, đã sớm bị địch nhân giết chết, còn làm tướng quân thế nào?” Đường Đường liếc nhìn Chu Triều mặt trắng bệch, nàng không nghĩ tới, nam nhân làn da ngăm đen này lại có lòng dạ thiện lương như vậy, rất khó liên tưởng đến bộ dáng hắc ở trên chiến trường giết người như ma.

“Ồ trên chiến trường đương nhiên không thể như thế, trên chiến trường đối mặt đều là nam nhân, hơn nữa, bọn họ là địch nhân, đối đầu với kẻ địch tự nhiên không thể nương tay.” Chu Triều nghe được lời Đường Đường nói, khuôn mặt tức giận đến ửng đỏ, hắn nghẹn yết hầu cùng Đường Đường tranh chấp.

“Thật không? Vậy ngươi lại cũng biết, những chiến sĩ ấy hay không có phu nhân mang thai, ngươi cứ như vậy đem bọn họ giết, khiến phu nhân bọn họ cùng đứa trẻ trong bụng cuộc sống khổ nhọc, nói không chừng đứa nhỏ còn chưa được sinh hạ thì đã lụy tử, ngươi như vậy, chẳng phải đã gián tiếp thương tổn đến những người phụ nữ mang thai sao? So với chúng ta có gì khác biệt?” Đầu ngẩng cao, Đường Đường đã lâu chưa cùng người tranh chấp như vậy, nàng phát hiện Chu Triều này có điểm hứng thú, cư nhiên có dũng khí như vậy không sợ chết chống đối với nàng, ở cổ đại này, vẫn là lần đầu tiên đụng tới người không muốn sống như vậy.

“Này . . . .” Bị Đường Đường một phen dùng lời nói sắc bén nói nghẹn lời, không mặt hắc càng đỏ lên, không hề có chút tức giận nhìn Đường Đường liếc mắt.

“Mạc Ngôn, nhìn thấy không? Đây là soái tướng tài năng trong mắt Thái tử ca ca, may mắn a, Thái tử ca ca không phải nữ nhân, nếu nhìn sai nam nhân, gả cho hắn, vậy bị hủy cả đời rồi.” Biết mình thắng lợi, Đường Đường cười tủm tỉm nói thầm bên tai Mạc Ngôn, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào tai vài người có mặt, trừ Chu Triều ra, mọi người trên mặt đều ảm đạm tiếu ý.

“Được rồi, hoàng muội, đừng náo loạn. Chu tướng quân thế nhưng là trợ thủ đắc lực của hoàng huynh, ngươi nếu như đem nhân ức hiếp đến choáng váng, ta tìm đâu ra người dẫn binh?” Nhìn thấy Đường Đường cũng nháo đủ rồi, Vũ Văn Vô Ki đưa tay sờ đầu nàng cười nói.

“Yên tâm, hắn nếu như dễ dàng khí vụng như vậy, ta cho ngươi mang binh đánh giặc.” Đường Đường cọt xát trước ngực Vũ Văn Vô Ki cọt xát vô cùng thân thiết, sau đó nhàn câu vừa chuyển, đối Chu Triều nói: “Ta biết ngươi đối với ta không phục, bằng không như vậy đi? Dù sao kế hoạch của chúng ta đã lập ra, ngươi cảm thấy không hạ thủ được với phụ nữ có thai, vậy để cho ta đi, ngươi phụ trách giết Hứa Như Phong, buổi tối ngày một chúng ta hành động, ai hoàn thành nhiệm vụ trước, người đó thắng, được không?”

“Hào.” Chu Triều nghe vậy, không chút yếu thế đáp.

“Không được.” Vũ Văn Vô Ki nghe vậy, hoàn toàn cự tuyệt.

“Thái tử ca ca, có vấn đề gì sao?” Đường Đường chỉ biết được cùng Chu Triều giết người cao hứng, hoàn toàn quên mất, hiện tại nàng chính là Thanh Nhân Công chúa Đại Vũ, một hạng nữ lưu tay trái gả không chặt a.

“Vấn đề gì? Ngươi nói vấn đề gì? Ngươi dựa vào cái gì khừ sát Hứa Hi Thụy? Nàng ở bên trong hoàng cung a, hơn nữa người mang võ nghệ, cho dù hiện tại nàng đứng trước mặt ngươi, ngươi chắc chắn cũng không phải là đối thủ của nàng, huống chi ngươi còn muốn tiến cung khừ sát nàng.” Vũ Văn Vô Ki bộ dáng thiên phương dạ đàm nhìn Đường Đường.

“Cái đó, Thái tử ca ca, có việc có thể ngươi không biết, sau khi ta đi Tĩnh quốc đây, gặp một cao nhân, hắn thấy ta cốt khí giai, là nhân tài thích hợp luyện võ, hắn cảm thấy mình dương thế sắp tận, đem tuyệt học toàn bộ đều truyền cho ta, cho nên, ta hiện tại cũng có võ công, hơn nữa, còn không kém a.” Đường Đường có phần chột dạ thêu dệt, nàng xem trên TV thấy nhân vật đều là lấy cớ này, hy vọng có thể gạt được.

“Thật vậy chăng? Thế nào trong thư lại không nghe ngươi đề cập qua?” Vũ Văn Vô Ki nhìn Đường Đường bán tín bán nghi.

Nghe hắn nói lời này, thật không giống như hoàn toàn không tin, Đường Đường trong lòng hiểu có hi vọng, tiếp tục chăm chú nói: “Thật mà, lừa ngươi là chó con.”

“Được rồi, ta tạm thời tin lời ngươi, nhưng mà, dù vậy, chuyện nguy hiểm như vậy cũng không thể do ngươi làm, nếu ngươi ở trong hoàng cung xảy ra bất trắc gì, ta phải làm sao đi cứu ngươi?” Tuy trong lòng như cũ vẫn có hoài nghi, nhưng Vũ Văn Vô Ki cũng lười quản, hắn chỉ một lòng muốn ngăn cản nha đầu điên cuồng này.

“Yên tâm, ngươi chế tạo cho ta một vũ khí bí mật, đừng nói là hoàng cung, cho dù là đại bản doanh quân địch, ta cũng có thể một mình xông vào, giết bọn hắn phiên giáp bất lưu.” Đường Đường ha ha cười, ánh mắt của nàng nhìn về phía Trương Thanh Viễn: “Ngài được xưng là thần kỳ tử, không biết ngài am hiểu chính là thần cơ diệu toán chứ? Hay là cơ quan kỳ môn [cổ pháo máy móc]?”

“Vũ khí bí mật theo như lời Công chúa vừa nói, thảo dân vẫn không hiểu lắm, không ngại nói nghe một chút. Bất luận là cơ quan kỳ môn hay là mưu toán sách lược, thảo dân đều sơ lược u mê.” Trương Thanh Viễn khiêm tốn nói.

Q.2 - Chương 93: Chương 93

“Người có thể nói được sơ lược u mê, vậy chứng minh người hiểu lắm, nếu đã như vậy, kia chúng ta liền nhân cơ hội nói chuyện, ta cho người xem một vật đảm bảo khiến người hảo ngoạn ý trở mắt đứng nhìn.” Đường Đường vừa nghe đến lời Trương Thanh Viễn, chỉ biết mình tìm đúng người rồi, trong đầu nàng cân nhắc chế tạo súng ống công nghệ cao, nhất thiết phải tìm một người hiểu biết cơ bản khái quát máy móc đến làm mới được, nhìn Trương Thanh Viễn này đáng điệu tiên phong đạo cốt thể ngoại cao nhân, khẳng định trong bụng có hàng, chuẩn không sai.

Hai người phối hợp với nhau, hoàn toàn coi khinh Vũ Văn Vô Ki cùng Chu Triều đứng bên cạnh, song song hướng ngoài cửa đi đến. Mạc Ngôn rất thức thời đi lên, nàng liếc nhìn Chu Triều một cái, sau đó đến gần Vũ Văn Vô Ki hành lễ cáo lui.

Đường Đường cùng Trương Thanh Viễn đến một gian phòng khác, trong lòng đối với cấu tạo súng ống phi thường quen thuộc, nàng biết muốn tại chỗ đại này chế tạo ra một cây súng tự động XM177E2 mà Chung Đức Long cấp cho nàng chơi, đó là không có khả năng, có thể cho nàng làm vài thanh súng lục súng ngắn, cũng là rất không tồi rồi. Vì vậy, nàng dựa trên những hiểu biết của mình đối với nguyên lý cùng cấu trúc súng ống, họa một bản vẽ đơn giản.

Lúc nàng cầm bữa họa bản vẽ đưa tới trước mặt Trương Thanh Viễn, Trương Thanh Viễn nhất thời nghẹn họng nhìn trân trôn: “Đây. . . . Đây quả thực là thần khí.”

“Hắc hắc, cái này chẳng qua là cái đơn giản nhất, phức tạp quá, thì phỏng chừng công nghệ nơi này cũng làm không được. Thế nào? Có tự tin trước buổi tối ngày mốt làm ra cho ta vài khẩu súng như vậy không?” Cười cười tự hào, Đường Đường đối với kỹ thuật hội họa của mình thật sự là càng ngày càng hài lòng.

“Hắn là không thành vấn đề, nhưng, còn có chút trắc trở về mặt mức độ chi tiết hy vọng Công chúa có thể đề cập một chút.” Gật gật đầu, Trương Thanh Viễn rõ ràng rõ ràng vừa mới phục hồi kinh hải.

“Đội những lời này của người, hết thấy đều nhờ người a. Ta liền giải thích tí mĩ cho người.” Nhìn thấy Trương Thanh Viễn tiếp thu được sự việc của mình, trong lòng Đường Đường khỏi phải nói vô cùng cao hứng, Chu Triều, người chết chắc rồi.

Nói chuyện cùng Trương Thanh Viễn từ sau bữa cơm chiều mãi cho đến rạng sáng, Đường Đường giới thiệu rành mạch tí mĩ rõ ràng một loạt nguyên lý súng ống cùng phương pháp chế tạo đạn, đội cho đến khi nàng cuối cùng có thể trở về phòng nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng gà trống gáy sáng.

Ngày kế tiếp Trương Thanh Viễn giống như một quái nhân khoa học chui vào phòng mình bắt đầu nghiên cứu súng ống, Đường Đường trong lúc này không dám đi quấy rầy hắn, hơn nữa còn phân phó bất luận kẻ nào cũng không được đến gần, trừ mười mấy thợ rèn bậc nhất được mời vào, những người còn lại như nhau không được đến gần.

Sở dĩ làm như vậy, chính là Đường Đường không muốn cho người khác biết vũ khí bí mật của nàng là thứ gì. Nàng đối với Trương Thanh Viễn có nói qua, bản vẽ này không thể cho bất luận kẻ nhìn thấy ngay cả những thợ rèn kia, cũng là an bài bọn họ sản xuất dây chuyền, không thể để cho bọn họ nhìn thấy bản vẽ đầy đủ, như vậy thì đảm bảo cách làm súng ống, chỉ có nàng cùng Trương Thanh Viễn hai người biết.

Kỳ thực, Đường Đường trong lòng là nghĩ như vậy, Trương Thanh Viễn này nhân khí thanh cao, không tham tài, không háo sắc, tính tình chính trực mà đức hạnh lại cao nhã, là một người hoàn toàn đáng tin cậy. Cho dù vận khí nàng rất tốt đi nữa, nhưng lại bị bề ngoài của hắn che mắt, thực ra hắn là một kẻ đại xấu xa, sau này đem phương pháp làm súng ống tiết lộ ra bên ngoài, nàng cùng lắm lại đem phương pháp làm đại bác hiển dâng ra, làm vài cỗ đại pháo, ai muốn dùng súng đến phát run, nàng liền oanh oanh đại môn nhà người đó. Như vậy, luôn luôn không có nhiều bản khoả lắm.

Đội ước chừng 48 tiếng, thời điểm lúc Trương Thanh Viễn đeo một đôi mắt gấu trúc xuất hiện trước mặt Đường Đường, nàng thiếu chút nữa phản kích hét lên.

“Quá tuyệt vời, người, người cư nhiên còn biết cải tiến, ta tưởng rằng làm không ra súng đâu.” Trương Thanh Viễn cũng không phải đưa cho Đường Đường súng lục súng ngắn tinh xảo khéo léo, mà là một thanh súng máy nặng nề phía trên có thể liên tục bắn ra N viên đạn. Có lẽ là suy nghĩ tới thân hình Đường Đường nhỏ nhắn, hắn không biết dùng chất liệu đặc biệt gì, súng nhìn rất nặng, nhưng cầm trên tay sức nặng lại không nhiều lắm, thậm chí so với thanh XM177E2 súng tự động Chung Đức Long vì nàng đặc biệt cải tiến còn muốn nhẹ hơn một chút.

“Thảo dân chỉ là dựa theo nguyên lý cơ bản súng lục theo như lời Công chúa cân nhắc ra một khẩu súng như thế, lo lắng người đến hoàng cung, đối mặt chính là rất nhiều đại nội cao thủ, nếu sử dụng súng như lời nói, thứ nhất tốc độ chậm chạp, bắn một phát phải dừng một chút, không có khả năng liên tục nhiều phát, thứ hai viên đạn không nhiều, rất khó toàn thân trở ra, cho nên liền nghiên cứu ra một khẩu súng thể này, không biết Công chúa có vừa ý không?” Trương Thanh Viễn mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt phản kích của Đường Đường, trên mặt của lộ ra cảm giác thành tựu vĩ đại.

“Tuyệt, rất vừa ý, phi thường vừa ý, siêu vừa ý. Cảm ơn người, người thật sự quá lợi hại, nếu ở hiện đại, không chừng người cũng có thể được trao tặng giải Nobel (TCC: xin lỗi tỷ muội câu cuối là ta chém. ^-~).” Đường Đường một bên vuốt ve vũ khí của mình, một bên cười tùm tùm nói.

“Lời Công chúa nói, thảo dân không hiểu lắm.”

“A, ha ha, không có gì, đi, chúng ta đi thử súng đi, có đồ chơi này, ta cũng không tin ta không thắng được Chu Triều.” Đường Đường trong lòng cười hắc hắc, giống như thấy được bình mình thắng lợi hướng về phía nàng vẫy tay chào.

Bởi vì tiếng súng khá lớn, cho nên Đường Đường chọn một khu đất ở ngoại ô, hơn nữa để một đội nhân mã đem khu vực tiến hành phong tỏa, miễn cho có quân chúng vây xem chân tướng chạy vào bị ngộ sát.

Trương Thanh Viễn lúc này trên mặt cũng mang theo một loại kích động cùng hưng phấn, hẳn quả thật cũng muốn biết uy lực của cây súng này có lợi hại như Đường Đường miêu tả hay không, hai người đi tới một loạt cây phía trước, phân phó người trên mỗi thân cây đóng một cái hồ lô, Đường Đường để Trương Thanh Viễn điều khiển, nàng yêu cầu chỉ ra nơi muốn bắn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, những bình hồ lô trống rỗng trên cây cũng bắt đầu lay động, thời điểm khi Trương Thanh Viễn đối Đường Đường nói cái hồ lô ở giữa kia, Đường Đường không chút suy nghĩ liền hướng về phía cái hồ lô đó bắn tới, phi thường hoàn mỹ, nàng không có bắn giữa hồ lô, mà là bắn trúng dây buộc hồ lô kia, sau đó một viên đạn chặt chẽ chui vào phía sau thân cây. Trong lúc nhất thời, Trương Thanh Viễn kinh ngạc không chớp mắt. Độ chính xác này, uy lực này, xem ra, dùng để giết người so với cắt đầu hủ còn muốn đơn giản hơn nhiều.

Tiếp theo Đường Đường xoay người mấy cái, thời gian bất quá chỉ vài giây, đem tất cả hồ lô treo trên cây toàn bộ bắn bay, ví bằng những hồ lô kia là đầu của kẻ địch, sợ là giờ đây một người còn sống cũng không có.

“Thảo dân hôm nay xem như được mở mang kiến thức nhìn thấy lợi hại của vũ khí này, Công chúa được thần khí này, xông vào hoàng cung tự nhiên không có nửa điểm trở ngại.” Cuối cùng, Trương Thanh Viễn nói một câu cảm thán tự đáy lòng. Hắn đã âm thầm vui mừng, may mà thế giới này người có vũ khí này chỉ có mình Đường Đường, nếu như thêm vài người nữa, hay nói tất cả mọi người giống như tập võ thông thường quen thuộc súng ống này, như vậy giết chóc nơi này sẽ kinh khủng biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 94: Chương 94

“Người quá lợi hại, khẩu súng này được làm quá tuyệt vời.” Đường Đường đem súng thu hồi, lấy đạn ra, sau đó cầm trên tay xem xét tỉ mỉ, miệng súng bái Trương Thanh Viễn đã đến mức không thể hơn được nữa.

“Công chúa quá khen, nếu không phải có bản vẽ của Công chúa, thảo dân nghĩ có bỏ đầu ra cũng vô pháp tưởng tượng trên thế giới này lại có vũ khí lợi hại như vậy tồn tại.” Trương Thanh Viễn vuốt hàm râu đen thật dài của mình, sau đó nói.

“Ha ha, thế giới này cũng không tồn tại, ta nói người nga, đây là khẩu súng đầu tiên xuất hiện ở thế giới này, là người làm ra, chúng ta nhất định phải bảo trụ bí mật này, nếu vũ khí này dùng trên chiến trường, như vậy thương vong sẽ không như bây giờ. Bên nào có vũ khí này dễ có thể thống nhất thiên hạ, đây cũng không phải chuyện tốt.” Đường Đường cẩn thận khuyên bảo, kỳ thực, thật không phải vì nàng yêu hòa bình tha thiết, chẳng qua, ba ba nói qua với nàng, không được chạm đến tính mệnh người vô tội.

“Nguyên lai cho rằng Công chúa mang trong lòng thiên hạ, thống nhất giang sơn thật không phải không có khả năng, hôm nay nhìn thấy, là thảo dân nghĩ sai rồi. Công chúa lòng dạ nhân từ, biết vũ khí này mang đến tai họa cho thế giới, khiến thảo dân khâm phục. Chỉ là, bên Thái tử điện hạ, Công chúa nắm chắc sao?” Trương Thanh Viễn nhìn Đường Đường tán thưởng, sau đó lại có chút âu lo nói. Ngụ ý hắn đó là, nếu Vũ Văn Vô Ki đã biết hai người bọn họ chế tạo ra vũ khí lợi hại như vậy, sẽ cam lòng buông tha cơ hội thống nhất thiên hạ này sao?

“Cho nên, đây là bí mật của hai chúng ta. Ngoắc tay, ai cũng không cho nói a, ai nói chính là chó con.” Đường Đường nói xong cười tít mắt, đem ngón út duỗi tới trước mặt Trương Thanh Viễn.

Trương Thanh Viễn hơi chút sững sốt, người hơn bốn mươi tuổi, thể sự xoay vần, đâu đâu cũng thấy huyền cơ tuệ trí, hiện giờ lại bị một tiểu nha đầu khiến cho lúng túng.

Đường Đường thấy hắn chùng mực hiểu được ý tứ của mình, liền lấy tay hắn đưa ra, sau đó dùng ngón út mảnh khảnh ngoắc vào ngón út Trương Thanh Viễn, miệng thì thầm: “Nuốt lời thất cổ, một trăm năm không thể siêu sinh.”

Thử súng xong xuôi, hai người một đường nói nói cười cười về tới phủ đệ Thái tử, lúc này trời đã tối, rất nhanh nàng sẽ xuất phát đi kinh thành.

Nơi này cách kinh thành khoảng một canh giờ cưỡi ngựa, đi bộ phỏng chừng phải ba canh giờ. Bởi vì kinh thành hiện tại đã hoàn toàn phong bế, cho dù là bọn họ tới cửa thành của không chắc chắn có thể đi vào, nói không chừng còn bị loạn tiễn bắn chết, cho nên, không thể cứ như vậy trực tiếp đi tới.

Cũng may không biết có phải tổ tiên Vũ Văn gia sớm tính đến một ngày kinh thành khủng hoảng, trước đó liền đào một bí đạo tốt, bí đạo từ kinh thành kéo dài ra bên ngoài, đi thông tất cả các hướng, tất cả có bốn nhánh.

Huyền Châu ở phía nam kinh thành, có một cái bí đạo thẳng tắp trực tiếp thông đến đáy hồ Thanh Phong ở ngự hoa viên hoàng cung. Lộ trình đại khái cần một canh giờ.

Vì vậy, sau khi trở lại phủ đệ dùng qua bữa tối, Đường Đường liền hướng Vũ Văn Vô Ki cáo từ, đồng thời còn hướng hắc cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, Vũ Văn Vô Ki tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng nhìn thấy Trương Thanh Viễn nhìn Đường Đường bộ dáng tin tưởng hoàn toàn, liền biết hẳn là không có vấn đề gì, vì thế cũng tùy nàng đi.

Bí đạo này từ trước đến nay chỉ có quốc vương biết, sau đó sau khi lập hạ Thái tử, bí mật này tựa như ngôi vị Thái tử như nhau giao cho Hoàng đế tương lai. Năm đó toàn bộ thợ thuyền thi công bí đạo tất cả đều bị diệt khẩu. Cho nên, Vũ Văn Vô Ki biết có bí đạo, nhưng Duyệt vương lại không biết. Đây cũng là cho Đường Đường cơ hội tập kích tốt.

Cửa vào bí đạo ở chân núi Nguyệt Nha Huyền Châu, bị cô đại rậm rạp ngăn chặn. Thi công bí đạo này phải thập phần bí mật, bởi vì sợ có người không nên tiến vào nơi đây, cửa vào bí đạo bị phong bế. Muốn mở bí đạo, nhất định phải có một khối ngọc bội truyền thể Thái tử khảm vào làm kín lồng hoa hình ao sào [hoa văn của ấu hình tổ chim lờ] trên đá phiến kia, liền mở ra cánh cửa bí đạo.

Đương nhiên, nếu như đặt vào không phải ngọc bội truyền thể Thái tử, đá phiến kia tự nhiên không có phản ứng gì, làm cho người ta sẽ không nghĩ đến nơi này có giấu bí mật kinh thiên gì. Không giống có chút mưu kế, nếu như mở sai, có thể dẫn tới người nọ mất mạng.

Trừ bỏ lối vào có cơ quan, ở chỗ lối ra tự nhiên cũng có cơ quan, bằng không nếu người ta cậy mạnh dùng sức mở cửa đá này tiến vào bên trong, cơ quan chỗ cửa ra liền cùng nhau làm thành một lá chắn.

Cơ quan chỗ lối ra so với lối vào phải phức tạp hơn nhiều. Nó không gát gao là phải có ngọc bội, còn phải có một ngọc ban chỉ [đại loại giống như ấn tín] tượng trưng cho thân phận Thái tử, hai cái thiếu một thứ cũng không được, sau khi tập hợp đủ hai kiện vật phẩm, đem chúng xếp vào bên trong rãnh máng nước trên tường, sau đó xoay sang trái ba vòng, mới có thể mở lối ra.

Người bình thường không biết nguyên nhân trong đó, chết cũng vô pháp cởi bỏ cơ quan này. Đây cũng là con đường bảo hộ tối hậu đối với Hoàng đế. Nếu trong cung xảy ra biến động, chỉ cần hắc hắc không bị giam giữ, hẳn có thể mượn bí đạo đào sinh.

Đường Đường cùng Chu Triều theo dẫn dắt của Vũ Văn Vô Ki xuống tới cửa vào bí đạo, Vũ Văn Vô Ki đem cánh cửa mở ra, Chu Triều giờ bó đuốc đi vào trước. Đường Đường vác vũ khí bí mật, trên lưng còn quần rất nhiều đạn, nàng vừa mới chuẩn bị đi theo vào, Vũ Văn Vô Ki giữ chặt tay nàng nói: “Nếu người hiện tại không muốn đi, vẫn có thể cho người khác đi.”

“Tin tưởng ta, Thái tử ca ca. Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.” Đường Đường ánh mắt kiên định mà cố chấp, nàng nói xong liền đi theo phía sau Chu Triều không quay đầu lại.

Trước ngực của nàng lộ ra ngọc bội cùng ban chỉ của Vũ Văn Vô Ki cấp cho nàng, cảm giác thẩm lạnh kia dán trên da thịt nàng, làm cho lòng của nàng càng thêm tỉnh táo.

Chu Triều giờ bó đuốc, cẩn thận đi về phía trước. Trên mặt đất là đường đá bằng phẳng, trên vách tường hai bên bởi vì trải dài đầy rêu xanh ẩm ướt, nhìn không thể nào thoải mái.

Chiều rộng lối đi khoảng một thước, nhưng hai người hành tẩu song song, càng đi sâu vào trong, dễ dàng cảm thấy được không khí càng lạnh. Đường Đường biểu tình băng lãnh, hoàn toàn không có sợ hãi, phía trước là bóng tối vô tận, trong bóng tối này nàng phải đi một canh giờ, nói cách khác có vẻ hai canh giờ, bởi vì bí đạo gần đường, do đó so với khoảng cách đi từ bên ngoài gần hơn phân nửa.

Dọc theo đường đi đường cũng không nói một câu, nàng cũng không sợ bóng tối, thế nhưng, chính là, nàng xem rêu xanh rờn kia, rất lo lắng nơi đó đột nhiên bò ra một con sâu sấm sấm đó bò lên người nàng.

Không khí càng ngày càng lạnh, trên trán Đường Đường lại toát ra từng giọt từng giọt mồ hôi. Nàng luôn luôn đề phòng bất cứ lúc nào từ trên mặt đất hoặc hai bên vách tường bò ra sâu bọ gì.

Chu Triều giờ bó đuốc, vẻ mặt dị thường lạnh lùng, sau khi hắc hắc tới hoàng cung, còn phải rời cung đến phủ Tể tướng ám sát, khó khăn này so với Đường Đường cũng không ít hơn.

Đương nhiên phòng vệ phủ Tể tướng tự nhiên là không nghiêm ngặt bằng hoàng cung, chẳng qua, muốn thuận lợi ra khỏi cung, sợ cũng phải hao tổn tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 95: Chương 95

Hai người đi giữa bí đạo rất lâu, lâu đến nỗi Đường Đường cảm giác không khí có chút loãng, rốt cuộc, đường đi bị một khối đá khổng lồ ngăn trở, phía trên giống như Vũ Văn Vô Ki miêu tả vậy, có ẩn hai rãnh lõm ngầm, Đường Đường hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng tới lối ra rồi.

Nàng bước nhanh lên trước, không hề suy nghĩ nhiều, đã đem ngọc bội cùng ban chỉ Vũ Văn Vô Ki giao cho nàng từ trên cổ lấy ra nhát nhát lồng vào trong, chỉ có nửa chung, cửa đá phát ra âm thanh âm âm, một đạo ánh sáng nhạt bắn vào, cửa đá chậm rãi mở ra.

Bởi vì bên ngoài chính là hồ nước, sau khi cửa đá mở ra nước không ngừng tràn vào bên trong, Đường Đường rất nhanh đem ngọc bội cùng ban chỉ gỡ xuống, vượt qua lực cản của dòng nước, cố gắng chạy ra khỏi bí đạo. Chu Triều cảm bó đuốc trong tay hướng vách tường cố gắng cắm xuống, đuổi theo sát phía sau Đường Đường cũng chạy ra khỏi bí đạo, ngay khi chân hần vừa ra khỏi cửa bí đạo, chợt nghe cửa đá âm âm khép lại. Trào lưu ngầm dưới đáy hồ cũng đã biến mất.

Tới đáy hồ, Đường Đường bắt đầu gắng sức bơi lên trên, công phu chỉ trong nháy mắt, đầu của nàng đã nổi trên mặt hồ, hô hấp ngum lớn không khí trong lành, trời đêm tĩnh lặng, nàng chợt nghe tiếng nước trào dâng bên tai.

Sớm biết lối ra là một cái hồ, nàng để Trương Thanh Viễn làm cho nàng vài cái túi da trâu không thấm nước để bọc súng và đạn, như vậy sẽ không sợ súng bị thấm nước ướt, ảnh hưởng công năng của nó. Kỳ thật, bọn học cũng không biết, vật liệu Trương Thanh Viễn làm cây súng này cho nàng căn bản là không sợ nước, cho dù là ngâm qua trong nước, giống nhau có thể sử dụng.

Ngự hoa viên ban đêm phi thường yên tĩnh, chỉ có vài cái đèn lồng trên cao theo gió nhẹ nhàng phe phẩy, nếu không phải có đèn lồng chiếu, sợ là tia sáng yếu ớt này rất nhanh cũng sẽ biến mất.

Chu Triều cũng thăm dò phía sau, hần cùng Đường Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, biết ngự hoa viên lúc này khẳng định không còn người nào, hần từ trong nước phi thân một cái thân thể lộ ra, liền hướng trên bờ phóng đến.

Đường Đường thấy thế, tự nhiên cũng không yếu kém, nàng hừ mũi một tiếng, dưới chân một bước mạnh mẽ, nương trong nước, thân thể linh hoạt nhảy, cũng bay lên bờ.

“Cuộc đấu bắt đầu.” Đường Đường ra lệnh một tiếng, thân thể như quỷ mị biến mất giữa không trung, Chu Triều khòe miệng hừ một tiếng, hướng phía ngược lại chạy đi.

Trước khi đến Đường Đường đã sớm cùng Trương Thanh Viễn nghiên cứu qua địa hình hoàng cung, bởi vậy, mặc dù bản thân nàng chưa hề đến đây, nhưng đối với địa hình nơi này rõ ràng nắm trong lòng, sau khi tả trốn hữu tránh, nàng qua được những thủ vệ thất lưng đeo đại đao đó, sau đó trực tiếp hướng cung điện chỗ ở của mục tiêu thành thạo đi tới.

Phượng Tê cung, nơi này vốn là cung điện của người đứng đầu hậu cung Hoàng hậu nương nương nên ở, lúc này lại bị một nữ nhân đã tâm bưng bưng chiếm đoạt. Nàng lấy tư thái cực kì cao ngạo vào ở Phượng Tê cung, đem Hoàng hậu cùng với phi tần liên quan Tần phi đều đuổi vào lãnh cung.

Lúc này đã gần nửa đêm, đèn đuốc trong Phượng Tê cung rực rỡ. Hứa Hi Thụy sớm đã được cung nữ hầu hạ xuống đi nghỉ, ngoài cung cung nhân phòng thủ rất nhiều, giống như hầu hạ nhà quyền quý cùng Hoàng hậu như nhau.

Đường Đường đem dây thừng buộc thiết trảo bên hông cỡi xuống, hướng xà nhà ném một phát, đón lấy thiết trảo câu lực độ xà nhà nhún người nhảy, bay lên nóc nhà. Tiếp theo đem thiết trảo thu hồi cái bên hông. (TCC: Theo như mình biết thì thiết trảo này là cái mà chị Tiểu Yến Tử chế ra lúc mới vào cung để leo tường á)

Thân thể nàng linh hoạt trong bầu trời đêm buông xuống thần tốc hành tẩu, thời gain chỉ trong chốc lát, liền đi tới phía trên Phượng Tê cung.

Quan sát toàn bộ Phượng Tê cung, khòe môi Đường Đường nhếch lên cười lạnh, đi vào nóc nhà gian phòng nơi mục tiêu ở, nhẹ nhàng gỡ mái ngói nhìn xuống, ngăn cách la tường thật dày, nàng nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp nằm nghiêng trên giường, như là đã ngủ say, áo ngủ bằng gấm hé ra bụng cao to lớn, nàng ngủ giống như là rất an ổn, may may không hề lường trước, chính mình tức khắc sẽ mệnh phó hoàng tuyền.

Lư hương bên trong phòng bay ra hương thơm nhàn nhạt, trong phòng trừ bỏ Hứa Hi Thụy đang ngủ, không có bất luận kẻ nào nữa.

Đường Đường nhẹ nhàng đem súng vác trên lưng cỡi xuống, sau đó giấu vào ẩn đường mục tiêu, ngón trỏ chậm rãi tựa vào cò súng, tay nắm chặt băng súng.

Đang chuẩn bị hết sức nổ súng, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một người thân hình cao lớn chợt bước vào trong.

Mày Đường Đường khẽ nhú, tay nàng cầm súng cũng không có loi lỏ, trái lại càng ngày càng gấp, môi bị răng cắn trúng trở nên trắng bệch, làm sao lại có một nam nhân xuất hiện ở chỗ này? Nhìn hần một thân hắc y, hành động lén lút, hần là không phải Duyệt vương.

“Hi Thụy, ta đến xem ngươi.” Nam nhân kia vừa vào phòng, đã đem Hứa Hi Thụy đang ngủ say ôm vào lòng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Hứa Hi Thụy trong giấc nồng nghe vậy, thân thể hơi giật giật, sau đó chậm rãi mở to mắt, lúc nàng nhìn thấy nam nhân trước mặt, hạ giọng lạnh lùng nói: “Đã trễ thế này, ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Ai cho ngươi tới? Ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Ta rất nhớ ngươi, cho nên đến, ta đến xem ngươi, chẳng lẽ ngươi mất hứng sao?” Nam nhân vẻ mặt tươi cười nịnh hót, miệng không ngừng ở trên cổ, trên lỗ tai Hứa Hi Thụy cọ cọ.

Hứa Hi Thụy vẻ mặt vốn còn tức giận, bị nam nhân kia làm như thế, sắc mặt trở nên có chút hơi chuyển hồng.

“Xem đi, ta chỉ biết, ngươi cũng muốn ta.” Nam nhân đối với phản ứng của Hứa Hi Thụy phi thường hài lòng, hần cười nói cợt nhả, bàn tay to nhẹ nhàng hướng bên trong chăn mềm tìm kiếm.

“Đừng như vậy, nếu như Duyệt vương đột nhiên sang đây, chúng ta đều phải chết.” Hứa Như Thụy tuy rằng trong mắt nhiễm một chút quang mang **, nhưng dựa vào lý trí, năng ngăn cản tay hần trầm giọng nói.

“Hần sẽ không sang đây, hiện tại đang cùng Tể tướng trao đổi kế hoạch lớn. Đến đây, nhớ ngươi muốn chết. . . . .” Nam nhân nói, không hề màng tới phản kháng của Hứa Hi Thụy, một tay đem nàng đặt dưới thân.

Đường Đường trên nóc nhà nhìn thấy một màn này, trong lòng nổi lên nghi vấn.

Hai người kia đang làm gì? (TCC: =)) iu Đường Đường quá đi)

Hứa Hi Thụy kia ban đầu không phải không thích nam nhân này sao? Như thế nào thoáng cái liền. . . .

Di, bọn chúng là đang cởi quần áo sao?

Oa ca ca, hần. . . . Hần. . . .Hần lại có thể. . . .

Nàng còn ôm hần niết. . . .

Càng nhìn xuống dưới, Đường Đường càng cảm thấy kì quái, nhìn Hứa Hi Thụy kia bụng thật to, vẻ mặt nàng vô cùng tốt.

Nam nhân kia đặt ở trên người nàng không đau sao?

Nhìn thấy hai người trong phòng bắt đầu có phần làm việc quen mình, Đường Đường lập tức khôi phục lại thần sắc ban đầu, hiện tại là cơ hội tốt nhất, thừa cơ bọn chúng không chú ý giết bọn chúng.

Cầm súng thật chặt, Đường Đường hít sâu một hơi, trong lòng lẩm nhẩm một câu: “Xuống địa ngục đi thôi.” Sau đó dùng lực lên nòng, liên tục bốn phát, hai phát trúng ngay ót tên nam nhân, một phát trúng ấn đường Hứa Hi Thụy, còn một phát trúng vào chẩm biên của nàng. [chẩm biên: gối đầu]

Nếu như không phải bởi vì màn quá dày, có chút che khuất tầm nhìn của nàng, phát cuối cùng kia, nàng tuyệt đối sẽ không bắn trúng chẩm biên.

Người trên giường còn đang trong cơn hưng phấn, đã mệnh phó hoàng tuyền, bọn chúng đến chết cũng không biết, vừa mới xảy ra chuyện gì.

Tiếng súng thật lớn dẫn đến vài tốp thị vệ chạy vào Phụng Tê cung, thời điểm khi vài cung nữ thái giám canh giữ ở cổng chạy vào tầm phòng, mọi thứ trước mắt làm cho bọn họ sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 96: Chương 96

Làm sao có thể không sợ hãi, Duyệt vương phi vừa mới nãy còn ngủ say, nhưng bây giờ lại nằm ở trên giường cả người trần truồng mặt không có chút máu, làm cho bọn họ cảm thấy kinh khủng nhất chính là, trên thân thể của nàng, lúc này còn có một nam nhân cũng trần truồng như nàng, nam nhân kia tất cả mọi người đều biết, chính là nghĩa tử của Tể tướng Hứa Như Phong – Hứa Minh.

Tư thế hai người khi chết là cùng giao cấu, tình hình mờ ám như vậy, bị bọn họ nhìn thấy, đến lúc đó cho dù có mười cái đầu cũng không đủ cho Hứa Tể tướng giết người diệt khẩu a.

Đường Đường thấy nhiệm vụ hoàn thành, đang chuẩn bị thoát đi, nhưng mà, bởi vì tiếng súng của nàng, mang đến một đám đại nội cao thủ bao vây tấn công.

Nàng quay đầu lại, liền nhìn thấy hơn mười cầm y vệ cầm trường kiếm trong tay hướng nàng bổ tới, trong lòng thầm kêu một câu chết tiệt, Đường Đường lập tức xoay người qua hướng khác chạy đi. Chẳng qua, nàng bắt quả mới chạy nửa phần chung, đã bị cầm y vệ xuất hiện chặn lối đi.

“Là các người tự tìm cái chết, không phải ta làm sát kẻ vô tội nga.” Đường Đường khòe miệng lộ ra một nụ cười xinh đẹp, sau đó nàng sừng lên hướng người liên quan trước mặt bắn tới.

Chưa từng gặp qua vũ khí như vậy, những cảm y vệ kia làm sao biết phòng ngự như thế nào, toàn bộ đều trúng đạn ngã trên mặt đất. Những cảm y vệ phía sau Đường Đường thấy thế, lập tức tản ra, sau đó lại từ bốn phương tám hướng hướng Đường Đường tập kích tới.

Đường Đường biến sắc, nhón mũi chân một cái xoay xung quanh, súng trong tay theo thân thể của nàng dao động, đạn hướng bốn phía vọt tới, động tác tao nhã phi thường.

Vài tên đại nội cao thủ không rõ ràng lắm đây là thứ ám khí gì, khe hở khi đạn bắn bay tới ào ào cảm kiếm ngăn cản, nhưng mà, tốc độ cực nhanh, uy lực to lớn cũng là thứ bọn họ không lường trước được, đạn xát qua thanh kiếm phát ra tiếng kim loại chói tai mà bén nhọn, những tia lửa bắn tung tóe như pháo hoa rực rỡ bầu trời đêm tăm tối khiến người ta trở tay không kịp, ngay cả thời gian trong nháy mắt cũng không tính, đạn khảm vào trong ngực người kia, máu đỏ tươi bắn ra, đem ánh mắt của nàng nhuộm một phiên đỏ tươi.

Lại vài người bị đạn bắn trúng lăn xuống mái nhà, chỉ nghe âm thanh xương cốt rạn nứt, có thể tưởng tượng rơi xuống có bao nhiêu thảm.

Đánh nhau trên nóc nhà cũng không vì thắng lợi nho nhỏ của Đường Đường mà kết thúc, ngược lại, người gia nhập trong trận chiến lấy nhiều khi ít này ngày càng nhiều.

Đường Đường một bên ứng phó cao thủ chặn trước mặt, một bên còn chịu khó nghe ngóng tình hình bốn phía, lúc nàng nhìn xuống bên dưới, mấy trăm binh lính đã bao vây toàn bộ Phụng Tê cung, nàng trong lòng cười lạnh.

Muốn vây khốn nàng? Không dễ như vậy.

Nàng lộn người vài cái ngược ra sau, đem bốn đại nội cao thủ còn sót lại ném ở sau người, sau đó tay đến thắt lưng vừa kéo, một loạt đạn bị rút ra, tiếp theo rất nhanh lên đạn, cước bộ dừng lại, sau đó xoay người, đối mặt với những cao thủ cảm y vệ đuổi theo cười ha hả, ngang nhiên lên nòng không do dự bắt đầu hướng bọn họ bắn điên cuồng.

Những cao thủ cảm y vệ kia không ngờ được Đường Đường lại đột nhiên xoay người, vô số đạn điên cuồng hướng bọn họ bắn xuyên qua, mấy người né tránh không kịp, đều trúng đạn bỏ mình.

Đem toàn bộ cao thủ trên nóc nhà giải quyết, Đường Đường nhìn xuống dưới cười tủm tỉm, đám thị vệ kia nhìn thấy chỉ có thể giương mắt éch.

Ngay khi Đường Đường cười lớn hả hê chuẩn bị rút lui, bỗng nhiên, sau lưng nàng đau xót, thân thể đột nhiên lao đảo, dưới chân vừa trượt, từ trên nóc nhà rơi xuống.

Trong lúc rơi xuống, ánh mắt đảo qua cây ngô đồng đồ sộ cách đó không xa, nàng nhìn thấy một hồng y thiếu niên tay đang giương cung, mắt sáng như đuốc đang nhìn nàng chằm chằm.

“Xú tiểu tử, ám toán ta.” Nàng trong lòng mắng chửi một câu, thân thể rơi thật mạnh trên mặt đất, phát ra một tiếng rên, nàng theo quán tính quay mình, sau đó tay phải hướng sau lưng tìm kiếm, nàng biết, mình lúc này đây là về vang trúng tiễn.

Những thị vệ kia thấy nàng bị thương, cũng ủa lên, muốn bắt nàng.

Thế nhưng, Đường Đường là ai? Nàng đâu thể dễ dàng khuất phục. Những thị vệ kia chậm rãi đến gần nàng, nàng cắn chặt răng, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cầm súng vác trên vai, xoay sang những người đang hướng nàng đi tới mà bắt đầu bắn mãnh liệt, trong lúc nhất thời, những thị vệ đang bỏ nhào tới giống như bị rút xương đều đồng loạt ngã xuống, nàng một thân đầy máu tươi, trên mặt cũng thế.

Những thị vệ phía sau thấy Đường Đường lợi hại như vậy, cũng không dám bước tới, một đám đều ngơ ngác xem ta, ta nhìn người.

Lúc này, hồng y thiếu niên đứng trên cây phía trước kia không biết khi nào đã nhảy xuống, hắn từ bên trong đám đông bước ra, đi đến trước mặt Đường Đường: “Ta muốn đấu với ngươi.”

“Đấu với ta? Được.” Đường Đường cười lạnh, đơn độc đấu với nàng, cho dù nàng hiện tại bị thương, có súng trong tay, nàng cũng không sợ.

Hồng y thiếu niên kia quay đầu hướng những thị vệ kia biểu lộ sắc mặt, toàn bộ mọi người đều lui ra xa nơi vây bắt.

“Mời.” Hồng y thiếu niên làm ra một động tác mời Đường Đường ra chiêu trước phi thường khí khái, Đường Đường cũng không khách khí, xoay súng đối hồng y thiếu niên chính là điên cuồng bắn.

Nàng vừa nổ súng vừa lăm nhăm trong lòng, là người tự đâm đầu vào chỗ chết, không liên quan đến ta.

Viên đạn giống như sinh ra ánh mắt hướng người hồng y thiếu niên vọt tới, hồng y thiếu niên kia không tránh không né, hắn tiếp được những viên đạn sinh sôi nảy nở kia, sau đó từ bên hông rút ra một nhuyễn kiếm hướng Đường Đường chém. Tới.

“Dị thường như vậy? Ngươi mặc áo chống đạn?” Đường Đường cảm giác hắn không may mắn trúng đạn ngã xuống, về mặt nhất thời hoảng hốt, tâm bất đầu không ngừng trầm xuống.

Hồng y thiếu niên cũng không quan tâm nhiều như vậy, trên mặt hắn đường nét rõ ràng, giống như nhuộm bằng sương vụn năm, lạnh lùng không mạnh theo một tia hứng thú. Nếu trong tay hắn lúc này cũng cầm một khẩu súng như Đường Đường, thì Đường Đường nhất định sẽ cho rằng hắn là chiến sĩ tương lai.

Để cho khí thế từ thanh kiếm của hắn chém đến gần, đại não Đường Đường lập tức phản ứng, trước khi kiếm của hắn chém tới đầu nàng, nàng hiểm hiểm tránh đi, một chút tóc xanh bị chém rơi.

Không nghĩ tới đối phương lợi hại như vậy, sắc mặt Đường Đường khó xem dị thường, nàng cố nén đau nhức sau lưng, bởi vì mất máu quá nhiều mà môi có phần trở nên trắng bệch, sau đó gờ chân lên đá vào ngực hồng y nam tử kia.

Hồng y nam tử hơi nghiêng người, tránh thoát một cước của Đường Đường, một tầng biểu tình lạnh lùng trên mặt như cũ không thay đổi, nhuyển kiếm hắn nắm chặt trong tay trực tiếp hướng trước ngực Đường Đường đâm tới. Mây Đường Đường nhú lại, súng cầm chắc trong tay đưa lên trước ngực ngăn cản, sau đó xoay người một cái, thoát được dây dưa với nhuyển kiếm trong tay hắn, tay phải rất nhanh với lấy kim trâm đang gài trên tóc, tóc đen trong trời đêm bay lượn, trong lúc nhất thời ánh mắt hồng y thiếu niên bị mê hoặc, Đường Đường chớp lấy thời cơ, nâng súng trong tay, “Đát đát” hai tiếng vang, viên đạn ghim vào cánh tay hồng y nam tử, lực đánh vào thật lớn khiến thân thể hắn lao đảo, tay cầm kiếm run run, sau đó liền nhìn thấy máu tươi nhuộm tay áo hắn một màu hồng sắc như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 97: Chương 97

“Chúng ta huề.” Khóe miệng Đường Đường tươi cười quỷ dị không ngừng lan ra, thiết trảo buộc bên hông bị nàng nắm trong tay, hướng ốc lương [xà nhà gian phòng] ném, vững vàng ôm lấy thanh ngang nóc nhà, sau đó nương theo lực đạo này, nàng nhảy dựng lên, trong chớp mắt liền bay lên nóc nhà. Hồng y nam tử thấy Đường Đường chuẩn bị đào tẩu, thật cũng không có hứng thú tiếp tục truy đuổi, hắn chỉ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn thân thể linh hoạt kia lặng lẽ biến mất trong bầu trời đêm.

Câu huề nhau nàng vừa mới nói kia, hắn là nói hắn ám toán nàng một tiễn, tiếp đó nàng cũng tập kích hắn. Cho nên, bọn họ trong lúc đó, huề nhau.

Sau khi Đường Đường biến mất, những thị vệ kia cũng bắt đầu xuất hiện, thị vệ trưởng nhìn hồng y thiếu niên nói: “Huyền Băng công tử, người để nàng chạy như thế, chúng ta phải báo cáo làm sao a?”

“Để cho chạy? Các ngươi có ai có thể bắt được nàng sao?” Cười lạnh một tiếng, Huyền Băng cũng không thèm nhìn người trước mặt, xoay người rời đi, tay bị thương bởi vì thần kinh kích động trở nên đau đớn vô cùng, có chút không kiềm chế run lên.

Đã bao nhiêu lâu hắn chưa đụng độ qua đối thủ đáng sợ như thế này? Hơn nữa, còn là một nữ tử. Nếu không phải tới nay mình ở trong cung bảo vệ nghĩa phụ Hứa Như Phong, sợ là cũng không có cơ hội cùng nàng giao đấu.

Không sai, người này không phải ai khác, chính là một nghĩa tử khác của đương triều Tể tướng Hứa Như Phong, cùng với nghĩa tử trước cùng Hứa Hi Thụy thông dâm bất đồng, nói Huyền Băng là nghĩa tử, chỉ bằng nói hắn là một sát thủ kiếm hộ vệ được dạy công bồi dưỡng ra.

Năm đó Hứa Như Phong từ trong đám dân tị nạn nhặt năm mươi hai tử, muốn đem bọn họ bồi dưỡng thành người mình yêu cầu. sau cùng, chỉ còn lại có ba. Một người theo kinh thương, một người theo chính trị, còn lại một người là Huyền Băng, sở trường thay hắn giết người, cùng bảo hộ an toàn của hắn.

Tên nam nhân cùng Hứa Hi Thụy thông dâm kia, chính là nghĩa tử Hứa Xương Phong cùng Hứa Như Phong lẫn lộn trong chốn quan trường, mà bảo thai trong bụng Hứa Hi Thụy, chính là của người này. Kế hoạch của Hứa Như Phong chính là, chờ sau khi giúp đỡ Duyệt vương đoạt được vương vị sẽ hãm hại hắn, tiếp theo, để cho hài tử Hứa Hi Thụy sinh ra lên ngôi, vậy thiên hạ Đại Vũ này chính là của Hứa gia bọn họ.

Nhưng mà, có ai lường trước được, thời gian chỉ có nửa canh giờ, toàn bộ kế hoạch của hắn bị xáo trộn, không chỉ có nữ nhi cùng nghĩa tử đã chết, hơn nữa chính là với cái loại tự tử chết khiến cho người ta cứng lưỡi. Lúc đó hắn đang ở cùng Duyệt vương Vũ Văn Vô Tự bàn bạc làm thế nào diệt trừ quân Thái tử, nghe được tin tức Hứa Hi Thụy đã chết, lập tức cùng Vũ Văn Vô Tự chạy quay, khi bọn họ đến nơi, hiện tại chỉ có một đám thi thể, Vũ Văn Vô Tự nhìn thấy tử trạng của Hứa Hi Thụy, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, hắn nhìn về phía khuôn mặt Hứa Như Phong cũng trở nên không bỏ dị thường.

“Như như hôm nay Tể tướng không cho bọn vương một cái công đạo, sợ là không thể ra khỏi hoàng cung này.” Thanh âm Vũ Văn Vô Tự giống như đến từ địa ngục lạnh lẽo.

Hắn vì nữ nhân này không tiếc làm hại cả phụ hoàng của mình, thế nhưng kết quả, nàng lại sau lưng hắn sớm đã cùng kẻ khác thông dâm, tình cảnh khuất nhục cộng với không cam lòng khiến hắn trở nên căm tức dị thường.

“Vương gia không cần tức giận, cự thần tự sẽ cho Vương gia một đáp án vừa ý.” Sắc mặt Hứa Như Phong lúc này cũng là một mảnh âm trầm, hắn bày

muu tính kế nửa đời, mắt thấy sắp thành công, thế nhưng lại nảy sinh một bất trắc lớn như vậy, khiến cho toàn bộ kế hoạch của hắn đều đổ vỡ, hôm nay đúng nói là những chằm giăng sơn xã tắc, sợ là ngay cả mạng già này cũng khó giữ.

“Vây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Khí thế mạnh mẽ trong thanh âm hắn tràn đầy, quay lại thị vệ trưởng trước mặt lớn tiếng hỏi.

“Bẩm Tể tướng đại nhân, ty chức lúc đó đang tuần tra gác đêm, đột nhiên nghe được Phượng Tê cung bên này truyền đến vài tiếng nổ, chờ khi ty chức chạy tới, toàn bộ cung nhân đều đã sợ choáng váng, vừa xông vào tẩm phòng nhìn thấy, chính là tình cảnh này.” Thanh âm thị vệ trưởng có chút run run, loại bê bối này bị bọn họ trông thấy, sợ là hôm nay mọi người trong này khó tránh khỏi cái chết.

“Nói như thế, cũng chính là khi các người đuổi tới, nhìn thấy Duyệt vương phi cùng Hứa đại nhân đã chết? Về phần bọn họ chết như thế nào, các người cũng không có tận mắt nhìn thấy phải không?” Hứa Như Phong nghe vậy, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía thị vệ trưởng, như là cảnh cáo hắn không được nói lung tung.

“Bẩm Tể tướng đại nhân, đúng vậy.” Thị vệ trưởng nhìn thấy ánh mắt Hứa Như Phong có chút rụt rè, hắn thấp giọng đáp.

Hứa Như Phong được thị vệ trưởng trả lời khẳng định, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt sáng tỏ. Chòm râu hơi bạc màu run lên phấn chấn, hắn quay sang phía Vũ Văn Vô Tự nói: “Vương gia, theo lão thần thấy, việc này vô cùng kì quái, Hi Thụy cùng nghĩa tử cự thân Xương Phong từ nhỏ là huynh muội thân tình, làm sao có tình cảm nam nữ, càng không thể làm ra việc tăng tị nghịch thiên ** này a.”

“Thế nhưng, tình huống trước mắt này nên giải thích thế nào?” Vũ Văn Vô Tự dường như cũng hiểu được trong lời Hứa Như Phong nói có chút đạo lý như vậy, sắc mặt hắn thoáng dịu một chút, tiếp tục hỏi.

“Cự thân cho rằng, nhất định là thích khách kia đã an bài hết thảy, mục đích chính là khiến cho Vương gia và cự thân bất hòa. Vương gia nghĩ xem, mọi thứ không phải quá trùng hợp sao? Vừa vặn là hôm nay cự thân cùng Vương gia ngài đàm phán kế hoạch lớn, vừa vặn Xương Phong tìm đến Hi Thụy, vừa vặn tư thế bọn chúng chết trên giường như vậy, hết thảy mọi thứ này, nếu không có người tỉ mỉ sắp xếp, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi?” Hứa Như Phong tròn tròn mắt nói dối chưa bao giờ bị lộ, hắn thật sự có khả năng đem người chết nói thành người sống, nhưng mà, hết lần này tới lần khác Vũ Văn Vô Tự vẫn tin như sấm.

Suy luận của hắn thoạt nhìn như hợp lý kỳ thực có trăm ngàn chỗ hở, cho dù theo đúng như lời hắn nói là có người tận lực sắp đặt hãm hại, như vậy, muốn tiến vào một cái hoàng cung rộng lớn canh phòng nghiêm ngặt như vậy, còn muốn tiến vào Phượng Tê cung, không thể không kinh động bất cứ kẻ nào a.

Nếu nói, Hứa Xương Phong là chết trước khi tới Phượng Tê cung, như vậy, đã trể thế này, hắn lại tới hậu cung làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự một cái tình cảm huynh muội đơn giản có thể giải thích được?

Nhất là giải thích tư thế bất thường của bọn chúng khi chết, tin rằng bất luận sát thủ giỏi giang thế nào, mưu mô bao nhiêu, cũng không thể có biện pháp khiến một thi thể hợp thể với một thi thể.

Hết thảy mọi thứ này, đủ để chứng minh những lời Hứa Như Phong vừa nói đều là nói dối.

Thế nhưng, Vũ Văn Vô Tự hiện tại đã không còn lựa chọn nào khác, trừ bỏ tin tưởng Hứa Như Phong, hắn còn có thể thế nào? Hắn bây giờ đã vì ngôi vị Hoàng đế cùng người trong thiên hạ bất hòa, hôm nay có thể giúp đỡ hắn chỉ có Hứa Như Phong, hắn đã không còn đường lui nữa rồi.

Đồng dạng, Hứa Như Phong cũng không còn đường lui. Hiện tại, kế hoạch của hắn đã thất bại, sau khi giúp Vũ Văn Vô Tự đoạt được ngôi vị hắn còn có thể sống lâu hơn vài năm, một khi Vũ Văn Vô Tự thua, đầu hắn tức khắc rơi xuống đất. Càng nghĩ, hắn cũng không có biện pháp tốt hơn, bây giờ cũng chỉ có thể thay kẻ khác làm giả y.

Ngần tính vạn tính cũng không tính toán được sẽ có ngày phát sinh bất trắc, có lẽ, đây là lão thiên gia trêu đùa hắn, trước cho hắn mộng Hoàng đế vĩ đại, sau lại vô tình cướp đi, khiến hắn không đường tiến thoái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 98: Chương 98

Sau khi Đường Đường dựa theo đường cũ trở về, trên lưng bị trúng tên của nàng ngấm nước đau đến nàng nhe răng nhếch mép. Thật vất vả đi vào giữa bí đạo, nàng nghĩ Chu Triều hẳn là có biện pháp rời khỏi kinh thành, vì vậy cũng không có chờ hắn, liền cấp tốc giữa bí đạo đi ra ngoài.

May mắn lúc trước Chu Triều mang theo cây đuốc cắm trên vách tường, làm cho nàng không cần phải tốn sức đi đến. Miệng vết thương trên lưng đau nhức có chút tê tê, nàng cũng không biết mình chảy bao nhiêu máu, chỉ cảm thấy bản thân cả người lạnh run, giống như đang trong mùa đông.

Bước chân càng ngày càng chậm chạp, nàng cảm thấy được mắt trở nên hoa, đầu càng ngày càng nặng, chân lại càng ngày càng nhẹ, bên trong bí đạo yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân tập tễnh.

Đột nhiên, trong đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt yêu thương của Chung Đức Long, hắn nói với nàng: “Bảo bối, phải cố lên, ba ba mẹ mẹ ở trên trời nhìn người này, Đường Đường của ta giỏi nhất.”

“Ba ba, Đường Đường rất nhớ người.” Cảm giác lẻ loi vô cùng vây quanh nàng, nàng cũng không biết mình hiện tại rốt cuộc là đang làm gì, tất cả thế giới này vốn không có nửa điểm quan hệ với nàng, thế nhưng hiện tại nàng lại bị cuốn vào trong đó, muốn bứt ra, sợ là không có khả năng.

Cuối cùng, nàng không thể giữ vững nữa, dưới chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm, ngã thật mạnh trên mặt đất, trước khi nàng nhắm mắt, nàng thật sự thấy được Chung Đức Long đi đến trước mặt nàng, một tay ôm lấy nàng vào ngực.

“Ba ba . . . .” Khóe miệng của nàng hiện ra một nụ cười hạnh phúc, sau đó hoàn toàn bất tỉnh.

“Hoàng muội, Giai Vinh, Giai Vinh. . . .” Kỳ thực, khuôn mặt Chung Đức Long Đường Đường vừa mới nhìn thấy cũng không phải ảo giác, chẳng qua, nàng không phải thấy Chung Đức Long, mà là khuôn mặt giống Chung Đức Long – Thái tử Vũ Văn Vô Ki.

Cả đêm hắn đều ở lối vào chờ Đường Đường, bởi vì trước đó đã nghĩ sợ Đường Đường phát sinh bất trắc không thể đi cứu nàng, cho nên ngay tại cửa vào dùng một tảng đá lớn đem cửa lớn giữ lại, không cho cửa đá khép lại. Mắt thấy ngày đã sắp sáng, vẫn không thấy Đường Đường xuất hiện, Vũ Văn Vô Ki trong lòng bắt đầu lo lắng, dưới tình thế cấp bách, hắn dẫn người vào bí đạo, định lên vào hoàng cung cứu Đường Đường ra.

Đương lúc nhìn thấy Đường Đường bên trong bí đạo sắp té xỉu, trong lòng kinh hãi, ôm lấy nàng, nàng hiện tại đã muốn mê man. Tiễn lòng vũ trên lưng nàng đã bị máu của nàng nhiễm hồng, miệng vết thương nhìn thấy mà đau lòng.

Đem nàng từ trong bí đạo cứu ra, hắn lập tức để Trương Thanh Viễn xem xét thương tích cho nàng. Sau khi xác nhận không có nguy hiểm đến tính mạng, tâm hắn mới thoáng buông xuống, ánh mắt dừng trên cây súng mà Đường Đường dù hôn mê vẫn gắt gao ôm chặt, hắn nhìn về phía Trương Thanh Viễn có chút tò mò: “Vật này, chính là vũ khí bí mật của nàng?”

“Đúng vậy.” Trương Thanh Viễn gật đầu đáp.

“Vật ấy có gì huyền cơ?” Vũ Văn Vô Ki trong mắt tìm tòi nghiên cứu hỏi.

“Nên chờ sau khi Công chúa điện hạ tỉnh dậy điện hạ tự mình hỏi nàng đi.” Trương Thanh Viễn đối với cách sử dụng súng cũng không định báo, hắn cần thận lấy khẩu súng từ trong tay Đường Đường ra, sau đó bỏ đạn cũng lấy ra, lại dùng vải bố sạch lau khô nước phía trên, đặt cạnh gối Đường Đường.

Hắn biết, chỉ cần không có đạn, bất luận kẻ nào cầm nó cũng chỉ là một đồng sắt vụn.

Kế tiếp, dưới sự trợ giúp của Mạc Ngôn, Trương Thanh Viễn thay Đường Đường lấy mũi tên ra, đáng mừng chính là, trên mũi tên kia không có độc, hơn nữa bị thương cũng không quá sâu, chẳng qua mất quá nhiều máu, khiến cho nàng bất tỉnh.

Trương Thanh Viễn trong lòng luôn có một nghi vấn, dựa vào thân thủ của Đường Đường, không ai có thể dả thương nàng a, súng trên tay cũng không phải cầm không, nhưng nhìn bộ dạng nàng trở về, rõ ràng là trốn thoát quay lại. Nàng ở trong hoàng cung rốt cuộc gặp đối thủ lợi hại cỡ nào, mới có thể làm cho nàng bị thương như vậy chứ?

Thời điểm mặt trời lên cao, toàn bộ quán trọ Thái tử ngủ lại mới an tĩnh lại.

Bên trong một viện tử hẻo lánh phía sau hành quán, Mộ Dung Hạo Minh đã bị nhốt vài ngày. Trong mấy ngày nay, nét mặt hắn trước sau bình tĩnh như nhau, không hề có nửa điểm tâm tình như là đang chờ đợi một cái gì vậy.

Bởi vì Đường Đường bị thương, lực chú ý của mọi người đều đặt trên người nàng, đối với Mộ Dung Hạo Minh bên này, tự nhiên có chút xem nhẹ.

Khi trời tờ mờ sáng, vài thân ảnh quý dị đột nhiên chui vào viện tử nơi Mộ Dung Hạo Minh ở, lúc này Mộ Dung Hạo Minh đã tỉnh lại, đối với sự xuất hiện của mấy người bịt mặt kia, hắn không hề có chút sợ hãi.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Nam tử dẫn đầu đám người bịt mặt quỳ một gối xuống, hướng Mộ Dung Hạo Minh nói. Mấy người còn lại cũng lần lượt quỳ xuống, có lẽ là sợ tiếng động quá lớn gây chú ý đến thủ vệ bên ngoài, bọn họ cũng không lên tiếng.

Mộ Dung Hạo Minh khoát tay, ra hiệu cho bọn họ bình thân.

“Khởi bẩm Vương gia, thời điểm khi Vương gia ở trong sơn trại, bởi vì thuộc hạ phải đối phó với ám vệ bên người Thái hậu, không thể xuất hiện cứu giá, xin Vương gia thứ tội.” Hắc y nhân dẫn đầu sau khi đứng dậy liền bắt đầu tạ tội.

“Không sao, lúc đó bốn vương đã liệu đến. Hiện tại, các người dựa vào dẫn dắt của hương thom trên người bốn vương tìm được bốn vương, xem ra, những ám vệ kia đã được các người giải quyết.” Xuất hiện trên mặt Mộ Dung Hạo Minh lúc này chính là một bộ biểu cảm hết thảy đều hiểu rõ trong lòng.

Thực ra, lúc trước khi Đường Đường cho người bắt hắn đi, hắn cũng không có bị mê được say đồ, từ nhỏ hắn thể nhược luôn cùng được vật làm bạn, gần như đã luyện được thân thể bách độc bất xâm. Sở dĩ dễ Mạc Ngôn mang hắn đi, là bởi vì trong lòng hắn có một kế hoạch.

Từ lần hần hồi cung nhìn thấy nét mặt đầu tiên của Đường Đường, trực giác nói cho hần biết, nàng cùng Thái hậu trước kia không giống nhau. Chính xác mà nói, các nàng dường như là không phải cùng một người. Hần không biết rốt cuộc trong đó ẩn giấu âm mưu gì, cho nên quyết định phải tương kế tựu kế điều tra rõ ràng chuyện này không cho ai biết.

Vì vậy, buổi tối ngày đó liền trình diễn kế điệu hổ ly sơn. Ngoài mặt nhìn thấy, là Đường Đường đem ám vệ rút đi để Mạc Ngôn bắt Mộ Dung Hạo Minh đặt ra điều kiện, nhưng trên thực tế tất cả những việc này đều là an bài của Mộ Dung Hạo Minh. Nếu không, thân và ám vệ đương nhiên tất cả đều lấy việc đảm bảo an toàn tính mạng cho chủ nhân là chính, trong lòng bọn họ đều có câu giặc cùng đường chó nên truy đuổi, tuyệt đối không có khả năng vì truy đuổi một tên thích khách mà huy động toàn bộ lực lượng di chuyển khiến cho chủ nhân bên này chạy không.

Đội sau khi hần bị bắt, dù thuốc mê Mạc Ngôn cho hần ăn chính là Nhuyễn cốt tán, những dược vật đó với hần mà nói kỳ thực đều không có tác dụng gì, hần có thể nghe rõ từng câu Đường Đường nói với hần, cũng có thể nghe rõ nội dung bọn họ nói chuyện. Chỉ tiếc, càng về sau càng cảm thấy mơ hồ.

Căn cứ vào thái độ Mạc Ngôn đối với Đường Đường, nàng hằng là Vũ Văn Giai Vinh mới đúng, thế nhưng, vì sao, nàng bây giờ cùng nàng trước kia lại khác nhau như vậy chứ?

Hơn nữa, khi hần nhìn thấy khoảng khoắc máu chọi rọi trên khuôn mặt nàng khi giết những tên sơn tặc kia, trong phút chốc, hình ảnh của nàng chập chờn trong đầu hần.

Nàng cư nhiên có võ công, hơn nữa võ công còn cao cường như vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hần thật là không tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 99: Chương 99

Chậm rãi đối với thân thể của nàng không hề hoài nghi, hần tin tưởng nàng chính là Vũ Văn Giai Vinh, chẳng qua, có lẽ trước kia nàng có phần thêm muốn nam sắc, "" hình tượng phi tần chẳng qua là lớp nguy trang của nàng, như hiện tại này cơ trí lãnh tỉnh, thỉnh thoảng lại có chút hoạt bát đáng yêu tính cách thật sự của nàng, mới là nàng thật sự chứ.

Bất quá, mặc kệ thế nào, những chuyện đó cũng không quan trọng, nếu đã đến Vũ quốc, hần tự nhiên muốn làm chút chuyện có lợi cho Tĩnh quốc a.

“Hiện tại Vũ quốc tình hình ra sao? Các người có đi tìm hiểu rõ hay không?” mấy ngày nay trên đường đi, từ đối thoại của Đường Đường cùng Mạc Ngôn hần chỉ mơ hồ biết được tình hình Vũ quốc, nhưng biết được cũng không tỉ mỉ.

Nhìn thấy Đường Đường lựa chọn phương thức như vậy để trở lại Vũ quốc, so sánh với bên này khẳng định là đã xảy ra đại sự kinh thiên.

Lúc Vũ quốc Thái tử tự mình tới cửa thành Huyền Châu nghênh đón bọn họ, nghi ngờ trong lòng hần càng ngày càng lớn, xem ra, Vũ quốc thực sự đã xảy ra việc lớn gì đó, bằng không, Thái tử không có khả năng đóng quân ở Huyền Châu mà không về kinh thành.

“Hồi Vương gia, Vũ quốc hiện tại nội loạn, Duyệt vương uy hiếp thiên tử mưu đồ cướp ngôi, Thái tử đóng ở Huyền Châu, chờ thời cơ mà hành động, hiện tại hai phương căng thẳng, có khả năng sẽ xảy ra chiến tranh, ngài có muốn khẩn trương quay về Tĩnh quốc?” Người bịt mặt nghiêm túc bẩm báo.

“Thì ra là thế, bây giờ không phải thời điểm ly khai, có thể sẽ có chiến tranh không nhất định là có chiến tranh. Các người đi trước đi, bất cứ khi nào cũng phải chú ý hướng đi của Vũ quốc, cũng phải luôn bảo trì liên lạc với Tĩnh quốc. Có chuyện gì lập tức báo cho ta.” Khoát khoát tay, trên mặt Mộ Dung Hạo Minh hiện lên một tia tính toán.

Vũ quốc loạn lạc, đối với Tĩnh quốc mà nói là tin tức tốt nhất, như vậy, bọn họ không những thoát khỏi khống chế của Vũ quốc, hơn nữa còn có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi, nói không chừng lúc ấy phản công Vũ quốc không có khả năng.

Khó trách nàng lại khẩn trương muốn nhanh quay về Vũ quốc như vậy, khó trách nàng muốn bắt hần làm con tin, thì ra, nàng biết biết rõ không có hần làm bùa hộ mệnh, nàng có thể rất khó ra khỏi Tĩnh quốc, một khi bị bắt, vận mệnh của nàng liền có thể gặp nguy hiểm.

Cho nên nàng mới có thể nói với hần, nếu không phải hoàng huynh người gây sự, nàng cũng sẽ không ép hần.

Nàng thật đúng là khôn ngoan a, trốn đi vòng vèo như vậy, khiến cho người ta trở tay không kịp. May mà nàng là nữ tử, nếu là thân nam nhi, sau này đâu còn không biết ai sẽ là chủ chứ.

Hắc y nhân trong chớp mắt biến mất khỏi phòng, trong mắt Mộ Dung Hạo Minh hiện lên một tia sáng. Không biết vì sao, thời điểm khi hần nhớ tới khuôn mặt kia của Đường Đường, tâm liền không tự chủ được mà kinh sợ, cảm giác kia trước giờ chưa từng có, làm cho hần có chút bối rối.

Cười tự giễu, hần chậm rãi thu lại tâm trạng, trong lòng bắt đầu lặng lẽ tính toán một kế hoạch. . . .

Đồng sương, trong gian phòng trang nhã, hương thơm xông nhàn nhật tỏa ra khắp nơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Đường Đường, ánh mắt lúc này gắt gao nhắm chặt. bởi vì vết thương sau lưng, nàng chỉ có thể nằm sấp ngủ trên giường, đó có thể thấy được, tư thế này cũng không phải thực thoải mái, mảy cau lại, như là gặp ác mộng.

Mạc Ngôn một mực trông coi bên cạnh nàng, mấy ngày qua, nàng vẫn chưa hề nghỉ ngơi tốt, mỗi khi đi vào giấc ngủ, nhắm mắt lại là ác mộng không dừng, thời khắc đó đau đớn trong xương cốt cùng với nỗi nhục trong thực tâm khiến cho nàng vô phương yên giấc. Nếu không túc trực bên cạnh Đường Đường, nàng thật sự không biết mình nên mượn cớ gì để sống sót.

Lúc này là mùa thu, gió thu se lạnh, sương sớm tỏa ra, uyển chuyển lượn lờ mang theo một chút sầu ưu, khiến cho người ta không khỏi nhũn mảy.

Úm một tiếng, Đường Đường trên giường hơi hơi mở mắt, ánh nắng ban mai chiếu xuống hàng mi cong đang nhấc lên, khúc xạ ra ánh sáng nhu hòa màu nâu nhạt gợn sóng.

“Thái hậu, người tỉnh rồi.” Mạc Ngôn nhìn thấy Đường Đường mở mắt, nàng lập tức đưa tay sờ trán Đường Đường, cảm giác được trán nàng không còn nóng nữa, thần sắc khản trương mới thoáng khôi phục một chút.

“Mạc Ngôn, lưng của ta đau quá, đừng đừng đừng. . . .” Miệng Đường Đường khẽ mở, nàng lúc này đem về yếu đuối mỏng manh của một tiểu hài tử tám tuổi của mình thể hiện ra rồi, nước mắt là tá roi xuống, thần tình uất ức nói không nên lời.

Nhìn bộ dáng này của Đường Đường, Mạc Ngôn trong lòng đau xót, tay dịu dàng chậm rãi xoa đầu nàng nhỏ giọng dỗ dành: “Đều là nô tì đáng chết, nô tì phải ngăn cản Thái hậu bước vào chỗ nguy hiểm. Thái hậu, người cố gắng chịu đựng, mũi tên mới rút ra, tình đường hai ngày liền hết đau.”

“Mạc Ngôn tỷ tỷ, người không phải nô tì, ta chưa từng xem người là nô tì, người sau này không được nói mình là nô tì. Ngoại tử Từ Ngọc, người là người thân nhất của ta tại thế giới này, miễn là các người không có việc gì thì tốt rồi. Ta còn nhỏ, thụ thương không sao, lần sau, ta nhất định phải đem cái tên hồng y nhân thói bệch một trận, hần rõ ràng có mặc áo chống đạn.” Đường Đường nghe Mạc Ngôn một mực xưng nô tì, trong lòng cảm thấy có chút khổ sở, đầu hướng trong lòng Mạc Ngôn dụi dụi, mặt của nàng đặt ở trên đùi Mạc Ngôn, nhỏ giọng nói.

Khi nàng nhắc tới tên hồng y nam tử kia, tâm tình trở nên có chút kích động, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hồng y nhân?” Nghe được Đường Đường nhắc tới một nhân vật như vậy, mảy Mạc Ngôn hơi nhăn lại, nàng có chút hiếu kì hỏi.

“Đúng vậy, hần võ công rất cao, nếu không phải ta trong tay có vũ khí bí mật, sợ là đã bỏ mạng.” Gật gật đầu, Đường Đường nghiêm túc nói.

“Người nói chính là nghĩa tử Hứa Như Phong – Huyền Băng. Người này võ công cực cao, cả Đại Vũ, sợ là không có ai là đối thủ của hần. Giai Vinh lần này có thể toàn mạng trở ra, thật sự là ông trời phù hộ.” Khi đang nói chuyện, cánh cửa bị đẩy ra, Vũ Văn Vô Ki đi đến, phía sau là Trương Thanh Viễn cùng Chu Triều.

“Thái tử ca ca, buổi sáng tốt lành.” Đường Đường nhìn thấy Thái tử đến, vừa định đứng dậy, lại vì kéo phải vết thương sau lưng có chút đau, nàng nhăn lại “Tê” một tiếng, lại nằm trở về trên giường.

“Được rồi, người trên người có thương tích, đừng lộn xộn.” Vũ Văn Vô Ki khản trương tiến lên từng bước đem nàng đỡ lại giường, nhẹ giọng nói.

“Thái tử ca ca, người vừa mới nói hồng y nhân kia gọi là gì? Huyền Băng?” Sau khi Đường Đường nằm ngay ngắn, đề tài lại chuyển tới trên người Huyền Băng.

“Ừ, hần có thể nói là cao thủ hạng nhất Vũ quốc, đừng nói người, nhau cả Chu Triều đụng phải hần, có lẽ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh bình thủ [không phân thắng bại], nói không chừng còn không đánh thắng hần.” Gật đầu, ánh mắt Vũ Văn Vô Ki dừng lại trên người Chu Triều đi theo phía sau hần.

“Vậy Chu Triều người phải cảm ơn ta a, may mắn tối hôm qua đụng phải Huyền Băng là ta, nếu như bị người đụng tới, người không chắc có thể toàn mạng trở ra đâu.” Đường Đường vừa nghe được Vũ Văn Vô Ki nói như thế, trên mặt lập tức hiện ra vẻ tự hào, vì chính mình bại bởi Huyền Băng tuyệt không cảm thấy ghen khuất.

Kỳ thực so với Đường Đường, Huyền Băng cũng không chiếm được phần tốt, trên cánh tay hần chính là bị Đường Đường bắn xuyên qua hai viên đạn, nếu vết thương tới động mạch, cái tay kia bị phế đi là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

“Ty chức hồ thẹn.” Chu Triều đối với việc Đường Đường có thể giết chết Hứa Hi Thụy, sau khi cùng Huyền Băng giao thủ còn có thể sống sót trở về cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngay trước khi bọn họ trở lại đây, trong cung truyền đến tin tức, Duyệt vương phi cùng nghĩa huynh chết ở trên giường, chết cùng nhau cực kì thâm ô, Duyệt vương giận dữ, nói phải tra rõ việc này, quan hệ cùng Hứa Như Phong cũng một trận căng thẳng nổi lên.

Q.2 - Chương 100: Chương 100

“Giai Vinh, người hôm qua nhất tiễn song điều, để Hứa Hi Thụy cùng Hứa Xương Phong mệnh chết trên giường, thể diện Hứa Như Phong cùng Duyệt vương không còn một chút gì.” Vũ Văn Vô Ki nói xong, đối Đường Đường biểu lộ vẻ mặt tán thưởng. Tiếp theo, sắc mặt hắn lại trầm xuống nói: “Lần sau không bao giờ cho phép làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa [khúc này là muội dựa trên nghĩa mà chém ra, tỳ sửa giúp muội ^^], người có biết ta lo lắng cho người lắm không?”

“Ta biết Thái tử ca ca hiểu rõ ta nhất, hôm qua, kia không phải bởi vì cùng Chu Triều đánh cược đi. Xem ra lão Thiên vẫn là rất thích chước của ta, để ta thoát cái liên đụng phải hai người, Chu Triều đi Tề tướng phủ ngược lại nhào vào một khoảng không.” Thề lưỡi, Đường Đường hướng Vũ Văn Vô Ki biểu lộ một nét mặt hoạt bát.

“Hôm qua ty chức không lượng sức mình tiếp nhận thách đấu của Công chúa, thua tâm phục khẩu phục.” Chu Triều vừa nghe Đường Đường nhắc tới chuyện cùng mình đánh cược, sắc mặt hơi ửng lên, sau đó tiến lên chấp tay nói.

“Ta bất quá chỉ là có vận khí hơn người thôi. Đúng rồi, ba người sớm như vậy đã cùng nhau chạy tới đây, có chuyện gì sao?” Đường Đường cười cười, tiếp đó thuận miệng hỏi.

“Ta đến xem người đã tỉnh lại chưa, Thiển miên tiên sinh là tới nhìn xem thương thế của người thế nào, về phần Chu Triều nha, đến xem đối thủ của mình ra sao.” Vũ Văn Vô Ki nói xong, lại ra hiệu Mạc Ngôn nhường chỗ để Trương Thanh Viễn đến kiểm tra thương thế Đường Đường.

Sau khi Trương Thanh Viễn tiến lên bắt mạch, lại xem xét một chút tình trạng kín miệng vết thương của nàng, hồi lâu, mới nói: “Thương thế không có chiều hướng trầm trọng, tin rằng sau khi tịnh dưỡng vài ngày, miệng vết thương sẽ chậm rãi lành lại.”

“Vậy là tốt rồi, Giai Vinh, người hảo hảo tu dưỡng thân thể đi, những chuyện còn lại hoàng huynh sẽ xử lý tốt.” Vũ Văn Vô Ki nói xong, lại nhìn về phía Mạc Ngôn nói: “Hảo hảo chiều cổ chủ từ nhà người.”

“Nô tì tuân mệnh.” Mạc Ngôn hơi khuyu gối, ôn nhu đáp.

“Ta đi trước, có gì cần trực tiếp tìm Vũ Mông là được rồi, nàng sẽ thay các người an bài tốt.” Khoát tay, Vũ Văn Vô Ki sờ sờ đầu Đường Đường, sau đó trong nháy mắt liền ly khai.

“Thái tử ca ca tạm biệt.” Thời điểm khi tay hắn sờ đầu nàng, trong nháy mắt Đường Đường tưởng rằng người trước mắt này chính là ba ba của nàng.

Trương Thanh Viễn cùng Chu Triều cũng theo sau Vũ Văn Vô Ki ly khai, trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại có hai người Mạc Ngôn và Đường Đường.

“Đúng rồi, Mạc Ngôn, mấy ngày nay ta lo chế tạo vũ khí bí mật, Mộ Dung Hạo Minh thế nào? Thái tử ca ca đem hắn nhốt ở đâu?” Đường Đường đột nhiên nhớ tới cái người bị nàng bỏ qua mấy ngày, nàng vội hỏi Mạc Ngôn.

“Nghe nói là nhốt sau Tây viện, Thái tử là người rất phúc hậu, sẽ không làm gì Lục Vương gia. Nhưng thật ra Thái hậu người, định xử trí Lục Vương gia thế nào hả? Chẳng lẽ mang theo bên người suốt như vậy?” Mạc Ngôn trong lòng cũng có chút lo lắng, suy cho cùng mang theo Mộ Dung Hạo Minh cũng không phải kẻ lâu dài, mới đầu Đường Đường là vì bảo toàn tính mệnh cho nên mang theo hắn làm con tin, hiện tại các nàng đã an toàn, Mộ Dung Hạo Minh cũng tựa hồ không còn giá trị lợi dụng nhiều.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Mạc Ngôn, Vũ Văn Vô Ki cũng không phải hoàn toàn nghĩ như vậy, Mộ Dung Hạo Minh ở trong mắt hắn không chỉ là Lục Vương gia Tĩnh quốc, hắn còn có một thân phận trọng yếu hơn, chính là lấy sức một người nắm đó, thần thoại dùng trí đẩy lui Vũ quân vẫn luôn như một tảng đá đè nặng trong lòng hắn.

Bậc đế vương nào không có dã tâm thống nhất thiên hạ, phụ hoàng Vũ Văn Vô Ki không có khả năng đem Tĩnh quốc thu vào trong túi không có nghĩa là hắn không thể, chỉ cần không chế được Mộ Dung Hạo Minh, như vậy sau này khi hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế, lại tính cả thân phận Đường Đường là Thái hậu Tĩnh quốc cùng bối cảnh, muốn nuốt Tĩnh quốc, hắn là không thành vấn đề.

“Ai, đáng tiếc ta hiện tại bị thương, không thể đi xem hắn. Vài ngày không gặp hắn, kì lạ còn nhớ hắn.” Thở dài một hơi, trong đầu Đường Đường lại hiện ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Mộ Dung Hạo Minh, nam nhân đó, hắn sao lại có bộ dạng xinh đẹp như vậy chứ?

Kỳ thật cái hồng y nam tử gặp tới qua kia cũng khá xinh đẹp, chẳng qua vẻ mặt hắn rất thối, dáng vẻ giống như nàng thiếu nợ hắn mấy trăm vạn, lạnh như băng. Chẳng lẽ giết người lại không thể mang về mặt tươi cười sao? Đáng tiếc cho bộ mặt xinh đẹp. (TCC: =)) Ta thiệt là ngưỡng mộ Đường Đường, người ta đi giết người mà bảo người ta phải cười tươi như hoa mới chịu. Mà cũng nhờ thế ta mới bik Đường Đường cũng mê trai đẹp a)

“Thái . . . . Thái hậu, người vừa mới nói. . . . . Nói người. . . . . Người nhớ hắn?” Đối với cách Đường Đường bày tỏ thẳng thừng như vậy, Mạc Ngôn cảm giác khó mà tiêu hóa, nàng lấp bắp cả nửa ngày mới nói xong hết những lời này.

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến hấn sao? Tốt xấu chúng ta cũng đã từng cùng nhau trải qua hoạn nạn.” Nghiêm túc gật đầu, Đường Đường không biết mình nhớ hấn có gì không thích hợp.

“...” Thái độ Đường Đường thản nhiên khiến cho Mạc Ngôn không nói nên lời. Nàng hạ xuống suy nghĩ, không tính lại tiếp tục cùng Đường Đường xoắn xuyết cái đề tài này.

“Mạc Ngôn, nghe nói nữ nhân đều phải lập gia đình đúng không? Ngươi chừng nào thì lấy chồng?” Thấy Mạc Ngôn không nói lời nào, Đường Đường lại nói tiếp.

Đường Đường không biết, câu nói đầu tiên nàng vô tình như là một bả lợi kiếm đâm thẳng vào tim Mạc Ngôn.

Nữ nhân thời xưa quan niệm trinh tiết rất mạnh, đừng nói từng bị nam nhân ngủ qua, cho dù bị nam nhân huych tay một chút đều phải lấy thân báo đáp. Mạc Ngôn bây giờ đã bị những tên thối tha đó nhúng chàm như vậy, nàng như thế nào còn dám ảo tưởng chuyện xuất giá. Cho dù chưa hề bị đàn ông nhúng chàm qua, nàng cũng nhất định sẽ không lấy chồng, bây giờ càng không có khả năng.

Nhìn thấy sắc mặt Mạc Ngôn đột nhiên trở nên tái nhợt, Đường Đường không rõ nội tình, nàng kéo kéo y phục Mạc Ngôn tiếp tục truy vấn: “Mạc Ngôn, ngươi làm sao? Không thoải mái sao?”

“Đa tạ Thái hậu quan tâm, nô tì không có việc gì.” Lắc lắc đầu, Mạc Ngôn cắn môi trắng bệch nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, hiện tại ta ngã bệnh, ngươi nên hảo hảo chiều cổ bản thân, đừng để cả hai ta đều phát bệnh vậy rất thảm.” Nghe được Mạc Ngôn nói như thế, Đường Đường thật cũng không suy nghĩ nhiều, nàng gật gật đầu, sau đó khép miệng không thêm nói nữa.

Hai người trầm mặc một hồi, Vũ Mông mang theo hai a hoàn đem điểm tâm đi vào.

Mạc Ngôn phục vụ Đường Đường ăn xong điểm tâm lại cùng Vũ Mông tán gẫu vài câu, đợi sau khi Đường Đường ngủ, nàng nhỏ giọng ra khỏi phòng.

Một mạch hướng Tây, nàng đi tới tiểu viện giam giữ Mộ Dung Hạo Minh.

Cùng thủ vệ đánh tiếng chào hỏi, hết thấy người trong vườn cơ hồ đều nhận biết Mạc Ngôn, cho nên cũng không có quấy rầy liền trực tiếp tiến vào.

Vừa rồi khi Đường Đường nói với Mạc Ngôn nàng nhớ Mộ Dung Hạo Minh, trong lòng Mạc Ngôn liền nhảy dựng, nàng phảng phất cảm giác được, tuy rằng dáng vẻ Đường Đường thường ngày nhìn qua như là không rành thế sự, thế nhưng nhiều khi nàng lại đặc biệt tinh quái, bất luận kẻ nào cũng không thể đoán được tâm tư của nàng. Nàng có chút lo lắng, nếu như Đường Đường thật sự thích Mộ Dung Hạo Minh, tương ngộ này sẽ có kết cục như thế nào.

Từ trước Mộ Dung Hạo Minh luôn chán ghét nàng, tuy rằng hấn bề ngoài luôn tỏ vẻ văn đạm phong khinh, đối Đường Đường cũng một mực hữu lễ, thế nhưng ai biết chân chính trong lòng hấn đang nghĩ gì? Nam nhân thâm trầm giống như hấn vậy, Đường Đường là vô luận như thế nào cũng chỉ qua loa.

Cho nên, vì không để Đường Đường sau này rơi vào tình cảnh khó khăn, nàng trước hết thay nàng đem thứ mới nảy sinh này bóp chết. Nàng muốn nhắc nhở Mộ Dung Hạo Minh, không cần đối với Đường Đường thể hiện ra tốt đẹp gì, bọn họ lúc đó, chính là địch nhân, cũng chỉ có thể là địch nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 101: Chương 101

Mạc Ngôn đi vào trong chỗ Mộ Dung Hạo Minh, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy hấn đang nằm nghiêng trên giường, ánh mắt khép hờ. Trường bào nguyệt sắc tùy ý khoác lên trên ngực, tóc đen thật dài thản nhiên buông xuống, bộ dáng như đang ngủ say.

“Xem ra, Mạc Ngôn quấy rầy mộng đẹp của Lục Vương gia.” Mạc Ngôn biết hấn lúc này vẫn chưa ngủ, bình tĩnh đứng ngay cửa, thuận miệng nói ra.

“Ở nơi này, bốn vương là khách, cô nương là chủ, muốn nói quấy rầy, kia cũng là bốn vương quấy rầy tới cô nương mới phải.” Ánh mắt hé mở, mâu từ [con người] xinh đẹp nở rộ làm cho người ta mê muội quang mang, như bầu trời đầy sao rực rỡ, sáng ngời mà cao quý.

“Mạc Ngôn lần này đến đây, chẳng qua là có một việc phải nhắc nhở Vương gia một chút.” Đối với Mộ Dung Hạo Minh, từ trong lòng Mạc Ngôn vẫn luôn có một loại cảm giác kháng cự, nàng không quá yêu thích nam sinh diện mạo xinh đẹp, trong những nam sủng kia của Vũ Văn Giai Vinh, nàng chán ghét nhất đó là Thanh Mặc. Trong ấn tượng của nàng, nam nhân xinh đẹp cũng giống như nữ nhân, cũng là biết dùng tư sắc của mình để đạt được mục đích nào đó, điểm này khiến cho nàng cảm thấy thực ghê tởm. Ít nhất ở phương diện của nàng, nam nhân cần phải dựa vào tư sắc của mình để đạt được mục đích nào đó, không thể xem là nam nhân chân chính, không đủ bản lĩnh thật sự.

Mộ Dung Hạo Minh đối với thái độ của Mạc Ngôn từ chối cho ý kiến, trên mặt hấn lộ vẻ tươi cười thản nhiên, bộ dáng ‘tự nhiên muốn làm gì cũng được’.

“Người trong thiên hạ đều biết Thái hậu đam mê nam sắc, song, lại không biết Thái hậu cũng cố gắng thay đổi. Chắc hẳn Lục Vương gia thân phận cao quý như vậy, tất nhiên sẽ không đồng tình hạ nhân. Hơn nữa, có phần mạt danh, tự nhiên cũng không phải người bình thường có thể gánh vác.” Thái hậu theo như lời Mạc Ngôn cố gắng thay đổi, chính là chỉ có nàng trước nay dụng tình bất chuyên [‘dụng tình bất chuyên’ muội ko hiểu lắm, sửa giúp muội], ưa thích ai phải đi trêu chọc người đó, trêu chọc xong thì ném vào trong hậu hoa viên của nàng, không quản sống chết. Còn về cái mạt danh nàng nói kia, đương nhiên là cái danh loạn luân. Ai cũng biết, trên danh nghĩa, Mộ Dung Hạo Minh là tử, Đường Đường là mẫu, mẫu tử loạn luân, đây là sự tình hoang đường cỡ nào, thân là hoàng thất, ai lại bỏ qua chuyện này a? [câu cuối này tỷ cũng coi giúp muội dịch đúng hông nha]

Cho nên, hai điều này theo như lời Mạc Ngôn nghiêm trọng như nhau, có thể nói là một kích lấy mạng. Nàng tuyệt đối không cho phép Đường Đường sau này bị Mộ Dung Hạo Minh tổn thương.

“Thái hậu có nô tì trung tâm như người thế này, nên cảm thấy thỏa mãn.” Khóe miệng Mộ Dung Hạo Minh chậm rãi phóng ra một nụ cười đậm nhạt, cuối cùng khép lại mí mắt nặng trĩu.

“Không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, Mạc Ngôn cáo từ.” Những lời bản thân muốn nói đã nói xong, Mạc Ngôn không lưu lại nữa, nháy mắt xoay người ra khỏi cửa, đem cửa đóng lại, hướng viện tử bên ngoài rời đi.

Trong phòng, Mộ Dung Hạo Minh bất chợt mở mắt, giữa con người đen nhánh hiện lên một tia cổ quái khiến người ta không thể suy xét, mày khẽ nhíu lại, trên khuôn mặt trắng ngần phỉm đỏ ửng nhàn nhạt.

Trong khoảng thời gian Đường Đường ở trên giường dưỡng thương, Vũ Văn Vô Ki nhận được tin tức chính xác, chứng thực Hoàng Thượng kỳ thực đã sớm tạ thế, là Vũ Văn Vô Tự nghe theo Hứa Như Phong xúi giục xuống bảo mật không phát tang định hai ngày này phát một đạo thánh chỉ giả, kế thừa ngôi vị.

Không ngờ một hồi lộn xộn đó của Đường Đường, khiến cho Hứa Như Phong cùng Vũ Văn Vô Tự nổi lên tranh chấp nội bộ, một chuyện tuyên đọc thánh chỉ đăng cơ lên ngôi này liền buông xuống dưới. Hôm nay, sợ là bọn họ cũng biết lại buông xuống đối với bản thân cũng không có một chút lợi lộc, vì vậy tuyên bố với bên ngoài tin Hoàng thượng đã chết, đồng thời ba ngày sau tuyên đọc di chiếu.

Sau khi biết được Hoàng thượng băng hà, Vũ Văn Vô Ki trong lòng không còn lo ngại nữa, cùng Trương Thanh Viễn hiền kế nửa ngày, bọn họ chọn lựa tối nay dẫn một đại đội cao thủ từ bí đạo tiến nhập hoàng cung, trực tiếp đánh vào sào huyệt của Vũ Văn Vô Tự, để không chế, chỉ có như vậy, mới có thể giảm thiểu thương vong.

Lúc này miệng vết thương trên lưng Đường Đường đã khép lại không sai biệt lắm, nàng không thể không tuân phục y thuật của Trương Thanh Viễn, càng thêm bội phục nhân cách nị lực của Vũ Văn Vô Ki, hẳn sẽ dụng người có năng lực lợi hại như vậy, Duyệt vương này, làm sao đầu lại a.

Biết được kế hoạch lớn này của Vũ Văn Vô Ki, Đường Đường liền nhao nhao muốn tham gia, trong lòng nàng vẫn còn nhớ đến hồng y thiếu niên kia, muốn cùng hắn PK một lần nữa, một trận lần trước kia, có thể nói hai bên đánh hòa nhau, nàng trên lưng trúng của hắn một tiễn, trên tay hắn đã trúng của nàng hai phát súng.

Lúc này đây, Đường Đường nghĩ tốt lắm, nàng nhất định phải đem tầng áo chống đạn trên người hắn lột xuống. Kỳ thật trong lòng nàng vẫn rất kinh ngạc, chẳng lẽ cổ đại này biết kỹ thuật chế tạo áo chống đạn.

Đường Đường đưa ra yêu cầu tham gia chiến đấu tự nhiên là bị Vũ Văn Vô Ki gạt bỏ không thương tiếc, ngẫm lại cũng là, hắn làm sao có thể để Đường Đường mạo hiểm lần nữa chứ?

Vì vậy, ngay sau khi mọi người rời đi Đường Đường buồn bực ở trong vườn dạo loạn, miệng của nàng đỏ đến độ có thể quai cả một cái hồ lô trên mặt.

Theo Mạc Ngôn đi vào cổng tiểu viện không biết tên, cảnh vật bên trong thanh u [thanh tịnh và đẹp đẽ] khiến Đường Đường cảm thấy thoải mái vô cùng, nàng nắm Mạc Ngôn đi vào sân nhỏ bên trong, mới đi vào sân một bước, liền nhìn thấy bên trong có một gian nhà gỗ nhỏ xinh đẹp tinh xảo, lúc này mặt trời đã chậm rãi xuống núi, nhà gỗ nhỏ nương theo ánh chiều tà tản mát ra một loại quang mang cổ kính mà thanh lịch.

Ngay khi Đường Đường đang muốn đi vào bên trong nhà gỗ quan sát, đột nhiên, ba bốn con chim bồ câu đưa thư từ đó tung cánh bay ra, Đường Đường cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền rút kim châm gắn trên đầu hướng một con bồ câu đưa thư trong đó bắn qua, bồ câu đưa thư vừa mới bay ra tường viện đã bị kim châm chuẩn cấp bắn xuống.

Đưa mắt qua Mạc Ngôn, để nàng đến nhìn xem tình hình bồ câu đưa thư kia, còn Đường Đường chính mình lại tiếp tục huyên trong viện đi đến.

Đi đến cửa nhà gỗ, cánh cửa khép chặt, vòng qua cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Vũ Mông đang ở bên trong thu thập bút mực trên bàn.

Vừa định lên tiếng gọi nàng, lại bị Mạc Ngôn phía sau chạy tới bịt kín miệng.

Đường Đường bị hoảng sợ, vừa mới chuẩn bị đánh trả lại người tập kích từ sau lưng nàng, lại cảm giác mùi hương trên người nàng đặc biệt quyến rũ, quay đầu vừa nhìn, mới phát hiện là Mạc Ngôn.

Đang định hỏi nàng làm chi che miệng mình, lại bị Mạc Ngôn dùng ánh mắt ngăn trở. Nàng một câu cũng chưa nói, kéo tay Đường Đường cẩn thận chạy ra khỏi sân.

“Làm sao nữa? Mạc Ngôn. Người làm chi mà lén lút thế này?” Ra khỏi sân khoảng một nghìn thước, Mạc Ngôn mới dừng cước bộ, Đường Đường thở

phì phò nhìn phía nàng hỏi.

“Thái hậu mời xem.” Mạc Ngôn không nhiều lời, chỉ đem một tờ giấy nhỏ đưa tới trước mặt Đường Đường.

Có chút hiếu kì liếc mắt nhìn Mạc Ngôn, Đường Đường vừa mở tờ giấy nhỏ nhìn, sắc mặt nhất thời đại biến.

“Ta đã nói nữ nhân này có vấn đề mà, xem ra trực giác của ta thực sự rất chuẩn. Không được, ta muốn đi cứu Thái tử ca ca.” Nguyên lai, nội dung viết trên mảnh giấy, chính là kế hoạch hành động của Vũ Văn Vô Ki đêm nay. Vũ Mông là người của Hứa Như Phong.

Này cũng là có thể lý giải, vì sao năm đó khi Hứa Hi Dung chết tuyên bố với bên ngoài khó sanh, thế nhưng Hứa Như Phong vẫn biết Hứa Hi dung là bị Thái tử hại chết. Càng rõ ràng, vì sao với tính cách Vũ Mông như vậy, lại cam tâm chịu đựng để Hứa Hi Dung làm khó dễ đủ điều. Hết thấy này đây, đều đơn giản nàng là người của Hứa Như Phong, mà Hứa Hi Dung thực rõ ràng cũng không biết điểm này, đem nàng đối đãi như tình địch.

Cũng thực sự khổ nàng, ở bên cạnh Thái tử nằm gai nếm mật, im lặng ăn náu. Với tư cách một gián điệp chuyên nghiệp, nàng phi thường thành công, Hứa Như Phong quả thật là một nhà mưu lược xuất sắc, có thể sắp đặt được xa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Hậu Tám Tuổi Thật Tà Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.